Călătoria romantică a unui cuplu se transformă
într-un alt fel de aventură în acest roman uluitor.
THE GUARDIAN

HELEN
OYEYEMI

INSULE DE PACE

Traducere de
Oana Zamfirache

Insule de pace

byblos

HELEN OYEYEMI este autoarea volumului de povestiri *What Is Not Yours Is Not Yours*, câștigător al Premiului Pen Open Book, precum și a altor nouă romane. În 2010 a câștigat Premiul Somerset Maugham, iar în 2012, Premiul Hurston/Wright Legacy. Locuiește în Praga.

OANA ZAMFIRACHE este editoare și traducătoare. Are un doctorat în filosofie și a tradus atât ficțiune, cât și nonficțiune pentru mai multe edituri din România. Printre autorii traduși se numără Toni Morrison, Nicola Barker, Joyce Carol Oates și Olivia Laing.

HELEN OYEYEMI

INSULE DE PACE

Traducere din engleză de
OANA ZAMFIRACHE

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oyeyemi, Helen
Insule de pace / Helen Oyeyemi ;
trad. din engleză de Oana Zamfirache. -
București : Curtea Veche Publishing, 2023

ISBN 978-606-44-1439-7

I. Zamfirache, Oana (trad.)

821.111

ISBN epub: 978-606-44-1469-4
Carte publicată și în ediție digitală

Redactor: Maria Petricu
Corector: Silvia Năstasie
Tehnoredactor: Alexis Dimcev
Copertă: Dora Marian

Colecție coordonată de Luana Schidu

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

HELEN OYEYEMI
Peaces

Copyright © 2021 by Helen Oyeyemi
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2023
pentru prezenta versiune în limba română

De multe ori mi s-a părut că pacea m-a găsit
Când ea era departe.
Așa cum naufragiații cred că văd pământul
În mijlocul mării

Și luptându-se cu apatia, arată
La fel de lipsiți de speranță ca și mine,
Câte limanuri imaginare
Îți stau în cale până să ajungi în port.

– Emily Dickinson

Ai trecut vreodată printr-o despărțire aproape jignitor de ușoară? Genul de despărțire în care persoana cu care tocmai ai rupt legăturile din cauza unor motive oarecare ridică puțin din umeri, îți spune: „Mulțumesc pentru tot, mai ales pentru sinceritate" și apoi se îndepărtează, fluierând pe ritmurile cântecului lui Hoagy Carmichael, „I Get Along Without You Very Well"? Sau poate că ai fost tu cel părăsit atât de facil? Eu n-am ars-o niciodată așa de stoic, nici măcar nu mi-a trecut prin cap să încerc. Înainte să fiu cu Honza, am fost doar cu tipi la fel de emotivi ca și mine: am fi putut să formăm un fel de trib, uniți sub un drapel pe care scrie: RESPING PENTRU TOTDEAUNA RESPINGEREA TA. Dar de data asta… de data asta n-au fost decât zece minute neplăcute, petrecute într-o cafenea. Apoi s-a terminat, Honza plecase și eu eram recunoscător și ușurat că n-a ieșit cu scandal. Mi-am spus: *Deci asta e. S-a terminat.*

Mi-am pus căștile și am luat-o spre stația de metrou, creierul sorbind din lista de melodii optimiste ca dintr-un sirop. Muzica m-a binedispus atât de mult, încât, atunci când mâna unui hoț s-a furișat în rucsacul meu, n-am făcut decât s-o plesnesc și să dau din deget dezaprobator, în loc să-l înșfac pe tip și să-l arunc pe scări.

Când am ajuns acasă, n-aveam mesaje de la Honza. Singurele rămășițe ale relației erau niște boxeri pe care mi-i făcuse cadou. Niște boxeri cu model de tapiserie și pe care erau scrise zilele săptămânii, această informație crucială fiind brodată cu ață stacojie pe betelia fiecărei perechi: Pondělí*, Úterý, Středa*… Se dădea trist că nu știam niciodată ce zi a săptămânii este. Și iată – acum știu șapte cuvinte în cehă! Încă puțin și o să știu limba la perfecție, îmi spunea.

Zilele de după despărțire se acumulau. Munceam, făceam voluntariat, mă uitam la seriale, citeam cărți, mă vedeam cu prietenii, purtam chiloții cu model în ordinea lor obișnuită. Pondělí – nicio întrebare nostalgică sau vreo rugăminte tristă, Úterý – niciun eseu pe tema adevărul-e-că-mănânci-rahat, Středa – nicio poză cu am-văzut-asta-și-m-am-gândit-la-tine, Čvrtek, nicio șansă de a mă răzgândi, Pátek, Sobota, Neděle, nimic. Un ciclu repetat luni întregi, până când chiloții au fost spălați de atâtea ori, încât au devenit niște cârpe. Când i-am aruncat la gunoi, mi s-a părut că procesul de despărțire conștientă s-a terminat (partea proastă e că glumesc doar pe jumătate), dar în curând au început să-mi lipsească chiloții ăia care îmi veneau la fix și mi-am cumpărat alții la fel. Aveam posibilitatea să aleg unii pe care să scrie în altă limbă, dar eu căutam siguranța, nu noutatea, așa că am rămas la formula inițială. E posibil ca oamenii să te trădeze, dar boxerii potriviți, niciodată. Cât despre Honza Svoboda, n-am mai știut nimic de el până când…

Nici n-am început bine și simt că-mi pierd curajul. OK, o să încep, înainte să mă răzgândesc.

Imaginați-vă: cam patru ani mai târziu, un cuplu de tineri visători face o călătorie cu trenul…

Pe Xavier îl amuză ideea de a considera că la treizeci și opt de ani ești încă tânăr. Dar asta era vârsta noastră de atunci. Și nici de purtat nu ne purtam așa de matur.

În orice caz:

Gara noastră locală este o platformă de transport tipică pentru un sătuc din fundul comitatului Kent. Este prima și ultima stație pentru cele două rute de autobuz ale satului și oricât de hotărâți am fi noi, pasagerii, să trecem repede prin ea, tot zăbovim. Clădirea exercită un magnetism alandala, lăsând impresia că este ruda unui hambar de țară lăsat în paragină. O rudă familiarizată cu infernalul. Iată-l (infernalul de zi cu zi) cum se întrevede în vopseaua decolorată a zidurilor exterioare și iată-l din nou în felul în care ferestrele par luminate cu gaz, în umbrele care descresc în spatele geamurilor sepia. N-ar fi de mirare dacă Lucifer ar avea atârnate pe-acolo niște ciolane de porc, pe care le vizitează din când în când, ca să verifice cât de afumate sunt. Dar, în loc de ciolane venite din iad, găsiți o cafenea în care vi se oferă niște cești de ceai demne de UNESCO. Cireașa de pe tort o reprezintă cele două șine de tren, unde, de patru ori pe zi, călătorii se amestecă cu sătenii care au venit să-i aștepte sau să-i conducă la tren. Două sosiri și două plecări pe zi nu sunt suficiente ca șinele să ia în serios menirea pe care oamenii consideră că o au… Conform instrucțiunilor primite, am ajuns la gară la șase și jumătate, duminică dimineața, primăvara, iar caprifoiului, fluturilor și altor ființe zburdalnice nu părea să le pese de sosirea și de plecarea trenurilor. Presupun că frumoasele lor tumbe, fâlfâituri și alte cele îi făceau să se creadă ambasadorii anotimpului, cu drept la liberă trecere.

Trenul aștepta la linia pentru Londra, arătând mai degrabă ca o creatură marină decât ca o locomotivă. Pe atunci, eram însoțiți de o mangustă pe nume Árpád, care s-a zburlit când a văzut trenul.

– Iată dragonul, iată-i coama, i-am șoptit.

Pe corpul lui scund și lung se întindeau fâșii lucioase de metal argintiu, scânteind și răsucindu-se. Trenul își purta numele ca pe o diademă, acesta fiind scris cu litere stacojii care dansau pe o panglică rubinie, situată deasupra ferestrei de la cabina conductorului. ZIUA NOROCOASĂ.

Cabina conductorului era goală. Árpád inspecta peronul, bătând cimentul cu labele ca și cum s-ar fi pregătit să se arunce în aer și să se năpustească asupra unui dușman.

Xavier i-a spus lui Árpád că exagerează și cu toate acestea, de unde stăteam noi, părea că roțile s-au îndoit peste șine. *Iată-i coama, iată-i ghearele…*

Eu n-am spus decât atât:

– Câte zorzoane! Un pic cam strident pentru un tren care face contrabandă cu ceai,

nu?

O trecătoare care purta o vestă reflectorizantă și o cască de protecție galbenă ne-a întrebat dacă urmează să vizităm un loc drăguț. Am spus:

– Habar n-am.

Xavier m-a luat pe după umeri și a informat-o că ne ducem în luna de miere care nu e tocmai o lună de miere. Un răspuns care făcea ca acest eveniment din viața noastră să fie o destinație în sine și care, în același timp, bagateliza faptul că nu știam dacă ne ducem într-un loc drăguț. Nu se înțelegea mare lucru din ce scria pe bilet. Poate că Árpád era supărat din cauza asta, dar nouă, care ne duceam într-o lună de miere care nu era tocmai o lună de miere, nu prea ne păsa.

Xavier și cu mine am mers mai mult sau mai puțin în același ritm și ne-am răsfățat cu niște șoapte drăgăstoase. Nu prea îmi aduc aminte ce ne-am spus unul altuia – sigur ceva de tipul: „Oare asta e viața reală?" –, sunetul vocii lui și împunsătura tandră a privirii mă răneau într-un fel în care numai săruturile lui mă puteau vindeca. Trec zeci de ani în care ești bătut la stroi fără să știi pentru cine treci prin așa ceva. Ești bătut la stroi și nici măcar nu știi dacă omul în grațiile căruia vrei să intri va fi acolo odată ce vei lăsa în urmă calea presărată de confetti senzorial și de violență emoțională. Și apoi, cumva dă norocul peste tine și chinul se termină și omul ăla chiar există și devii iubitul ăla perpetuu uluit din cântecele de dragoste pe care odinioară le considerai de o falsitate infinită.

Chiar *se întâmpla*. Chiar ne găsiserăm unul pe altul și chiar călătoream împreună – nu era prima noastră călătorie împreună, dar era prima oară când o făceam având același nume de familie. Trenul cu care urma să călătorim se numea *Ziua Norocoasă.* Trenul era acolo, și noi eram acolo și tot spuneam chestii de genul: „Asta e!" și „Acu' e acu'!" ca și cum vorbele noastre ar fi putut să încetinească avântul evenimentelor.

Toate ușile vagoanelor erau însemnate cu câte un simbol. Un pumnal, un cărăbuș, o roată de tors, o harpă. Pe bilet scria că locul nostru este în Vagonul Ceasului, așa că am început să ne uităm după un ceas care să fie făcut din același bronz fără luciu precum celelalte simboluri – o lalea, un telescop, un zar care indica numărul doi…

Nu puteam să ratăm ocazia unui cazinou mobil. Am apăsat pe zar, dar ușa nu s-a deschis decât la a treia sau a patra încercare. Eu am încercat primul, apoi Xavier, apoi Árpád, apoi eu din nou. Cele două puncte de pe fațeta zarului nu erau doar de formă – trebuia să-ți bagi degetele prin ele și să apeși. Ne-am îngrămădit cu toții în vagon ca să aruncăm o privire, trăgând după noi bagajele prin vagoane, în timp ce-l căutam pe al nostru. Și ne-am gheboșit, ne-am lăsat capetele în jos și ne-am lăsat umerii în jos – cel puțin eu și Xavier – odată ce a devenit clar că am intrat într-o încăpere cu susu-n jos. Toate scaunele și mesele erau împrăștiate pe tavan, alături de plasele pentru bagaje, arătând ca și cum ar fi ajuns acolo după ce trenul a făcut un looping deosebit de energic. Tăcerea era fragilă. Auzeam zarva gării și un murmur înăbușit, de parcă motorul trenului ar fi

vorbit în somn. O împletitură de sunete care lăsa impresia normalității. Nu eram în vagonul care trebuia, dar nici nu deranjam cu nimic. Iar noi, la rândul nostru, nu aveam să fim deranjați… atât timp cât continuam să ne mișcăm. Dacă scoteam limba, vârful ei ar fi dansat – efervescența interdependenței. Dar Xavier părea mai puțin impresionat de acest vagon decât de ceea ce vedea în următorul. I-am urmărit privirea, dar nu am văzut decât un șir de compartimente închise.

Árpád a ușchit-o pe perete, s-a aruncat pe tăblia mesei și ne-a aruncat o privire cumva profesorală, ca și cum ne-ar fi zis: „Așa se explorează spațiul, copii", a alunecat pe podea și apoi a luat-o agale spre tavan. Am dat să-l urmez, dar am schimbat macazul când am văzut că Xavier se îndreaptă spre ușa care dădea spre compartimentul următor.

– Árpád a luat-o în cealaltă direcție, am spus, strecurându-mă între Xavier și mâner.

– Știu, dar…

– Știi, dar vrei să ne părăsești înainte ca trenul să plece din gară?

– Otto, suntem într-un tren, nu în mlaștinile din Yorkshire. Nu trebuie să stăm lipiți ca excursioniștii pierduți în ceață.

Fețele noastre erau foarte aproape una de alta, dar nu ne-am sărutat. Ne-am mișcat, aparent în mod intenționat, în exact acel loc unde greutatea tavanului încărcat părea cel mai puțin echilibrată. Niște scaune cu spătare înalte pluteau deasupra capetelor noastre, trolerele erau împrăștiate pe podea și nu știu cum se simțea Xavier, dar eu nu îndrăzneam să-mi schimb poziția. Corpurile noastre erau dispuse de parcă eram niște iubiți pe punctul de a se îmbrățișa. Eu eram cel sfios, cu mâna stângă apucând pervazul. Xavier apăsa cu mâna dreaptă ușa din spatele meu, iar încheietura îmi gâdila vârful urechii. N-ar fi fost mare lucru să întorc capul și să-i ating încheietura cu buzele, dar îmi dădeam seama că nu pot să concurez cu ceea ce vedea peste umărul meu. Atenția îi era atrasă de rețeaua de uși care trecea prin mijlocul trenului.

– Nici nu-ți închipui cât am așteptat ziua asta, am spus. Și iată c-a venit! Ziua în care sunt mai puțin atrăgător decât o ușă.

– Hmmm?

Uitându-se în jos, m-a mângâiat. Atât de încet, încât mi-am pierdut răsuflarea… A spus:

– Îmi place sunetul ăsta. Ușile nu prea scot sunetul ăsta.

Apoi a adăugat:

– Otto, cred că am văzut-o.

– Pe cine?

M-am răsucit și am încercat să mă uit și eu. Conturul fiecărei uși se potrivea atât de bine cu cele care urmau, încât vederea mea, care nu e cine știe ce chiar și în cele mai bune condiții, m-a lăsat baltă imediat. Era posibil să fi fost cineva acolo, ar fi putut să fie o siluetă care se mișca într-unul dintre dreptunghiurile din spate, dar…

– Vorbești de parcă ar trebui să știu la cine te referi.

– Ava.

– Ava?

– Ava Kapoor.

După ce m-a studiat câteva secunde în care m-am străduit să par că știu la ce se referă, Xavier a spus:

– Haide, mă, Otto! Ava Kapoor. Rezidenta.

– Da, bineînțeles. Ava *Kapoor*. Da. Ți s-a părut că o vezi?

– Sigur am văzut pe cineva.

– Și cum arăta? Părea…

Ce cuvinte puteau să exprime speranțele mele legate de Ava Kapoor? Prietenoasă? Calmă? Cu toate țiglele pe casă? Citisem o scrisoare utilă și amabilă din partea ei, deci nu știu de ce îmi imaginam o întâlnire cu un personaj de tipul domnișoarei Havisham. Aș vrea să știu ce stă la baza acestor bănuieli. La bănuielile legate de femeile care trăiesc singure mă refer. Deși cunosc mai multe și înțeleg faptul că cinci din șapte femei și-au ales singurătatea, când dau peste următoarea femeie singură, nu pot să nu mă întreb: „O, Doamne, ce e în neregulă cu această persoană?“

Xavier a spus:

– Cum arăta? Nu știu. Nici nu știu la ce te referi, Otto. Dar ținea în mâini o pancartă. Mă rog, un cuvânt scris pe o foaie de hârtie.

A făcut o pauză.

– Cred că scria: SALUT.

– OK.

– Dar ar fi putut să scrie la fel de bine și: AJUTOR.

– Ar fi putut să scrie… AJUTOR?

– Dacă nu încetezi să repeți tot ce spun, Otto Montague… Adică Shin…

– Doar că… Ascultă, dacă ar trebui să decizi în clipa asta, spre care dintre cele două cuvinte ai înclina? Scria SALUT sau AJUTOR?

Xavier și-a dus mâna la gură, apoi a lăsat-o în jos.

– AJUTOR. Cred. Dar nu părea agitată. A ieșit de acolo, a spus el și a arătat spre ultimul compartiment din vagon. A ridicat pancarta, apoi… cred că a ridicat din umeri. De parcă m-ar fi îndemnat să nu-mi fac griji. Apoi a schimbat vagoanele.

– Era îmbrăcată toată în alb?

– Ce? Ce treabă are asta cu decizia noastră?

– Decizia noastră? OK, hai să ne calmăm... ce decizie?

– Ce crezi că ar trebui să facem în legătură cu faptul că Ava Kapoor fie ne-a salutat, fie ne-a cerut ajutorul, Otto? Din moment ce nu am voie să acționez de unul singur.

– Mă bucur că înțelegi regulile de bază ale acestei călătorii… Ei bine, îi răspundem la

salut, evident. Și dacă e cealaltă chestie, o ajutăm.

– Exact asta speram să spui. Unde e Árpád?

Ușa compartimentului era încă deschisă. Nu plecaserăm încă din gara noastră mică. Se vedeau ceața verde a gardului viu și explozia galbenă a petalelor. Se vedea și coada lui Árpád, chemându-ne înapoi pe peron cu dansul său languros. Ne-am târât cu tot cu bagaje înapoi pe peron și am mers pe lângă tren, uitându-ne prin ferestrele vagoanelor, din când în când deschizând câte o ușă, băgându-ne capetele înăuntru și spunând în șoaptă:

– Bună ziua? Domnișoară Kapoor? E cineva aici?

N-a răspuns nimeni și Xavier a adoptat vocea unui prezentator de televiziune care băuse mult vin și nicio cafea:

– Cine trăiește într-o astfel de casă?

N-am văzut decât scaune goale și perdele acoperind geamurile.

Iar Vagonul Ceasului? Oare există cu adevărat… poate că n-am observat simbolul.

– Ceasurile au o grămadă de forme, m-am auzit spunând. Există ceasuri hidraulice, de exemplu, și cadrane solare…

Și apoi, în sfârșit: sigiliul vagonului nostru. Avea cifre romane pe el și modelele complexe pe care le vezi pe ceasurile astronomice. Cu zece minute înainte de plecare (de fapt, aveam cinci minute la dispoziție ca să ne hotărâm dacă să lăsăm acest tren să plece fără noi), Xavier și Árpád s-au urcat, în timp ce eu am rămas pe peron, cu bunurile noastre lumești.

Un minut, două minute, trei – secundă de secundă, am auzit cum ticăie și le-am văzut pe ceas. Un ceas atât de zgomotos, de strălucitor, în comparație cu nemișcarea trenului. Am scanat ferestrele căutând niște chipuri, dar n-a apărut niciunul. M-am aplecat spre ușă, uitându-mă spre stânga, direcția aleasă de bărbat și de mangustă. Am strigat numele compus pe care îl urau amândoi. Voiam să stârnesc o reacție, oricare ar fi fost ea.

– Xárpád?

Coridorul era învăluit în întuneric, dar strălucea ca o picătură de apă. Satin și crom, o tăcere profundă, apoi o mare agitație. Labe și mâini orbecăind. Ușa de la mijlocul coridorului s-a deschis și Xavier a privit afară:

– Otto, am impresia că aici e drăguț, dar nu vom ști sigur până nu găsim întrerupătorul…

Îmi trecuse prin cap că trenul este o entitate cu discernământ, care îl întâmpină cu bucurie pe Xavier, iar pe mine mă respinge. Tocmai ce mă străduiam să râd de un asemenea gând și să fac doi pași în direcția lui Xárpád (ce pereche mai fac și ăștia, sunt doi și niciunul nu reușește să găsească întrerupătorul!), când podeaua a început să vibreze și coridorul să se arunce în față, comprimându-se ușor, cu un fâsâit de parcă și-ar fi pierdut volumul în exces prin niște găurele. O luaserăm din loc. Am tras de valiza lui Xavier chiar în clipa în care ușa vagonului a trecut pe lângă peron, iar Xavier a înșfăcat valiza lui Árpád

fix când trenul a început să se miște. Asta a fost tot ce-am putut să facem. M-am uitat în urmă, o singură dată, ca să-mi văd valiza răsturnată pe o parte, la capătul șinei. Purtam boxerii de sâmbătă, dar următoarele patru zile erau deja compromise.

Trebuie să știți că această călătorie cu trenul a fost un cadou de la Shin Do Yeon. Nepotul ei se oferise să-și împartă numele de familie cu mine, iar eu reușisem să accept cu o bucurie moderată, de om îndrăgostit, dar nu exagerat de îndrăgostit. Cred că am reușit și să-l întreb dacă este sigur că asta este ceea ce-și dorește. În realitate, eram genul de om care își combinase la nesfârșit prenumele cu numele lui de familie pe diferite bucăți de hârtie, încă din momentul în care l-am cunoscut. Aveam la activ trei ani de exersat semnătura.

S-a încruntat când am primit formularul pentru schimbarea numelui.

– Oare ar fi trebuit să facem invers, să devin Francis Xavier Montague? m-a întrebat.

N-avea rost să-i răspund, trebuia să aștept să se gândească el mai bine. După ceva timp, a ridicat privirea din document și mi-a rostit numele, dând din cap cu satisfacție.

– Otto Shin…

Mi-a atins obrazul cu dosul palmei. Ce amețitoare este această suprapunere a modurilor de viață, împestrițarea subtilă a mâinii lui. Aspră și fină, articulații flexibile, piele tăbăcită. Are mână de om care înoată în mare; în apă, mâna îi devine o vâslă lată. Aceeași mână îi este un ajutor de nădejde o dată pe săptămână, când joacă fotbal și este un portar mai degrabă entuziast decât înzestrat; în aceeași mână cu degete fine acul strălucește atunci când ne coase nasturii de la cămașă. Și acestea sunt doar câteva dintre cuvintele de laudă închinate mâinilor lui Xavier Shin. Pentru mai multe amănunte, a se vedea aria lui Puccini, *O dolci mani*.

Do Yeon-ssi și-a dres glasul.

– Hei, porumbeilor! Da, tot eu sunt. Mătușa voastră. Sunt și eu pe-aici. Ce-ar fi să luați aceste bilete de tren, ca să spuneți și voi că vă duceți în luna de miere? M-ar fi făcut foarte fericită dacă ați fi făcut lucrurile cum trebuie și v-ați fi căsătorit pe bune, în loc de chestia cu schimbatul numelui. Dar cum ar fi fost să înceapă subit să vă pese de fericirea mea, dat fiind că nu v-a păsat niciodată până acum…

Pe lângă această călătorie festivă, trebuia să luăm în considerare și nevoile lui Árpád. Do Yeon-ssi a ținut să ne anunțe că Árpád al XXX-lea se apropie de vârsta de șase ani și că este foarte important pentru o mangustă să călătorească până ajunge la vârsta mijlocie. Altfel, își pierde din agerime.

Această discuție a avut loc în biroul lui Do Yeon-ssi, unde se afla cutia cu nisip preferată a lui Árpád. Ne-am uitat la el și la diferitele comori pe care tocmai le ascundea. Pe vremea când eram doar eu și Árpád în garsoniera mea nu aveam de păzit prea multe obiecte de valoare. Câte un capac de culoarea bronzului din când în când. Dar de când Árpád al XXX-lea devenise parte din familia Shin, avea la dispoziție brățări din aur masiv, cercei cu diamante și inele de jad. Árpád era în mod evident încântat de comoara lui. Dar părea și stingherit, ceea ce era de înțeles, dat fiind că ne opriserăm din vorbit și ne holbam la el.

Árpád Montague al XXX-lea merită cu vârf și îndesat să te holbezi la el. Printre

trăsăturile lui remarcabile se numără blana platinată și labele excepțional de bine sculptate – grația lor te poate convinge că Nijinski s-a reîncarnat într-o mangustă. Niște aroganță ar fi justificată, dar cu toate acestea, nu se găsește pe lumea asta o creatură mai prietenoasă sau un tovarăș mai dispus să asculte ambele părți ale poveștii și să acorde, dacă e cazul, prezumția de vinovăție în mod egal. În orele în care sunt mai rațional – la unsprezece dimineața și la trei după-amiaza – devin conștient de impresia pe care o las atunci când vorbesc despre Árpád. Chiar conștientizez faptul că n-ar trebui să fiu crezut atunci când vorbesc despre el. Problema este că mangusta asta mă face să mă gândesc la tot felul de povești. E vorba despre o prietenie de două sute și ceva de ani. Și cu asta vreau să zic că este el însuși, dar și fiecare râset pe care predecesorii lui l-au provocat predecesorilor mei, fiecare strop de responsabilitate, uimire, consolare, certitudine… Árpád al XXX-lea, cel mai bun dintre puii lui Árpád al XXIX-lea. Cine era Árpád al XXIX-lea? Nu doar cel mai sardonic fârtat al meu din adolescență și din tinerețe, dar și preferatul mamei dintre puii lui Árpád al XXVIII-lea. Al douăzeci și optulea Árpád al nostru închidea ochii și tremura cu fervoare atunci când auzea anumite versuri din poemul *Ulysses*. Era cel mai mare fan al lui Tennyson.

Oare chiar așa era?

Lieselotte (mama mea) a remarcat că este posibil ca Árpád al XXVIII-lea s-o ia peste picior pe Martha (tot mama mea). Martha se trăgea din familia Montague și era una dintre acele profesoare de literatură pentru care nu conta decât postmodernismul. Considera că literatura din epoca victoriană este siropoasă în cel mai bun caz, așa că nu trebuia decât să reciți niște versuri dintr-o poezie de la mijlocul sau de la sfârșitul secolului al XIX-lea și din limbajul corpului înțelegeai că nu se simte în largul ei. N-ar fi fost așa greu ca Árpád al XXVIII-lea să se prindă de chestia asta.

Aș putea să scriu o carte despre familia lui Árpád, dar o să mă rezum la câteva paragrafe. Árpád I a apărut într-o noapte în camera străbunicului meu, pe când era un țânc în Kuching, Borneo. Sunt sigur că nimeni de pe lumea asta nu se iluzionează crezând că toți strămoșii săi au fost niște oameni decenți. Alegeți o venă, oricare venă – prin ea curge noroi amestecat cu fulger, o combinație recalcitrantă de animozitate și bunătate. Cu greu ne-am putea imagina ce-ar fi putut să determine pe cineva să urască un băiețel – sau mai probabil, pe părinții săi – îndeajuns de mult încât să-i pună nu una, ci două vipere în pătuț. *Noi eram niște funcționari nevinovați, care se înțelegeau bine cu toată lumea, când un om de nimic i-a pus gând rău unicului nostru fiu* – această versiune a poveștii nu prea îmi pare a fi adevărată. Se pot face multe presupuneri și s-au și făcut, dar ideea e că două animale încolăcite și cu colți se apropiau de un copil prea șocat să mai scoată vreun sunet. Erau doi la unul, ceea ce nu era corect. Dar, de fapt, a fost mai simplu. Mangusta este dușmanul șarpelui. Árpád I nu era interesat să salveze viața nimănui. Nu era interesat decât să se năpustească asupra acelei substanțe contorsionate și s-o ciopârțească până când

nu mai mișcă. Sfârșit. Sau nu tocmai. O cameră de copil aflată la etajul al treilea nu reprezintă tocmai habitatul natural al unei manguste. Aproape că-mi vine să spun că cineva trebuie s-o fi adus acolo, dar, dat fiind că am trăit cu de-alde Árpád toată viața, știu că este posibil ca Árpád I s-o fi căutat cu lumânarea și să-și fi făcut drum spre camera copilului. De fapt, e ca în cântecul ăla… dacă n-ai aflat până acum, n-ai să știi niciodată.

Încă de mic, acest strămoș al meu era serios. Mangusta o zbughise, dar cineva citise biografiile prescurtate ale eroilor înțelepți. Îi rămăsese în cap un nume și știa că i se potrivește mangustei: a așteptat până când s-au potolit țipetele isterice ale menajerei, apoi a murmurat: „Árpád", din nou și din nou, cu brațele lui durdulii întinse. Și imediat ce Árpád I s-a făcut prezentabil, a venit să-l vadă.

Do Yeon-ssi nu auzise această legendă. N-a fost niciodată momentul sau atmosfera potrivită pentru a o aduce în discuție. Când cineva se interesează de Árpád al XXX-lea sau despre mama lui, e întotdeauna mai simplu să spui: „Da, mangustele domestice sunt noile pisici sau câini – o să devină o chestie la modă, o să vezi." Dar prelegerea lui Do Yeon-ssi despre psihologia mangustelor era departe de a fi succintă și îmi doream să-i dau o lecție, să-i prezint cadrul acțiunii, să o fac să înțeleagă… nu știu, împletirea celor două destine sau așa ceva. Dar asta era o chestie tipică pentru familia Montague și acum fac parte din familia Shin. Mi-am ținut gura. Xavier știe totul despre familia lui Árpád, dar nici el n-a spus nimic. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Nu l-am auzit niciodată întorcându-i vorba mătușii lui. Decenii întregi a fost autoritatea parentală din viața lui și a învățat că, dacă o contrazici, acest lucru devine prima za a unui lanț de contraargumente care te va târî în iad.

E mai bine să cooperezi imediat cu Do Yeon-ssi… Xavier îi spune domnișoara Do Yeon. Prietenele ei mai tradiționaliste sunt șocate că i se adresează cu prenumele, dar ce-ar putea să facă?

A avut grijă de puștiul ăsta atâția ani și așa îi mulțumește… privând-o de formulele de politețe care i se cuvin. Dar n-are de gând să se plângă din cauza asta, asta e situația, n-a făcut ce-a făcut pentru el ca să aibă parte de onoruri…

Asta-i vrăjeala lui Do Yeon-ssi, care este perfect conștientă de faptul că Xavier îi spune „domnișoară" ca un tribut în cinstea feței ei în formă de inimă și fină ca o petală. Părul negru ca de cerneală are șuvițe albe și se aranjează de la sine, curgându-i pe spate într-o dezordine aproape divină, care te face să te gândești la aureole și oceane. Ca să nu mai vorbim de privirea din ochii ei. Privirea Evei în Grădina Raiului… o combinație de devotament și de brutalitate, pe care o satisface doar întâlnirea cu interiorul și care, prin urmare, eviscerează tot ce-i stă în cale. O bogătașă care-și făcuse averea din lupe și ai cărei ochi erau ei înșiși niște lupe. Oare ce-a fost în mintea mea când am acceptat s-o hipnotizez? M-a întrebat dacă pot s-o ajut să doarmă atunci când voia.

– Un somn adânc, în urma căruia să fiu odihnită bine, OK?

Chiar avea nevoie de un astfel de somn. Când are câte un episod de insomnie, arată atât de obosită, încât nici nu-ți dai seama că e bogată. Ochii spălăciți, cu cearcăne, fac ca hainele de pe ea să pară furate.

– Da, nicio problemă, i-am spus.

Eram mult prea încrezător. La urma urmelor, așa îmi câștigam pâinea în perioada aceea. Mă pricepeam să întăresc voința de a ține dietă, să înlătur frica de a vorbi în public și alte câteva fobii. Prietenei mele artiste Spera îi place să se ia de mine pentru că nu-mi folosesc puterile în scopuri mai profunde. Conform lui Spera, Emily Dickinson ar fi dezamăgită de mine. Citează din scrisorile lui Dickinson: *Prețuiește Puterea – dragă –, nu uita că în Biblie stă între Împărăție și Splendoare, pentru că e mai extraordinară decât oricare dintre ele*. Această frază m-a făcut să am cel mai serios și mai matur răspuns la care m-aș fi putut gândi: o tăcere mormântală în timp ce-i vâram o alună caju în decolteu. Lasă-i pe alții să revoluționeze conștiința umană: eu am învățat să tratez puterea de concentrare ca pe un puls care are o regularitate evaluabilă la milisecundă. Fac câteva teste, urmăresc câteva semnale și apoi obosesc persoana cu pricina cu o conversație anodină, provocându-i o ușoară amorțeală. Cu Do Yeon-ssi am abordat subiectul schimbării orei, enumerând dățile când am ajuns la întâlniri prea târziu sau când am ajuns prea devreme, am hotărât să revin mai târziu și apoi am ratat întâlnirea cu totul. Am oferit și descrieri amănunțite ale vremii în fiecare dintre aceste ocazii și am invitat-o să împărtășească experiențe similare. Când a refuzat să facă așa ceva, am inventat niște încurcături legate de schimbarea orei, niște scene lipsite de importanță pe care am jurat că le aflasem chiar de la ea. Îmi plăcea să observ felul în care se schimba expresia de pe fața ei în timp ce-mi observa dăruirea față de aceste minciuni ciudat de plictisitoare. Pe fața ei se citea un amestec de confuzie, uimire și silă, care începea să se închege într-o exasperare extremă. Și mă tot întrerupea întrebându-mă când începe hipnoza. Evident, Do Yeon-ssi putea să mă trimită la plimbare, dar nu o făcea din cauza poziției mele. Știam că faptul că o țin captivă în felul acela nu însemna că am o putere reală, dar părea că nici departe nu sunt. Această femeie care în orice alte circumstanțe nu mi-ar fi acordat nici cea mai mică atenție îi promisese nepotului ei că mă va îndrăgi la fel de mult ca pe el. Ha! Xavier nu i-ar fi vorbit niciodată în felul acela, deturnându-i mereu și mereu orice încercare de schimbare a subiectului către ceva care să nu fie resimțit ca uciderea crudă a neuronilor. Mereu și mereu, pândind la capătul puterii ei de concentrare, cu cronometrul și cu niște foarfece minuscule în mână, ah, iată șansa mea, plictiseala a devenit aproape insuportabilă și apoi – un chicotit prostesc aici, o apăsare a mâinii dincolo și, dacă totul s-ar fi desfășurat cum ar fi trebuit, lucrarea mea ar fi luat sfârșit în curând; i-aș fi ciuntit simțul timpului până când s-ar fi învârtit în jurul aceleiași clipe, incapabilă să conceapă o alta, până nu i s-ar fi înfățișat următoarea. Energia unei asemenea transe este esențială. Cel puțin, așa am fost învățat, că pacientul se luptă cu toată puterea lui să pătrundă în clipa următoare sau să și-o amintească pe cea precedentă.

Și cu siguranță va izbuti, asta dacă nu cumva… Ei bine, aici intervine puterea minții hipnotizatorului. Noi, seducătorii obișnuiți, avem la dispoziție douăzeci, cel mult treizeci de secunde. Așa că lucrăm repede și cu tușe groase. Intenționam să inserez în calmul înfiorător al plictiselii lui Do Yeon-ssi o replică fără sens, un pattern de sunete pe care să-l poată repeta până când se netezește și devine un tobogan fin care se aruncă în marea dezintegrării sinelui. Am auzit cum Do Yeon-ssi vorbește cu perna. Ceva despre niște presimțiri negre, râci și subiecte pe care trebuia să le caute pe Google de dimineață. Recită strofe din poezii pe care nu și le aduce aminte corect și fraze din limbi străine pe care nu putuse să le folosească vreodată în conversații normale și apoi ceartă perna pentru că doar se preface că înțelege.

Îndepărtându-se de aceste gânduri de zi și de noapte, Do Yeon-ssi va acumula somn cât pentru o mie și una de nopți în doar câteva ore, eu voi dovedi că sunt mai mult decât un furnizor de trucuri ieftine, iar Xavier nu va mai fi nevoit să monitorizeze dozajul din ce în ce mai mare de somnifere al lui Do Yeon-ssi. Iată-ne: trei iepurași fericiți, țopăind împreună.

Așa cum am spus, ăsta era planul. Dar n-am reușit deloc să evaluez puterea de concentrare a lui Do Yeon-ssi. Am simțit cum își pierde interesul pentru discuția noastră. Ceea ce s-a întâmplat destul de repede. Dar – și asta e partea groaznică a poveștii – și-a pierdut interesul fără să-și piardă concentrarea, continuând să-mi răspundă la tâmpenii ca și cum ar fi existat o miză a discuției. Treaba stă așa: la un spectacol de păpuși există patru tipuri de spectatori – patru filosofii diferite de a te bucura de spectacol. Există cei care sunt atenți doar la acțiunile marionetei: așa e Árpád al XXX-lea, care-și dorește să creadă că silueta este vie într-un fel sau altul. Apoi sunt cei care nu pot și nici nu vor să-și ia ochii de la păpușar (sau să caute dovezile existenței păpușarului, dacă acesta este ascuns): așa e Xavier. Apoi sunt cei care privesc fețele celorlalți spectatori: opțiunea mea preferată, evident, din moment ce eu sunt cel care îi descrie pe ceilalți. Și apoi sunt cei care urmăresc sforile și doar pe ele. Așa e Do Yeon-ssi. Poate că nu-i pasă de ordinea sforilor – dacă se încâlcesc, asta e. Cu toate acestea, îi spun ceva, îi vorbesc despre natura iluziei din fața ei. E un motiv suficient să urmărească sforile până în punctul în care acestea nu se mai văd.

Nu, Xavier nu se contrazice niciodată cu Do Yeon-ssi și nici eu n-o fac. În timp ce vorbește despre ce e mai bine pentru Árpád, eu sunt cu mintea în altă parte. Îmi las gândurile să plutească prin acest paradis pedant care este biroul mătușii noastre. Praf de pergament, poleieli pătate, brocart decolorat. De fapt, probabil ăsta e iadul pentru un astmatic. Am continuat să fac gesturi cuminți, turnând ceai pentru noi trei și înfulecând sendvișurile și fondantele pe care ea le-a ales și le-a pus pe marginea farfuriei mele. Adevărul este că Do Yeon-ssi se asigura de fiecare dată că eu am parte de cele mai arătoase gustări, uneori plesnindu-l peste mână pe Xavier, când acesta stătea în calea obiectivului ei. L-a lăudat pe Árpád al XXX-lea până la cer, dar exact în același timp ne-a cerut să

recunoaștem că partea întunecată a unei manguste excepționale trebuie să fie excepțional de întunecată. S-a vorbit despre o deteriorare peste noapte, despre astfel de cazuri documentate… Do Yeon-ssi ne-a citit povestea de la mijlocul anilor șaizeci a unei manguste din Bombay, care în ultimii ani de viață avea crize inexplicabile… această mangustă o lua razna complet, fără niciun motiv și singurul lucru care o făcea să-și revină era consumarea unor cantități enorme de Pepsi. Am încercat să nu las să se vadă, dar eram un pic tulburat de cazul mangustei din Bombay. Nici măcar Coca-Cola… Pepsi! Băutura preferată a sufletelor care nu mai pot fi salvate. M-am trezit că aprob din cap în timp ce Do Yeon-ssi își rostea concluziile: Noi trei, Árpád, Xavier și cu mine *trebuie* să facem o călătorie. Cât se poate de repede. O să-i mulțumim mai târziu.

La început, a vrut să ne cumpere trenul cu totul. Povestea lui i se părea romantică. Ne-a făcut o prezentare imposibil de lustruită, pregătită de una dintre secretarele ei: cu secole în urmă, când iubitorii de ceai s-au confruntat cu o taxă de o sută nouăsprezece la sută la băutura lor preferată, acest tren fusese o verigă logistică într-un lanț creat de traficanții de ceai și de smaralde. Dar, în prezent, trenul avea o rezidentă permanentă, care nu voia cu niciun preț să se despartă de casa ei încântătoare. Do Yeon-ssi n-a putut afla decât că o cheamă Ava Kapoor, că trenul aparținuse familiei sale de la început și că era un fel de pustnică. Dar se pare că nu-i displăceau îndrăgostiții. Părea tânără, psihic, dacă nu fizic. Și părea a fi o femeie bună. Cel puțin la concluzia asta am ajuns după ce i-am citit scrisoarea prin care răspundea cvasihărțuirii la care o supusese Do Yeon-ssi. Pe scurt, doamna Kapoor scria (desenând mici semiluni deasupra literelor mici *i* și *j*) că Xavier, Árpád și cu mine suntem bineveniți să i ne alăturăm într-o călătorie de-a lungul unei rute pitorești preferate și că ne va lăsa la orice gară vrem noi, în limite rezonabile. Ne-a spus că regretă că s-ar putea să nu ne întâlnim față-n față și că speră că nu o vom lua personal.

O rută prin munți și pe la lacuri – așa scria pe biletul nostru, alături de numele noastre, numele trenului și numele vagonului. Atât. Destul de vag cât să-mi stârnească interesul: nu mai fusesem niciodată într-un tren în care vagoanele aveau nume, în loc de numere. Oare domnișoara Kapoor va conduce trenul, ca să fim doar noi patru? Mi-am pus și problema rutei. Despre ce lacuri și munți era vorba? Și de unde? Elveția? Italia? Franța? Cât de departe se poate ajunge în cinci zile?

Xavier mi-a spus că aș face bine să mă întreb de ce mătușa lui în vârstă de aproape optzeci de ani este așa de dornică să scape de noi. Era o diferență de la cer la pământ între motivul adevărat și cele pe care ni le-a spus ea – el era sigur de asta. Do Yeon-ssi nu ne-a dat ocazia să medităm prea mult la această problemă: cât ne-am gândit noi să scoatem valizele din debara, o echipă de profesioniști ni le umpluse deja cu cele necesare și ne împachetase hainele în niște cuburi transparente. Erau gata cutiile de plastic cu găuri minuscule și pline cu râme, cărăbuși și destul aer cât să-i țină în viață, spre delectarea lui Árpád. Aveam impresia că Do Yeon-ssi se ocupase de toate din timp ca să poată uita cu

desăvârșire de noi. Până în acel moment, crezusem că ne consideră niște tovarăși plăcuți și serviabili, dat fiind că o ajutam cu totul felul de lucruri. Dar m-am gândit mai bine, iar Do Yeon-ssi locuise singură intenționat multă vreme înainte ca Xavier să aibă coșmaruri că va aluneca în baie și că nu va putea cere ajutor nimănui. Când m-am pus în locul ei, versiunea credibilă era așa: ar fi fost bine dacă Xavier ar fi vizitat-o des, dar să-și împartă spațiul vital cu cel mai atent nepot posibil (și acum cu partenerul lui și cu mangusta acestuia) era, poate, un pic cam mult. Se pare că grija acordată celuilalt poate deveni o capcană și, în ciuda bunelor noastre intenții, asta era și situația noastră.

Biletele de tren erau modalitatea lui Do Yeon-ssi de a ne cere câteva zile libere: așa i-am spus lui Xavier. El a recunoscut că merită măcar atât, deși i-a smuls alte promisiuni: da, își va lua vitaminele în fiecare dimineață, fără excepție. Nu, nu va bea mai mult de un singur milkshake cu soju pe zi. Da, va cere celui mai apropiat trecător s-o ajute dacă e nevoită să se aplece sau să se întindă după vreun produs. Și da, va suna dacă va avea și cea mai mică neplăcere, caz în care ne vom întoarce imediat ce vom putea.

Mai târziu, într-un vagon în care era întuneric beznă, ideea că noi trei am da fuga s-o salvam pe Do Yeon-ssi m-a făcut să râd. Dacă n-am reușit noi să găsim întrerupătorul, ce să mai vorbim de altceva!

– OK, nu există decât două laturi unde ar putea să fie, am spus, după ce trecuseră cel puțin zece ani în care ne-am dat cap în cap, ne-am înghiontit cu degetele și cu ghearele și am fost lins pe față de o ființă care respira greu – se pare că întunericul îl făcea pe Árpád (cel puțin așa speram, că este vorba de Árpád) să se poarte cum n-ar fi făcut-o niciodată pe lumină. Aici e fereastra și pe partea cealaltă am intrat. Deci eu mă ocup de partea asta, iar tu și cu Árpád vă ocupați de partea cealaltă. Nu te grăbi, fii minuțios… Pipăie peretele centimetru cu centimetru… Nu, de ce ai stins lanterna?

Telefonul meu rămăsese fără baterie, ca de obicei, iar Xavier pretindea că și el trebuie să-și economisească bateria. Am căutat și am găsit o fotografie de-ale Avei Kapoor ca Xavier să confirme că pe ea o văzuse, apoi am hotărât că cea mai comodă modalitate de a afla ce se întâmplă era să o sunăm. Xavier a încercat să afle numărul de telefon al Avei Kapoor trimițându-i un SMS lui Do Yeon-ssi și apoi secretarei ei. Niciuna dintre ele nu i-a răspuns. Mi-am sprijinit bărbia pe umărul lui și m-am scăldat în lumina ecranului lui în timp ce îi scria șefei de gară locală, asigurându-se că o să aibă grijă de valiza mea până la întoarcere.

– Cum de-i știi numărul de telefon? Ce? Ați mai vorbit înainte? De când a început asta?

– Sheila apreciază glumele cu trenuri. E Boughton, Otto. Toată lumea știe numărul de telefon al tuturor.

– Eu nu le știu!

– Păi, da, că tu ai atitudinea aia de londonez pretențios, nu-i așa? Ai uitat că nu puteai să adormi fără sunetul sirenelor? Trebuie să recunosc că o vreme m-am întrebat dacă viața în Kent ar putea să fie pe gustul tău…

Xavier i-a mai dat un minut lui Do Yeon-ssi ca să-i răspundă la SMS, apoi a sunat-o pe fix. Telefonul a sunat o veșnicie până să se audă mesajul de la mesageria vocală. Xavier a închis și a sunat din nou. Când a răspuns, Do Yeon-ssi nu articula prea bine cuvintele. Din ce se auzea în fundal, ne-am dat seama că avea loc o partidă de gin, unde se consuma din plin băutura cu același nume. Trecuseră aproape cinci ani de la ultima petrecere de acest fel, la care participase o parte însemnată din elita Europei. După petrecere, se întâmplaseră atât de multe lucruri tulburătoare (și nu mă refer neapărat la marea curățenie de după, ci la vizitatorii care au venit în săptămânile următoare, niște străini care i-au sărutat mâinile lui Do Yeon-ssi și care i-au lăsat la picioare niște pisoi vărgați și minusculi, mulțumindu-i că „le-a salvat viața"), încât a hotărât că probabil e mai bine să nu se mai înhăiteze cu oamenii ăștia. Dar cred că le simțea lipsa. Jucaserăm whist cu ea de câte ori găseam un al patrulea jucător decent, dar asta nu e cine știe ce dacă preferi să joci cărți având ca miză imobile, opere de artă sau anularea datoriilor. Așa că pe o ușă au ieșit nepoții și pe alta au intrat cheflii.

– Oricum, să știi că prietenul vostru e aici cu noi, sunt sigură că o să vă dea raportul mai târziu, a spus Do Yeon-ssi.

– Care prieten? am întrebat.

Xavier a întrebat:

– Un prieten de-ai mei sau de-ai lui Otto?

Ca și cum prietenii lui ar fi fost mai virtuoși.

Am auzit-o pe Do Yeon-ssi cum întreabă dacă poate să ne spună în sfârșit despre cine e vorba și apoi a anunțat:

– E Yuri!

– O… Yuri… am spus noi, schimbând priviri goale.

– Trebuie să spun că e plăcut să-l am prin preajmă. E… relaxat, știi ce zic? Nu e genul tău deloc. Credeam că-ți plac tipii anxioși.

Dacă Yuri a avut vreo reacție, ea a fost înghițită de ceea ce părea să fie o orchestră cu coarde care cânta „I Can't Give You Anything but Love".

Am dat să-i spun că nu cunosc niciun Yuri, dar pe ecran a apărut un mesaj și Xavier mi-a luat telefonul din mână înainte să apuc să-l citesc. N-am văzut decât că nu era de la un număr cunoscut: era afișat numărul întreg. Xavier a citit mesajul și apoi a întrebat:

– Păi, și cum de v-ați cunoscut?

Un obiect (sau poate un om beat) s-a prăbușit pe podea, în apropierea lui Do Yeon-ssi se auzea gălăgie, iar ea a spus:

– Poftim? Nu aud ce spui.

– Întrebam cum v-ați cunoscut tu și cu Yuri.

– A fost cât pe-aci să fiu scăldată în tocăniță fierbinte și tu mă întrebi cum ți-am întâlnit prietenul? Ce crezi că se întâmplă aici? Crezi că ne-am întâlnit prin intermediul unei agenții matrimoniale care face lipeala dintre băieți tineri și femei în vârstă? N-ai decât să crezi așa ceva…

Xavier s-a uitat la mine pentru confirmare și apoi a spus:

– Doar că noi nu știm…

A primit un alt mesaj. L-a citit și apoi a terminat:

– … ce ne-am face fără Yuri.

Era clar că acum avea habar cine e Yuri. Dar cu toate astea, s-a încruntat când Do Yeon-ssi a spus că petrecerea fusese ideea lui Yuri. Ca s-o ajute să se relaxeze. Și când s-a dovedit că îl întrebase pe acest Yuri de idei pentru luna de miere și că o pusese în legătură cu Ava Kapoor, Xavier s-a schimbat la față.

– Da, Yuri este un petrecăreț neobosit, am spus la telefon. De aceea îl iubim. Putem să vorbim puțin cu el la telefon?

Și ca să vezi surpriză: Yuri fusese lângă ea acum o secundă, dar cineva îl răpise. Ce putea să facă ea dacă Yuri era așa de popular? Îi va spune să ne sune.

– Și nu uitați să-i mulțumiți pentru ideea cu trenul. Gata, trebuie să vă las. Ce voiați de fapt de la mine? Ah, da, un număr de telefon. Vi-l trimit prin SMS în…

Xavier a rămas fără semnal la telefon. Am ieșit din compartiment ca să verific fereastra de pe coridor: treceam printr-un tunel. Odată ce am ieșit din el, m-a urmat pe coridor, închizând și deschizând telefonul.

– Tot n-ai telefon?

– Așteaptă… nu. Ce noroc pe capul lui Yuri!

– Dragul de Yuri! Muncește din greu să se asigure că toată lumea e relaxată și se distrează.

Și-a lovit telefonul de dinți, meditând.

– Faza e că e posibil să se fi băgat fără vreo intenție negativă. Poate chiar ar trebui să-i mulțumim. Dar e ca dracu' să aștepți să vezi ce iese înainte de a reacționa.

Am luat de sute de ori trenul care ducea spre sud și ne imaginaserăm că o să fie aceeași rută, măcar până ajungem la Ashford.

Dar iată-ne hoinărind printre două cercuri formate din pietre bătute de vreme. Nu se comparau cu cele de la Stonehenge – aceste cercuri erau într-un câmp de iarbă murdară de noroi, aproape la fel de înaltă ca ele – de fapt, erau de înălțimea unor pietre de mormânt obișnuite. Nu, chiar *erau* pietre de mormânt. Trecând pe lângă ele, am observat că aceste

cercuri erau concentrice și că erau bine înfipte în pământ.

– Știai că locuim atât de aproape de așa ceva? l-am întrebat pe Xavier.

A dat din cap, și-a mai verificat o dată telefonul – tot nu primise niciun mesaj și tot nu avea semnal – și apoi a arătat spre capătul trenului.

– Păi, mă duc s-o caut pe Ava în direcția aia. Ne vedem aici în curând?

Ceea ce însemna că eu eram cel care trebuia să verifice vagonul conductorului. L-am strigat pe Árpád, dar el se ghemuise într-un colț al locului de la fereastră și părea că adormise. Mi-am apropiat urechea de botul lui. Da, doar dormea. În timp ce mă îndreptam de spate, o bucată de întuneric din spatele meu a devenit și mai întunecată. Senzația era asemănătoare cu cea pe care o resimți atunci când cineva se holbează la tine, cineva din apropiere, dar care nu se află în câmpul tău vizual. M-am întors și am început să spun ceva, crezând că se întorsese Xavier. Dar eram doar eu și mangusta adormită. Xavier era deja în celălalt vagon. L-am auzit strigând:

– Domnișoară Kapoor? Domnișoară Kapoor?

Lăsasem ușa compartimentului crăpată și acum era închisă. Nu-mi era clar ce se întâmplă, dar nu-mi plăcea ordinea în care observam schimbările. Ușa se închide și se face mai întuneric, bine, dar să se facă mai întâi întuneric și apoi să se închidă ușa? Nu, mulțumesc. Nu-mi plăcea mentalitatea cu care urcasem în tren și nu-mi plăcea nici chestia asta cu ușa și cu întunericul care se întâmpla imediat ce m-a părăsit Xavier. Vedeți – chiar și cuvintele pe care le folosesc… m-a părăsit. Ce contează că plecase să vadă dacă cineva are nevoie de ajutor – fusesem abandonat! Nu știu exact când și cum am început să gândesc în felul acesta; aș fi vrut să pot da vina pe tren, dar nu puteam.

N-aveam de ales decât să abordez frontal problema. Am pus mâna pe ușa de sticlă, am împins-o, dar nu s-a deschis. Nu s-a deschis pentru că, spre rușinea mea, n-o împinsesem de fapt, doar mi s-a părut că o fac. Îndoielile m-au apucat de încheietura mâinii și mi-au arătat ce mă așteptam să se întâmple. Am folosit cealaltă mână și am dat buzna pe coridor, strigând-o pe domnișoara Kapoor și bătând la fiecare ușă de sticlă colorată în drum spre cabina conductorului. Mai aveam puțin și alergam. Ca să recuperez timpul pierdut. Acum că Xavier și cu mine ne hotărâserăm să fim galanți, am simțit cum se trezește în mine spiritul competiției.

Mi-am făcut câteva idei despre Ava Kapoor în timp ce parcurgeam următoarele trei vagoane – erau cele trei vagoane pe care nu putuserăm să le vedem de-afară. Erau aranjate pe gustul ei, așa că obiectele și atmosfera spuneau ceva despre ea. Vagonul Bibliotecă era primul. Dacă telefonul meu nu ar fi fost mort aș fi făcut o mulțime de poze. Dar cum nu era cazul, eram mai mult decât bucuros să mă mișc încet și să mă holbez. La fotografiile înrămate ale sălilor de lectură din nouă biblioteci de pe glob (am recunoscut două, dar Xavier le-ar fi recunoscut probabil pe toate), la rafturile cubiste care se ondulau pe pereți ca niște scoici așezate una peste alta, la un pat de zi cât un pat de dormit dublu, tapițat cu

brocart de culoarea ceaiului Darjeeling, aflat la al patrulea minut de infuzare. Perne de aceeași nuanță de arămiu erau împrăștiate pe podea, iar pe câteva dintre ele erau lăsate cărți, cu semne de carte făcute din foi ce păreau a fi rupte din alte cărți. Dacă patul de zi era de culoarea ceaiului, biroul din lemn de mahon era de culoarea whisky-ului – o băltoacă mare și întunecată, fragmentată de două lămpi de birou. Deși nu se vedeau urme aici și domnișoara Kapoor era de negăsit, aveam vaga impresie că această tăblie era folosită ca ring de dans. Acum mă îmbia și pe mine să dansez. Am promis că mă voi întoarce după miezul nopții. *Eu, tu, căștile și o listă de melodii numai bune pentru o petrecere secretă…*

Apoi a urmat Vagonul Seră, unde m-am plimbat sub un acoperiș de sticlă cu striații verzi și de-a lungul unei fântâni în formă de frunză, care la o examinare mai atentă s-a dovedit a fi un răzor de salată verde. Se pare că avusese loc un accident (sau un experiment) cu semințe: salata verde se lupta pentru spațiu cu toporașii. Ghirlande de roșii, ardei și castraveți mici și grași atârnau de vrejuri întinse pe grătare de zăbrele, alături de una sau trei mănuși de grădină zgâriate. M-am uitat pe fereastră – deși nu se vedeau încă nici munții, nici lacurile promise, cu siguranță eram departe de Ashford. Chiar în acel moment, trenul a încetinit considerabil și a acceptat să-mi ofere un indiciu legat de unde ne aflam. La câțiva metri de șine se afla un morman de pământ sau de pietre înflorite – vârful era deasupra solului, dar nu îndeajuns de mult încât să poată fi numit un deal. Orice ar fi fost, era înconjurat de sârmă ghimpată care părea să se întindă pe kilometri întregi. Singura modalitate prin care acest morman ar fi putut scăpa era să se absoarbă în pământ până când ar dispărea cu totul. Dar presupun că asta n-ar fi rezolvat mare lucru, făcându-i încarcerarea și mai profundă. Uitați care-i treaba – aveam în fața mea un morman de pământ care părea să fi fost pedepsit pentru un act deliberat… Trebuia să procesez cumva acest lucru. Nu-mi dădeam seama dacă mai eram sau nu în Anglia. Nu existau indicii. După o clipă, vârful mormanului a început să se umfle într-un fel care m-ar fi putut îngrijora dacă aș fi fost mai aproape de el. Oare erau niște plante care creșteau în mod accelerat? Oare erupea un vulcan noroios? Știind că am la dispoziție doar câteva secunde pentru a evalua situația, am schimbat fereastra ca să văd mai bine. Unghiul era de vină. Văzusem un cățărător care ajunge în vârf.

– Ce?! Ce-ai făcut? am întrebat eu.

Nu conta că întrebarea nu putea fi auzită și că nu i se putea răspunde, tot trebuia să întreb.

– Ce naiba s-a întâmplat cu viața ta de ai ajuns aici?

Silueta s-a ridicat în picioare și și-a dat capul pe spate, părând că examinează sârma ghimpată care-o înconjura. Apoi a șchiopătat prin jur și a dispărut. Tulpinile au foșnit în timp ce mă mutam la fereastra următoare, smulgând trei roșii micuțe de pe vrejuri în vreme ce mijeam ochii la morman. Roșiile erau gustoase, doar puțin acre, așa că am mai luat trei. Silueta de pe deal s-a întors în câmpul meu vizual. Acum era cu fața la tren și

dădea din mâini; am dat și eu din mâini. Nu puteam să disting niciun detaliu al înfățișării acestui om și cred că nici el nu m-a văzut. Am făcut din mână până când am ieșit cu totul din câmpul lui vizual. Apoi am pășit în vagonul următor, unde am dat peste un zid de aburi care mi-a umezit hainele și m-a orbit temporar.

O persoană cu voce de femeie a insistat să-mi scot pantofii și să-i pun în coșul din stânga mea, așa că m-am conformat. În timp ce făceam asta, un halat mi-a aterizat pe cap și aceeași persoană mi-a zis că aș face bine să mă dezbrac. Doar eram într-o saună! Deja începusem să-mi deschei nasturii de la cămașă, când mi-am dat seama ce fac: mă dezbrăcam la comandă.

– Domnișoară Kapoor?

– Nu.

Vagonul avea faianță albastră și albă și avea un aspect gelatinos pentru că era împărțit cu perdele din plastic în loc de uși. Pereții cabinei păreau a fi din sticlă înghețată, așa că puteai să vezi dacă era cineva înăuntru sau nu, dar nu și detalii. M-am îndreptat spre singura cabină care conținea o formă de viață umană și am spus:

– Aș vrea să vorbesc imediat cu domnișoara Kapoor.

– A, nu mai spuneți! a zis ocupanta cabinei, care nu părea nici ostilă, nici curioasă, ci franțuzoaică.

Imaginați-v-o pe Catherine Deneuve pe la 1968, cum se amuză confruntând și respingând tainele dorinței cu o întrebare: *Cum ai putut să crezi chiar și pentru o secundă că sunt interesată de tine?* Dacă mă luam după nuanța pielii vizibilă prin sticlă, dădusem peste o Deneuve de culoare. Din Africa sau din Asia de Sud.

– Da. Sigur nu sunteți domnișoara Kapoor?

Silueta și-a schimbat poziția. Își tampona fruntea cu un prosop.

– Ei, n-aș spune „sigur", pentru că lucrurile o iau într-o direcție aiurea când ai certitudini. Dar sunt aproape sigură că sunt altcineva.

– Cine mai exact?

– Un alt pion al sorții, care în momentul de față scapă de griji prin transpirație. Și care se întreabă de ce nu faceți și dumneavoastră același lucru.

Mi-am scos restul hainelor și am luat loc în cabina alăturată, explicându-i că este posibil ca domnișoara Kapoor să aibă nevoie de ajutor. După un timp – atât de îndelungat încât am crezut că voi fi nevoit să mă repet –, Doamna din Cabină a întrebat:

– A spus ea asta?

În sfârșit, o întrebare reală.

– Într-un fel. Noi credem – eu cred – nu…

Am renunțat și am întrebat:

– *Dumneavoastră* credeți că e OK?

– Domnișoara Kapoor este ocupată, a spus Doamna din Cabină. N-o deranjați!

Mi-a spus că va trebui să fac duș după saună și că va trebui să-l fac la mine în vagon. Nici ăsta nu era un răspuns.

Am schimbat foaia pentru că informația despre duș părea să însemne că era pe punctul de a pleca:

– Cine mai e în tren în acest moment?

– Ce vreți să spuneți?

– Eu, dumneavoastră, Xavier, domnișoara Kapoor și…?

Ah… Un oftat în depărtare, tremurând mai întâi, apoi clar și sigur: *Ah*…

Am sărit în picioare, am alunecat în propria mea transpirație, am dat cu capul de peretele cabinei și am căzut pe bancă. Oftatul s-a lungit, s-a înălțat, a coborât și s-a transformat în cântec. Am simțit cum mi se încrețește fața. Nu doar de la durerea cauzată de faptul că aproape îmi spărsesem capul… încercam să-mi dau seama ce aud, cât e fior și cât e groază. O muzică ce te face să tremuri în mijlocul unei saune… ce, cum? Sursa tânguielii era mai departe decât crezusem – la început a părut că e aproape pentru că izbucnise atât de subit și pentru că era așa de diferită de celelalte sunete ale trenului. Era mai departe și… nu era umană. Nu putea să fie înregistrarea unei voci de om. Nu era un instrument de suflat, nu era un instrument cu corzi. Să fie totuși om? Era foarte, foarte asemănătoare cu o voce de om, estompând diafan notele cu iscusința unei coloraturi de operă, tonalitatea era mai groasă decât ar fi putut să atingă vreun organism dependent de oxigen fără să se asfixieze.

– Suntem cinci, a spus Doamna din Cabină, fără să bage în seamă cântecul-suspin. Dumneavoastră, eu, domnișoara Kapoor, Xavier și Allegra – ea conduce trenul, deși uneori o fac și eu. La următoarea stație, va urca o echipă care se ocupă cu mentenanța trenului, dar va sta cu noi doar două stații. Asta va fi mai pe seară. Mâine avem bazarul…

– Cât despre acest… ăăă… cântec, am început să întreb.

– Cred că știu de ce ați întrebat dacă mai este și altcineva în tren, a spus ea.

– Auziți? Muzica asta?

Înălțimea și volumul sunetului s-au mărit, melodia s-a dublat (s-a împărțit? ambele?), așa că de-abia auzeam ce spune:

– E un vechi tren de marfă, a spus ea. Orice ar face domnișoara Kapoor cu el, oricum l-ar recondiționa și re-recondiționa pe interior, tot n-are cum să fie ca nou.

– Eu pot să zic că-mi place ce-a făcut cu el, am spus eu. Dar ce…?

Era un cântecel dulce, lin, excentric. Lapte și miere, o mângâiere drăgăstoasă înainte ca perna să-ți fie pusă pe față. Mătasea mângâindu-ți obrazul înainte de a rămâne fără suflu… ai putea să te opui, dar nu vrei.

Doamna din Cabină a ridicat vocea:

– Dacă vreți să fiți de folos, încercați să nu vorbiți cu domnișoara Kapoor. Vedeți-vă de fericirea de cuplu și întoarceți-vă acasă cu niște poze reușite și amintiri plăcute.

Sfatul legat de luna de miere mi-a pus capac. Cu mâna la ceafă, am ieșit din cabină, am tras pe mine un halat și am avertizat-o:

– O să vin acolo, la dumneavoastră.

– Nu-i nevoie, mi-a spus trăgând perdeaua cabinei.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că într-adevăr nu era domnișoara Kapoor, era o femeie de culoare și părea să aibă cam aceeași vârstă ca mine. Poate că era cu câțiva ani mai tânără, dar nu mai mult de cinci, mi-am spus eu. În privirea ei nu se vedea deloc indiferența pe care i-o auzisem în voce; mi-a aruncat o privire sinceră și prietenoasă. Părul îi era pieptănat în trei părți distincte legate apoi împreună, așa că arăta de parcă ar fi avut o creastă de la baza tâmplelor la baza gâtului. Și-a înnodat repede un prosop în jurul trunchiului când mi-a auzit amenințarea, iar sfiala ei m-a surprins puțin, dat fiind că puteam să văd clar că stătea cu picioarele foarte crăcănate. Părea o poziție de gimnastică, aproape un șpagat. O pătură rezistentă la apă, cât toată podeaua, îi acoperea picioarele și sub ele era ce părea a fi o cutie de lemn.

– Hei.

– Hei.

– Îmi aburesc organele, a spus ea. Le prieste pelinul.

Mi-am încrucișat brațele, le-am desfăcut, le-am încrucișat din nou, apoi am făcut un gest înspre direcția din care se auzea cântecul.

– Chestia asta, de alături… e… domnișoara Kapoor?

Sunetul s-a stins în chiar fracțiunea de secundă când i-am dat un nume. N-am putut să nu zâmbesc la asta.

– Ea a fost, da, a spus Doamna din Cabină, crăcănându-și și mai mult picioarele. Să sperăm că a terminat pe ziua de azi.

M-a privit:

– De ce faceți fața asta? Ah, să înțeleg că v-ați emoționat?

– Dumneavoastră nu v-ați emoționat?

– Eu urăsc tărăboiul ăsta, a zis ea cu o vehemență care i-a micșorat ochii și i-a cutat fața.

Dar apoi și-a dat seama ce îi ieșise pe gură și mi-a trimis un zâmbet ca de drăcușor:

– Ce, dumneavoastră nu exagerați niciodată? Felicitări!

Înțelegând că am dat peste cineva care nu intenționează să-mi comunice nimic altceva decât aspectele practice și programul făcut pentru confortul și distracția noastră, am început să dau înapoi, cerându-mi scuze că am deranjat-o și nerăbdător să fac un duș rece. A dat satisfăcută din cap și a lăsat perdeaua în jos. Am trecut prin spatele cabinei ei, am găsit o pereche de papuci de casă din pânză de prosop, i-am încălțat, durerea de cap fiind atât de groaznică, încât nu știam pe ce lume sunt. Cântecul a început din nou, în timp ce mă furișam spre ușa care ducea spre A. Kapoor.

De la distanță, sonoritatea mă făcuse să tremur la căldură, dar de aproape doar pâlpâia slab, ca un cârlig meșterit din gheață și înfipt în inimă. O rană care a vindecat o altă rană – durerea de cap s-a evaporat atât de repede, încât m-a lăsat buimac. Era a doua sau a treia oară când mă întrebam ce vede și ce aude Xavier în acel moment. Oare ce găsise în vagoanele următoare? N-avea cum să fie ceva mai interesant decât ce se întâmpla aici.

Mă aflam într-o încăpere care servea drept bucătărie, sufragerie și hol la un loc. Vagonul nu era necompartimentat ca celelalte. Era ordonat, funcțional și practic și părea să fie cu totul alt tren. Unul în culori vii, în care fiecare lucru la îndemână își îndeplinea funcția și refuza să facă orice altceva în plus. Nu puteai să le ceri scaunelor să fie altceva decât un loc de stat: erau mai sus și mai curate decât podeaua, dar asta era tot. Dincolo de hol, erau trei compartimente: unul pentru Doamna din Cabină; unul pentru conductorul trenului, Allegra; iar Ava Kapoor era în ultimul. Ușa de la compartimentul ei era închisă, așa că am văzut-o prin geam – o altă femeie care stătea jos. Aceasta era cam de aceeași vârstă cu prima, dar avea o postură mai bună. Părul negru și lucios se oprea brusc după ce trecea de ureche și ea era așezată pe un scaun înalt cu niște partituri în față, iar pe un suport era ceva ce părea a fi un radio. Un radio în luptă cu eterul, din care ieșeau niște antene din față și din laterale. Stătea aproape nemișcată în timp ce se apleca spre cutia muzicală de culoarea alunei de pădure; doar mâinile i se mișcau, cu încheieturile îndoite ușor în timp ce țesea aerul cu degetele. Colac peste pupăză, Árpád stătea întins pe o pernă pe patul din spatele ei, coada lui, un metronom. Nu, nu Árpád – o mangustă mai mică, cu o blană mai închisă la culoare, cu ochii mai înguști și cu urechile mai rotunde. Muzica se retrăgea și se intensifica atunci când Ava strângea din pumn, iar buzele i se depărtau, schițând un zâmbet.

Am bătut la ușa compartimentului mai puternic decât intenționasem. Ea s-a uitat la mine, s-a uitat din nou la partitură, a răsucit o măsură de melodie în jurul degetului arătător și apoi a conștientizat ce văzuse. Thereminul și-a pierdut tonalitatea celestă și a cârâit ca un papagal răgușit, iar ea s-a mișcat cu greu și l-a oprit. Mangusta care nu era Árpád a alunecat din pat, a sărit peste râul de cabluri care curgea între theremin și sursa de alimentare și mi-a dat un ocol, mirosindu-mă ca să mă verifice.

– Tu, a spus Ava Kapoor. Ce faci aici?

– Ce-ți spun oamenii de obicei după ce te aud cântând la chestia aia? am întrebat-o eu. Îți spun că sunt pregătiți să moară în brațele tale?

A dat să zâmbească un zâmbet cu adevărat minunat, apoi, ca și cum și-ar fi amintit că nu se cuvine să facă așa ceva, și l-a șters de pe față.

– Ce e? Adică ce vrei?

Avea un ton afectuos, dar pronunța cuvintele foarte clar, imaginați-vă un dialect nordic la BBC. S-a uitat în spatele meu. La fel și mangusta. Eu nu m-am întors, dar eram la fel de îngrijorat. Doamna din Cabină n-avea să stea în cabina ei pentru totdeauna.

– M-am gândit să vin să văd dacă ești în regulă. Dar acum îmi cer voie să mor în brațele tale, i-am spus.

Mi-a făcut semn să intru, spunând:

– Hai, intră să vezi ce pățești dacă deranjezi oamenii cu tertipurile tale.

Ușa dintre noi era tot închisă, dar zâmbetul ei trecător a ieșit la iveală.

– Am o întrebare serioasă, am spus. Ai scris un cuvânt și i l-ai arătat lui Xavier. Ce spunea?

– A, spunea SALUT. Am știut că o să mă observe și voiam să evit, ei bine, o întâlnire ca asta. Așa că am vrut să scap de partea cu salutul. E rândul meu să pun o întrebare serioasă acum?

– Te rog.

– E adevărat că ai fugit într-o casă în flăcări?

Deci Do Yeon-ssi îi povestise. Deloc surprinzător. De fiecare dată când mătușa lui Xavier mă prezintă cuiva trebuie să intervin foarte rapid și să preiau frâiele conversației înainte să iasă la iveală această poveste. Mie nu prea îmi vine să vorbesc despre ea. Dar Ava s-a uitat la mine cu ochii ăia mari și căprui până când a trebuit să-i explic că nu era vorba despre o casă întreagă, ci doar despre un apartament. O distincție pe care a respins-o imediat. Dintr-un motiv sau altul, trebuia să o conving că n-am fost atât de nebun precum i se părea. Mă gândesc la tot timpul petrecut în spital din cauza a ceea ce am făcut. Mă gândesc la umbra umedă care a fost întinsă peste mine săptămâni întregi. O umbră nu doar umedă, ci și însetată, sugând cu lăcomie din canalul lacrimal și din esofag, așa că mi-era groază să deschid ochii și râgâiam jumătate din aerul pe care reușeam să-l inspir. Mă gândesc cât de aproape am fost de insuficiență respiratorie, cât de aproape de moarte cerebrală. Fără îndoială, a fost o nebunie din partea mea. Și acum mă întreba de ce am făcut-o.

– Nu ți-a spus domnișoara Shin?

– Mi-a spus, dar speram să aflu și versiunea ta.

Mangusta stătea pe labele din spate, cercetându-mă cu și mai multă atenție decât Ava. I-am făcut un semn din cap.

– Cum îl cheamă?

– Chela. E femelă. Răspunde-mi la întrebare.

– Am crezut că e cineva înăuntru. Mă rog, am văzut pe cineva. N-a ieșit afară, așa că am crezut că… în mod evident, pompierii erau pe drum, dar…

– Ai intrat și nu era nimeni.

– Mi s-a spus că a fost un fel de eroare neuronală. Faptul că am văzut pe cineva înăuntru, nu că am acționat în consecință.

– Serios? Nu ți se pare că faptul că ai acționat în funcție de prima eroare constituie o a doua eroare? Știi că ar fi trebuit să aștepți să intervină oamenii care știu ce să facă. De ce

nu i-ai așteptat?

Când a întrebat asta, chipul i-a devenit inexpresiv, anticipativ. Părea avidă după un fel de confesiune sumbră. Am făcut ce fac de obicei când sunt precaut, am dat-o cotită și i-am spus că m-am întrebat ce ar face Árpád în locul meu și am acționat în consecință.

– Árpád? Mangusta cu care călătorești? Vrei să spui că îl consideri busola ta morală?

Dezamăgită, s-a întors cu spatele, apoi s-a întors din nou spre mine.

– Scuze. La o adică, este la fel de demn de încredere ca oricine altcineva, dacă nu chiar și mai mult. Faza e că eroarea mea neuronală ține de ani de zile. Presupun că aveam nevoie de încurajare.

– Mă pricep la încurajat, am spus. Ce se întâmplă?

– Și eu fac parte din Clubul Camerelor Goale, a spus ea. Cântecul pe care îl cântam mai devreme… chiar ți-a plăcut? Ciudat, celor mai mulți nu le place. Oricum, a fost scris de un prieten de-ai mei. Era compozitor. Crea în general muzică de film, dar nu și cântecul acesta. El…

Ava a deschis ușa compartimentului, a făcut doi pași rapizi spre mine, cu ochii strălucitori, apoi a ridicat mâinile în sus. Părea că se avertizează singură să se oprească. Dar se apropiase de mine.

I-am oferit brațul și am întrebat-o:

– A scris cântecul pentru tine?

M-a luat de braț și ne-am plimbat până la capătul vagonului și înapoi. Trenul a luat-o pe niște șine triple, apoi a încetinit pentru câteva secunde, suficient cât să se alăture două alte trenuri. Unul pe fiecare parte. La vagonul trenului din stânga erau trase perdelele, dar prin geamurile din dreapta am putut să vedem într-un vagon, în care un asistent medical într-o uniformă albă imaculată se apleca peste o masă, răcind delicat un castron de supă aburindă cu un evantai. Amesteca în castron cu un termometru o dată la câteva secunde și barba lui de țap se clătina cu satisfacție de fiecare dată când verifica temperatura. I-am făcut un semn din cap când s-a uitat înspre noi și ne-a răspuns, apoi a tras și el perdelele la geamul vagonului lui.

– Nu, cântecul se numește „Pentru Přemysl, noaptea“, a spus Ava. Cinci nopți pe săptămână timp de patru ani, începând cu vârsta de douăzeci și unu de ani… mă duceam într-o casă înaltă și îngustă din Jesmond Vale, Newcastle – dacă ai vedea-o, ai zice că e făcută din niște imense scobitori de marmură…

– Și toate camerele erau goale?

– Nu. Dar nu ești departe de adevăr. De fapt, prietenul meu trăia acolo. Mă rog, la început am fost angajator și angajată. Mă plătea ca să-l vizitez. Prietenul meu Karel era un bărbat deșirat la cincizeci și ceva de ani, care părea mereu îmbufnat; orice i-ai fi zis, în primele câteva secunde arăta de parcă era dojenit pentru ceva ce nu făcuse. Dar ce diferență era când zâmbea! I-am spus: „Doamne, da' tu chiar ești atrăgător!“ Iar el: „Nu

știu, Ava, chiar sunt?“ Ajungeam la el acasă pe la douăsprezece fără un sfert noaptea, iar el mă conducea într-o cameră imensă și întunecată de la ultimul etaj. Camera de deasupra dormitorului său. Ne duceam acolo și…

La prima vedere, nu era nicio schimbare – ne țineam de braț în continuare, ea vorbea regulat, privirea nu-i tremura –, dar pulsul i s-a transformat într-un solo de tobe cântând death-metal.

– Ava, e în regulă. Orice ar fi, poți să-mi spui.

– Păi ne-am înțeles bine până acum. Și acum o să crezi că sunt țicnită.

– Și ce dacă? Și tu crezi că eu sunt țicnit, nu-i așa?

– Da, puțin, a recunoscut ea.

– Tipul ăsta chiar îți era prieten? Vreau să zic… n-a făcut nimic naspa? Sau a făcut?

– Cine, Karel? Nu. Allegra lucra și ea pentru el și îl plăcea, altfel nu m-aș fi dus acolo deloc. Doar n-o să urăști un om care îi place prietenei tale, nu?

– Păi…

– Tocmai te-ai gândit la vreun trilion de contraexemple, dar această asumpție nu m-a trădat până acum. Karel mă conducea în camera aceea și aprindea o lampă de veghe și-mi dădea muzica pe care o compusese. Unul dintre cântece este cel pe care l-ai auzit, „Pentru Přemysl, noaptea“. Apoi se ducea să se culce în camera de dedesubt.

– Lăsându-te să cânți într-o cameră goală?

– Da, a spus ea. Dar dădea impresia că era locuită. Superdezordonată, tot felul de echipamente scumpe aruncate și lăsate într-o stare proastă. Patul arăta de parcă se dormise în el – lenjeria de pat făcea tot felul de forme ciudate – dar erau doar pături și chestii. Și mie mi-e frică de întuneric, așa că…

– Tipul ăsta, Karel, cred că îți dădea o grămadă de bani.

– Adevărat. Dar asta nu e ceva neobișnuit. Eu – noi – chiar aveam nevoie de bani. Tatăl meu era bolnav. Nu-mi plăcea să-l las singur noaptea; nu puteam să scap de gândul că era posibil să fie ultima noastră noapte împreună… Scuze, nu asta voiai să auzi. Tu ai venit în luna de miere și eu tot trăncănesc aici.

– Dar vai, noi facem parte din Clubul Camerelor Goale. Știu cum e. Sper că tatăl tău s-a însănătoșit.

M-a strâns de braț.

– Mulțumesc că ai spus asta, dar nu, nu s-a însănătoșit. Și a avut multe de spus în legătură cu munca mea de noapte. Spunea că nu ar fi trebuit să accept această slujbă… că era o jignire nu doar la adresa talentului meu, ci și la adresa oricărui muzician. „De ce nu-și pune Karel ăsta un CD dacă muzica îl ajută să doarmă?“ spunea el. M-a luat în râs când i-am spus că avea nevoie să fie cineva prezent. Dar mă bucur că n-a ales soluția cu CD-ul. După o vreme, după ce ne împrieteniserăm, am aflat că-și pierduse soția din cauza aceluiași tip de cancer de care murea și tata. Trecuse prin aceleași lucruri cu ea.

Remisiunile, minunatele remisiuni și apoi îngrozitorul marș final. Ne-am întâlnit la zece ani după moartea soției lui. Nu bea alcool, mânca sănătos, alerga în fiecare dimineață, avea un program în care se amestecau galele elegante, munca pe bani și proiectele de suflet, iar din când în când, tresărea puțin, fără niciun motiv și atunci îți dădeai seama că era total devastat.

– Tresărea?

– Da. Își dădea seama imediat, dar nu înainte să-l văd cum se făcea ghem de parcă cineva ar fi ridicat mâna la el. Și nu orice fel de mână – o mână imensă, deci nu putea decât să accepte faptul că era stors ca o stafidă. Dar în primul an nu mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Karel despre viața lui. Nu-mi păsa decât să am bani ca să fac tot felul de activități de sfârșit de viață cu tata. Aveam călătorii de făcut și oameni de văzut. Tata nu mi-a cerut nimic, doar că trebuia să fac asta pentru el. Își tot făcea prieteni pe parcurs… mi-a spus că nu avea de gând să înceteze să se bucure de oameni. Mă exaspera la culme – pfiu, scuze, o secundă, te rog.

A întors capul, și-a dus mâneca la față și apoi s-a uitat din nou la mine.

– Tristețea fetiței lui tata. A murit… iar eu am continuat să cânt într-o cameră goală timp de trei ani. Cinci nopți pe săptămână, în general, în afara weekendului.

– Și în tot acest timp aveai inima cât un purice?

– Adevărul e că la început a fost greu. Karel îmi dădea voie să stau doar cu lampa de veghe aprinsă, dar imediat cum ieșea din cameră, aprindeam toate luminile și examinam camera înainte să încep să cânt. Bătea în tavan cu o coadă de mătură ca să încep. Oricum… după prima noapte, mi-era în continuare frică de întuneric peste tot mai puțin în camera aia goală, unde cântam la theremin de la miezul nopții până la ora cinci dimineața. Și nu știu de ce.

M-am scărpinat în cap.

– Mai e ceva, a spus ea. Chiar dacă, așa cum ți-am spus, eram într-o cameră goală, unele compoziții erau mai apreciate decât altele.

– Cum îți dădeai seama?

Continuam să am un ton neutru, dar ea și-a ridicat bărbia, îi crescuse iar pulsul.

– Nu știu, Otto. Așa stătea treaba. Am cântat niște Martinů, niște Schillinger, un pic de Fuleihan, niște Zappa și două dintre compozițiile Allegrei. Păreau să-i placă ofrandele Allegrei, dar cântecul scris de Karel pentru el a fost cel care l-a ajutat să aibă parte de odihnă.

– Pentru el?

– Přem. Adu-ți aminte, cântecul se chema „Pentru Přemysl, noaptea“. Karel mi-a spus că ar trebui să-l cânt doar pentru fiul lui.

– Dar…

Subit, m-am gândit că e mai bine să mă abțin.

– Sunt morți, Karel și Přem? Asta ai vrut să întrebi? Karel e mort, cât despre Přem, nu știu.

S-a oprit din mers și m-a întrebat:

– Tu știi?

– Ce să știu? Dacă e mort Přem?

Chiar nu puteam să-mi imaginez cum a ajuns la întrebarea asta (de unde aș fi putut să știu eu despre acest Přemysl al ei?), dar cu toate acestea, lăsam impresia că încerc să mint și nu-mi iese.

A ridicat din sprâncene. Cred că eu am zâmbit primul, iar ea mi-a răspuns.

– Au fost niște ani ciudați. Cel puțin, pentru mine, Otto. Dar aproape s-a terminat… mă rog, în funcție de ce spune doctorul. O, bună, Laura.

Doamna din Cabină s-a materializat în dreapta mea, îmbrăcată și exasperată.

– Ce v-am cerut să nu faceți, domnule Shin?

– Să vorbesc cu domnișoara Kapoor.

– Și ce faceți în acest moment?

Ava a ridicat din umeri și mi-a făcut un mic semn din mână, așa că am spus:

– Plec, Laura, plec.

Am invitat-o și pe mangusta Chela cu mine, spunându-i că am să-i fac cunoștință cu cineva. Holbându-se la mine, Laura a spus:

– Îmi pare rău, dar nu aveți voie să vorbiți nici cu Chela.

La naiba. Bine. Am plecat de unde am venit fără să scot niciun cuvânt.

Xárpád aștepta în compartimentul nostru. Xárpád și nelipsita absență a luminii.

– Ai găsit-o? a întrebat Xavier.

Vocea îi era puțin estompată; părea că stătuse acolo o vreme, cu privirea în gol. I-am luat mâna și mi-am strecurat degetele printre ale lui.

– Da. Era SALUT, nu AJUTOR.

– Mă bucur. O să-i spun asta personal.

– Ă, în legătură cu asta… Îi place faptul că suntem în tren și-așa, dar… în caz de vă întâlniți… n-ai voie de fapt să vorbești cu ea.

– Ce? De ce?

– Păi…

– N-ai aflat de ce.

– Îmi imaginez că e din cauza unor motive de sănătate. A spus ceva de un doctor. Și pare în ghearele suferinței. Oamenii pe care i-a cunoscut și pe care i-a iubit nu mai sunt.

– E în doliu?

– Nu știu dacă aș descrie situația în felul ăsta. Pare cumva în așteptare. Oricum, e genul de chestie care ia timp și, peste patru zile, noi nu vom mai fi aici. N-ar trebui să fie prea dificil să-i respectăm dorințele. Să vezi cum o să fie când îi vei vedea biblioteca și-i vei gusta roșiile crescute în tren. Putem culege și toporași pentru salată. Poate îl însurăm și pe Árpád, dacă tot e să fie…

– Cu cine să-l însurăm? Cu Ava Kapoor?

– Nu… o să vezi. Mă rog, sper să vezi.

S-a plesnit peste genunchi.

– O să mă pregătesc în consecință. În plus, dacă ai fost impresionat de bibliotecă și de roșii, să vezi cum sunt galeria portretelor și vagonul de triere a poștei.

Când a menționat aceste două lucruri, ceva l-a tulburat. Sau poate i-a trecut prin minte un gând care n-avea nicio legătură cu asta; oricum, mi-a dat drumul la mână. M-am așezat în fața lui, dându-mi jos blugii, cămașa și chiloții de sâmbătă, punându-i pe scaunul de alături și lăsându-mi cu prudență capul în spate până când am dat de perete, care era neașteptat de moale. Am încercat să mă gândesc la o pernă de catifea și nu la o celulă capitonată. Lumina soarelui brăzda partea de jos a ușii compartimentului și baza perdelelor de la fereastră, dar în afară de asta, siluetele lui Xavier și Árpád se distingeau doar prin dimensiune și formă. Unul era mult mai scund decât mine, altul mai înalt. Unul avea coadă, celălalt, nu. Totul s-a atenuat când nu ne-am mai mișcat, simțind trenul în spate și în gât și în picioare, acel huruit binevoitor și hotărât al osiei în interiorul cercului, roțile de sub picioarele noastre ducându-ne departe. Am ascultat cu atenție o vreme, încercând să identific pași sau vreo altă mișcare pe hol sau pârâitura care precedă un anunț de importanță publică. Dar era doar liniștea. Iar somnul dulce al lui Árpád mă indispunea – ar fi putut măcar să lase impresia că e în căutarea unei prize sau a unei metode de a

deschide jaluzelele. Am spus asta cu voce tare și Xavier și-a întins piciorul și și-a pus glezna peste a mea.

– Nu e rău nici așa, a spus el. Putem vorbi.

Am mișcat degetele de la picioare.

– *Putem* sugerează *ar trebui*, domnule Shin.

– Păi atunci o să spun ce am pe suflet, domnule Shin. Mi-am adus aminte de momentul când aveam unsprezece sau doisprezece ani, a spus el.

– Frumos și specific…

Veronica Park, mama lui Xavier, a păstrat primul lui pașaport, acela pe care l-a folosit între doi și doisprezece ani. Ne-am uitat împreună la el. Fiecare pagină este plină de date încadrate în dreptunghiuri și pătrate cu cerneala mânjită. Xavier s-a născut într-o perioadă ciudată în viața familiei Shin din Sangju. Iată ce a spus Veronica despre situația copilăriei lui atunci când am întrebat-o. Era o perioadă ciudată pentru țară în general: profiterolul semeț al miracolului economic era ciugulit pe margini de legea marțială. Dar pe lângă această prosperitate tensionată – *doar mulțumirea este legală* –, familia Shin suferea din cauza faptului că era un clan care se tot împuțina. Infertilitate, sarcini pierdute, boli pediatrice fatale, un accident teribil, morți infantile subite – Veronica număra pe degete nenorocirile prin care trecuseră surorile soțului ei pe parcursul a nouă luni. Și apoi Veronica a născut un bobocel drăgălaș și plesnind de sănătate. A fost botezat repede și numit după un sfânt care îl convertise pe unul dintre strămoșii lui la catolicism. Veronica a încercat să nu se atașeze prea mult de bobocel. O ținea de deget și o privea emoționat și ea îi răspundea privirii, știind în adâncul sufletului că trebuie să existe o complicație nevăzută. Când bebelușul avea vreo patru săptămâni, ea a făcut tot felul de planuri, cuprinsă de panică. Îl va ascunde undeva. Da, asta va face, așa va prelungi timpul petrecut împreună. Niște idei absurde, de parcă ar fi fost bufonul Morții, distrând-o cu încercările de a fugi de ea. Veronica și bobocelul au rămas pe loc, ducându-se la doctor cu aceeași regularitate cu care se duceau la slujbă și, spre surprinderea tuturor, bobocelul a trecut de primul an de viață fără vreun incident major.

Apoi patru mătuși de-ale lui mai că l-au răpit, certându-se între ele și ducându-l dintr-o țară în alta, fiecare dintre ele învățându-l să-i spună Mama, Mami sau Bunica. Nimeni din familia lui Xavier nu putea să uite că aceste patru surori erau mamele unor copii care fuseseră cât pe-aci să se nască sau care trăiseră mult prea puțin. Când te gândeai la asta, știai că nu ai dreptul sau putința de a le pedepsi. Așa că Xavier și doi veri de-ai lui au fost târâți între mătuși ani de zile. Do Yeon-ssi, cea de-a cincea soră, era cea mai în vârstă dintre mătușile lui Xavier. Când se gândea la ce se întâmplă, o lua frica. Era o situație de înțeles, dar și scăpată de sub control. Îl observase pe Xavier și îl comparase pe furiș cu copiii de doisprezece ani ai prietenelor sale. Era epuizat pentru că i se dăduseră tot felul de nume și pentru că nu știa cum să le spună oamenilor din jurul lui sau de câtă afecțiune să

dea dovadă sau dacă avea vreun sens să spună ceva cuiva, neștiind cât timp mai este până va interveni următoarea soră. Gândindu-se la toate acestea, Do Yeon-ssi a avut o discuție cu Veronica Park. I-a atras atenția asupra faptului că cel mai stabil mediu pentru Xavier era casa ei. Pe ea surorile ei n-o iubeau, dar îi știau de frică, se asigurase de asta încă din copilărie. Trebuie să fi fost adevărat, căci celelalte surori n-au îndrăznit să-l ia pe Xavier din casa ei.

– Unsprezece și doisprezece, a spus Xavier. Ăștia au fost anii pe care i-am petrecut în astfel de compartimente. Doar că nu cunoșteam pe nimeni, eram singur cu o carte. Mă simțeam în siguranță, dar și… nu știu cum să spun…

– Ca și cum te-ai fi aflat într-un fel de incubator pentru întâlniri intense?

– Da! Mai mult decât gările. Să fie oare vorba de acel amestec dificil de îngrădire și expunere? Intimitatea temporară? N-ai de ales, trebuie să ai de-a face cu celălalt.

– Și unde se întâmpla asta? În São Paulo?

– Nu, São Paulo a fost în anul precedent, cred. Asta era ruta dintre Paris și Marsilia. Apropo, ești complet gol pe sub halatul ăla?

– Te lași distras prea ușor. Și n-ai să obții nimic de la mine până nu-mi spui totul despre această orgie din trenul franțuzesc.

– Ai văzut? a întrebat el.

– Ce?

– Că tocmai mi-am dat ochii peste cap. Bun, n-ai văzut. Așa că dacă o să faci și tu asta, eu n-o să știu. E perfect.

Când avea unsprezece ani, cuplul de parizieni cu care trăia Xavier Shin în acel moment l-a trimis la un pension în Provence. La începutul și la sfârșitul primelor trimestre, l-au dus și l-au adus cu mașina, dar pe la mijlocul celui de-al doilea an, parțial pentru că ambilor le plăcea să bea un pic cam mult ca să poată conduce, i-au sugerat să ia trenul. Călătoria cu trenul dura aproape patru ore și o făcea de unul singur. Nu părea ceva potrivit pentru un copil cu o voce suavă și cu o față de bebeluș, dar nu trebuia decât să găsească peronul corect de la Gare de Lyon sau la Gare de Marseille Saint-Charles, să stea în tren și să fie așteptat la capătul celălalt de un adult responsabil. Ceilalți pasageri aveau grijă de el, crezând că este neglijat sau că s-a pierdut, dar el n-avea nicio problemă. Citea benzi desenate, își făcea temele sau asculta la walkman *Muzica apelor* de Händel, imaginându-și că a fost compusă pentru ca el să o asculte la bordul unei șalupe împodobite cu flori, care plutește pe Tamisa. Situația era preferabilă călătoriei făcute împreună cu o pereche de corpuri parentale ametite, care-l târau din vagon în vagon, invitându-i pe ceilalți călători să-l chestioneze în legătură cu subiectele de la școală pe care nu le stăpânea. *Asta o să te învețe minte, Francis Xavier Jae Kyung Shin, o să te înveți minte să nu mai iei nota nouă la istorie*. O, și ca un curcubeu radioactiv care vine după o ploaie radioactivă, a urmat spectaculoasa scenă cu Mami: a acuzat o bătrânică plăpândă că i-a furat colierul de perle, i-

a smuls colierul de la gât numai ca să-și dea seama, când și l-a pus la gât și a zăngănit, că purta deja colierul cu pricina. După aceea, Xavier lua trenul singur sau nu-l lua deloc. Aceasta a fost ultimatumul lui și și-au dat seama că vorbește serios.

Într-o după-amiază de iulie, era în drum spre casa acelor parizieni, trupul îi era așezat pe scaun, dar mintea îi fugea înapoi, privirea așezând holografic în straturi coamele de deal calcaroase care scoteau în evidență kilometri întregi de lădițe din peisajele ca luate din cărțile poștale pe care le văzuse pe geam cu câteva minute în urmă. Se gândea: *Șase săptămâni, șase săptămâni interminabile*. Era la vârsta la care șase săptămâni însemnau trecerea de la o măsură de pantofi la alta. Se înălța și se lățea și așa mai departe… la toamnă va fi practic altcineva. Cel puțin, în ce privește corpul. Cu toate acestea, nu mai scăpa de corpurile acelea parentale, cei care i-au aranjat să aibă un cel mai bun prieten și niște prieteni auxiliari. Cel mai bun prieten și prietenii auxiliari erau la fel de puțin interesați de Xavier precum era Xavier de ei, dar niciunul dintre ei nu putea să scape de soarta nefericită de a fi progenitura unor parteneri de afaceri. În după-amiezile de vară, cutreierau terenurile de la Disneyland Paris, Palatul Versailles, Grădina Luxembourg, fiecare membru al grupului dus pe gânduri, tăcut și sobru, iar cei care aveau prieteni adevărați stând cu ochii pe ceas, ca să plece imediat ce scăpau de corvoadă. Copiii din grup păreau să fie de peste tot din lume și erau îmbrăcați în diferite nuanțe ale acelorași culori, stabilite cu o seară în urmă, așa că păreau a fi o gașcă contemplativă de copii aflați în stăpânirea unui cult. Ceilalți copii se apropiau câte doi sau trei și întrebau timizi dacă pot să li se alăture. Acestea erau activitățile care-i mâncau săptămânile de vară lui Xavier, iar apoi, cu câteva zile înainte de începerea școlii, i se dicta eseul despre ce făcuse în vacanța de vară, inspirat din cataloagele expozițiilor din diferitele galerii pariziene pe care le vizitaseră părinții. I s-a explicat că a spune că Xavier vizitase și el acele galerii nu constituia propriu-zis o minciună, căci acest lucru s-ar fi putut întâmpla, dacă printre capodopere nu ar fi fost niște imagini nocive pentru dezvoltarea sa morală și emoțională. Xavier bănuia că anul acesta va scrie că fusese la Galeria Uffizi, la Muzeul de Istoria Artei din Viena, la Muzeul Regal din Amsterdam și că va pretinde că a văzut tablouri înfățișând pâine, brânză, mere, vaze cu flori și familii sfinte, asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Galeria Courtauld și la Palatul Sternberg. Va scrie eseul fără să se uite la paginile cărții care îi era propusă: „Asta, vezi?“ Lui nu-i plăceau tablourile înfățișând pâine, brânză, mere, vaze cu flori și familii sfinte… îl făceau să vrea să iasă afară și să se alăture unei organizații criminale. O gașcă mult mai puțin rafinată decât cea din care era sigur că părinții lui parizieni fac parte. Cu toate acestea, Xavier Shin scria după dictare fără să schimbe un cuvânt, dând din cap în timp ce scria. Xavier era genul de copil care se descurca foarte bine la raționamentele nonverbale. Era prea devreme ca să pretindă că știe mare lucru despre viață, dar știa deja că nu la asta se rezuma totul. Gândindu-se la cele șase săptămâni care îl așteptau, au început să-i tremure picioarele. Era singur în compartiment, așa că nu

trebuia să se prefacă a fi calm; putea să se gheboșească, să-și îmbrățișeze genunchii și să spună: *Opriți-vă, opriți-vă!* Dar nu se opreau, osul se lovea de os, ca și cum piciorul stâng era hotărât să-i facă praf piciorul drept și invers.

Xavier le spunea genunchilor că oamenii cu care trăia nu erau așa de răi. De exemplu, acea călătorie de ultima clipă cu părintele masculin parizian – Xavier fusese nevoit să se ducă cu el pentru că părintele feminin parizian era plecat și nu mai era timp să se organizeze și să-l lase în grija cuiva. Părintele masculin parizian primise un telefon de foarte devreme. Nu spusese mare lucru, doar ținuse telefonul departe de ureche și se schimonosise în timp ce urletele isterice amestecate cu niște cuvinte într-o franceză cu accent puternic ricoșau prin cameră. Câteva ore mai târziu, Xavier și părintele masculin parizian erau în drum spre Macao, unde au dat ture nesfârșite cu gondola, legănându-se printre stâlpii pictați artificial ai unui cazinou care se dorea o imitație underground a Veneției. Albastrul gondolei era și mai strălucitor decât cerul luminiscent de deasupra și, în plus, avea la dispoziție niște produse de patiserie ca niște norișori de făină pufoasă îngroșată cu unt și încoronați cu niște șarlotă mătăsoasă. La un moment dat, în cursul acestor întâlniri – căci însoțitorul lui Xavier ținea niște întâlniri în aceste gondole, părintele masculin parizian și un al treilea pasager scriau niște cifre pe carnețele, apoi dădeau din cap aprobator sau se întindeau să șteargă o cifră și să o înlocuiască cu alta, mai pe gustul lor – părintele masculin parizian i-a spus lui Xavier: „Știi, această Veneție e mai bună decât Veneția adevărată. Te distrezi mai bine când nu te aștepți să vezi nimic real. De aceea, oamenii care au gusturi proaste reușesc să se simtă bine oriunde s-ar afla."

Nimic din ce se vedea de pe gondolă nu-i displăcea și așa a descoperit Xavier Shin că este un om cu gusturi proaste. Puteai să te plimbi prin Veneția adevărată în timpul zilei și puteai să faci același lucru în timpul nopții, dar aici era mai convenabil, căci în această pivniță cavernoasă era deopotrivă zi și noapte. Se vedea din felul în care se comportau îndrăgostiții, și consumatorii, și făcătorii de selfie-uri, și petrecăreții care sorbeau din cocktailuri și care se plimbau alene prin piațeta aceea; era ce oră din zi sau din noapte voiau ei să fie. Cât despre casele care înconjurau piațeta, aveau de două ori mai multă personalitate decât ar fi avut dacă ar fi trebuit să aleagă între AM și PM. Lumina zilei dădea fațadelor de piatră o strălucire bogată, iar lumina de la felinare desena niște zigzaguri groase de umbră peste și sub streșini. Combinația făcea casele să pară… zgomotoase. Păreau a fi locuite de spirite prea semețe ca să fie conținute. Îți puteai chiar imagina că melodiile tradiționale care se auzeau pe apă veneau din aceste case și nu de la corul nearmonios de gondolieri invizibili (sau de la boxele din care se auzea aceeași coloană sonoră repetată la nesfârșit). Pe Xavier chiar nu l-ar fi deranjat să viziteze mai multe astfel de imitații de orașe. La Disneyland nu era același lucru. După o vizită la Disneyland nu rămâneai cu o urmă de invidie înțepătoare, nu aveai senzația că irealitatea se năpustește asupra realului și-l consumă încet la micul-dejun. Dar ziua petrecută în Veneția din Macao

nu s-a mai repetat și nu a avut voie să povestească nimănui despre ea. Cel puțin, nu sincer. Povestea oficială era că fuseseră la Veneția adevărată. La urma urmelor, o chestie tipică.

Părinții parizieni îl copleșeau cu secretomania lor. Unele secrete erau absolut necesare, ca să nu ajungă la închisoare, dar existau și o mulțime de chestiuni care nu erau ilegale, pe care se străduiau să le țină ascunse. De exemplu, faptul că aveau gusturi vulgare, că nu erau fericiți, că erau stresați. El știa că mai devreme sau mai târziu, îl vor face să fie ca ei, că va învăța să ascundă lucrurile în loc să le confrunte. Pe geam, se vedea cum iarba se preschimbă în apă, apa în beton, betonul în copaci sfrijiți, apoi în garduri vii, cum frunzele devin pietre și apoi frunze din nou, peisajul îmbrăcându-se în același neinspirat gri, maro, negru și albastru în timp ce alerga pe lângă tren, nemailărgind orizontul, ci uniformizându-l. Avea impresia că toate simțurile îi sunt închise cu un mare fermoar ruginit. La stația Avignon, s-au urcat în tren două perechi de ofițeri de poliție, cu veste albastre căptușite. Era o chestie destul de neobișnuită cât să-l facă să nu stea ca un om care are ceva de ascuns. Dar au trecut pe lângă compartimentul lui fără să spună nimic. Era clar că aveau lucruri mai importante de făcut. Xavier era în cel de-al cincilea vagon, din totalul de zece, și a auzit cum patru perechi de picioare se despart la cea mai îndepărtată ușă. Două perechi au luat-o înainte, și două s-au întors și s-au dus mai în spate. A stat nemișcat, cu capul în jos timp de șapte stații, cu picioarele la piept, privind pe sub cot cum se schimbă numele stațiilor. Faptul că își apăsa rotulele cu degetele avea un efect calmant ca și cum ar fi deschis restul ființei sale cu amprentele digitale. Cineva care împingea un cărucior cu răcoritoare pe hol s-a oprit să-i spună lui Xavier că pare deshidratat, dar a fost ignorat.

– Uite care-i faza, nu trebuie să cumperi nimic de băut, dar de ce să stai singur aici? a spus vânzătorul. Nu știu dacă ai văzut, dar s-au urcat niște polițiști în tren și căutau pe cineva. Du-te să stai cu familia de alături, bine? Nu-i oferi șansa vreunui prizonier evadat să vină aici și să-ți facă probleme…

– OK, mersi, o să mă mut, i-a răspuns Xavier, dar n-a făcut-o.

Între el și toate imaginile pe care le vedea, posterele care făceau reclamă la filme și la mâncăruri, a căzut un văl rece și lucios. Totul se învârtea și se separa în picături de ulei și de transpirație. Trenul s-a oprit și apoi a luat-o din loc, doi pasageri au venit în compartiment și s-au așezat unul în fața celuilalt, dar el nu a ridicat privirea și nici nu a dat drumul la genunchi. Polițiștii erau încă în tren – cel puțin așa spuneau acești nou-veniți, iar el și-a imaginat că niște prizonieri evadați nu ar vorbi în gura mare despre *polițai* cu un aer așa degajat. Unul dintre ei avea o voce feminină și părea să fie din Québec, iar cealaltă voce, mult mai joasă, vorbea cu un accent greu de identificat. Conductorul a intrat în compartiment să le verifice biletele și când a plecat, vocea masculină i s-a adresat lui Xavier într-o manieră brutală, ca de bunic:

– Tinere, te doare ceva? Putem să facem ceva pentru tine?

Francheța întrebării – „Te doare ceva?“ care a înlocuit formulările tipice de genul „Ești bine?“, „S-a întâmplat ceva?“– aproape că l-a făcut pe Xavier să mărturisească, dar după o clipă, s-a auzit vocea de fată. Estima că era cu doar câțiva ani mai mare decât el, cel mult.

– Hai să nu-l deranjăm, tati. E un gânditor, gândește.

– Are dreptate, a spus Xavier cu fața la pantaloni. Asta fac. Dar mulțumesc de întrebare. Călătorie plăcută!

Fata a scos un „Ha!“ încântat, ceea ce i-a stârnit o dorință subită de a avea o soră mai mare, cineva cu care să vorbească în felul acesta, cu ironie și cu afecțiune în egală măsură. Remarcile ei cinic de idealiste ar scoate din sărite pe toată lumea – prietenii, alți membri ai familiei, posibili pețitori, colegi, toată lumea – iar el, Xavier Shin, ar fi cel mai devotat partener al ei. Această soră a lui ar putea să spună: „Ei, Xavier știe la ce mă refer!“, chiar și atunci când el nu știa. A ascultat cum cei doi își aranjează tabla de joc, discutând ordinea în care urmau să joace, și cum tatăl care vorbea ca un bunic se apără jovial de acuzațiile că și-a plănuit dinainte propria înfrângere. Să-i audă cum manifestă simpatie unul față de altul cu voce tare era aproape la fel de rău ca spasmele din picior. Îl calma atât de mult să fie în compania lor, să știe că ei există, încât aproape își dorea ca ei să plece. Fusese mai bine înainte să vină ei. Înainte să apară ei, aproape că se convinsese singur că așa arăta călătoria spre casă pentru majoritatea oamenilor, că nu exista niciun motiv pentru care lucrurile să stea altfel în cazul lui. Cei mai mulți oameni simt că mor atunci când ajung la destinație. Cu toții am vrea să ne păstrăm impresiile pe care le-am adunat, să ne păstrăm speranța și interesul pe care l-am manifestat față de împrejurimi; am vrea să fim așa tot timpul și în fiecare zi, dar în momentul în care ajungem acasă, totul s-a dus pe apa Sâmbetei. Intri în casă, tu, creatura care locuiește într-o cutie, intri în casă, tu, cel care ține strâns buchetul de flori ofilite…

Xavier intuia că acești doi oameni reprezintă o excepție. Cum reușesc? Ei jucau jocul lor și peste zgomotul de fundal pe care îl făceau (exclamații înăbușite, hmmm-urile prelungite, piesele care se rostogolesc pe lemn), Xavier a auzit numele gării lui. A privit și a ascultat cum călătorii urcă și coboară. În timp ce trenul o lua din loc, a văzut cum părintele parizian de gen masculin stătea lângă barieră și purta o conversație animată cu paznicul gării, care probabil îi spunea că nu poți să-ți cauți fiul rătăcit la ghișeul cu obiecte pierdute. A expirat profund, apoi a inspirat. Ce e de făcut acum că și-a ratat gara și că picioarele lui trădătoare și-au revenit la normal? Trebuia să gândească, asta trebuia să facă. Era foarte probabil ca cei doi tovarăși de vagon să coboare la stația următoare, dar își dorea din suflet să mai stea o vreme. Nu mult. Doar vreo trei stații, de exemplu. Apoi se va întoarce și va înfrunta cele șase săptămâni.

Și-a lăsat picioarele pe podea, și-a ridicat brațele, și-a rotit gâtul de câteva ori ca să și-l dezmorțească, s-a uitat la tatăl cu aspect de bunic și apoi la fată. Un bărbat de culoare,

îndesat, cu un nas ca un nasture și cu atâtea riduri de la zâmbete, încât toată zona din jurul gurii părea boțită. Fiica lui îi semăna la nas, dar în rest o luase pe drumul ei, arătând ca o sfântă care patronează aventurile. Niște ochi strălucitori, o frunte înaltă și sinceră și un halou de bucle. Jucau GO. Mâna fetei zăbovea asupra căsuței pe care o alesese și Xavier înțelegea de ce era supărată în avans de posibilitatea ca tatăl ei s-o lase să câștige. Probabil că se considerase un geniu al jocului, probabil nu pierduse niciodată vreo partidă… înainte să joace cu altcineva decât tatăl ei, care era misterios și jenant de nepriceput la GO. Atât tatăl, cât și fata erau mai în vârstă decât se aștepta el. Fata părea să aibă în jur de șaisprezece ani, iar tatăl în jur de șaizeci. Nici Xavier nu arăta așa cum s-ar fi așteptat ei să arate – pesemne că părea mai tânăr. Nu era o surpriză neplăcută de nicio parte, deși fata a ridicat din sprâncene și l-a întrebat dacă a fugit de-acasă sau ceva de genul ăsta.

Ceea ce l-a făcut să se întrebe care este, de fapt, situația lui. A ajuns la niște concluzii pe care nu putea să le împărtășească. Gura lui nu putea rosti faptul că i se acordase o singură carapace pe care s-o locuiască, una singură – cea a fiului ascultător al unor părinți parizieni. Și acum, că trecuse de gara unde îl aștepta părintele parizian de gen masculin, avea carapacea fărâmițată și ieșise din ea, nici solid, nici lichid, ci un firicel de aer, ușor de împrăștiat. Fără îndoială, începuseră deja – telefoane, mesaje, aranjamente: „Da, la fel ca data trecută." Părinții parizieni avuseseră și alți fii, băieți din alte ramuri ale familiei, asupra cărora își exercitaseră tutela promițând că îi vor transforma în niște bărbați educați și cultivați. Toți – niște dezamăgiri. Și de data aceasta, lucrurile din camera fiului vor fi donate, retragerea din registrele școlare se va face în absența lui și toată lumea care a avut de-a face cu el va fi înștiințată că a fost trimis în străinătate. La o școală mai bună sau la tratament, pentru că sănătatea i s-a înrăutățit considerabil. Chiar dacă s-ar întoarce la ei în acest moment, unul sau altul dintre ei va fi în drum spre Elveția sau altundeva, cu pașaportul în mână, mai mult decât capabil să-l privească în ochi calm și să spună: „E foarte trist și sper să-ți găsești părinții, dar fiul nostru este foarte bolnav, partenerul meu este cu el în acest moment, tocmai mă duceam să-i vizitez." Nu coborâse intenționat la stația lui și astfel devenise un secret care trebuia ascuns în întuneric, alături de alte probleme pe care părinții parizieni le țineau departe de ceilalți. Xavier era așa de speriat, încât era sigur că o să-i explodeze inima pe interior, dar le-a zâmbit fetei și tatălui ei. Se gândea: *Chiar dacă ăsta e sfârșitul, o să mor zâmbind. Vreau ca părinții parizieni să afle asta și să se întrebe de ce zâmbea nemernicul ăla nebun în timp ce murea… și, când se întreabă asta, vreau să simtă că e ceva care vine de la ei…*

Xavier le-a spus că este însoțit de mama lui. Și dacă vrei să faci o listă a lucrurilor înspăimântătoare, cuvintele sunt în capul listei. Pentru că fix când fata și tatăl ei au început să-i demonteze afirmația – mama lui lipsise cam mult, unde îi sunt lucrurile și tot așa –, o femeie care putea foarte bine să treacă drept mama lui Xavier a intrat în compartiment și s-a așezat alături de ei. Vârsta: bifată; fața cu aceleași trăsături coreene ca

el: bifată; băutură răcoritoare adusă de la restaurant pentru fiul ei răbdător: bifată. Două băuturi, de fapt. Una pentru el și una pentru fată, al cărei nume tot nu-l știa.

– Of, ce coadă, a spus femeia.

Accentul ei aspru îi era familiar – era din Burgundia, la fel ca profesorul lui preferat de franceză, care vorbea de parcă ar fi avut gura plină de cuburi de zahăr. Dar accentul era singurul lucru pe care îl recunoștea Xavier. Totul în legătură cu această femeie părea să-l avertizeze să nu mintă niciodată, asta dacă nu-și dorea ca ceea ce spune să devină realitate. Purta o uniformă de la Căile Ferate, cu bleumarin și roșu, dar și-a învârtit părul lăsat pe spate într-un coc, a scos dintr-o sacoșă de piele un delicat șal alb și l-a înfășurat în jurul umerilor, așezându-se lângă fata pe care Xavier și-o imaginase ca fiind sora lui. Nou-venita a continuat trântind câte o cutie de suc în fața celor doi pasageri mai tineri, care acum stăteau față în față, făcând ochii mari, ca și cum această ființă care se transformase, în două secunde, din angajată a căilor ferate în arhetipul mamei șic ar putea fi totuși alungată dacă nu o privesc în ochi. În schimb, au căutat semnalul de alarmă. Xavier nu îl vedea, așa că a trebuit să presupună că fata are ochii fixați pe el. Era în partea din dreapta sus, departe de fereastră. Nu era ușor de ajuns la el, chiar dacă nu erai placat înainte să ajungi.

– Trageți perdelele și beți sucul, copii! a spus femeia, gesticulând cu ceva care părea să fie de culoarea perlei gri și îndoit peste mână – o mănușă de protecție?

Xavier a aruncat o privire: era un pistol extrem de femi-nin. Tatăl, care chiar privise femeia, a observat acest lucru în timp real. Nu e de mirare că avut o reacție minimală. Fata a aranjat perdelele de pe partea ei, iar Xavier a imitat-o. Xavier a deschis cutia de suc acidulat, și la fel și fata. Uitându-se acum oriunde, mai puțin unul la altul, au băut, reușind cumva să nu se înece. Femeia și-a îndreptat pistolul către tatăl fetei, care și-a trecut mâna peste față cu încetinitorul, încercând să se trezească. *Când ajung la zece…*

– Vrei să mă împușți? De ce?

Când a spus asta, bărbatul s-a uitat direct la femeie, iar întrebarea era în engleză. Femeia a luat o pereche de cătușe din geantă și i le-a aruncat lui Xavier, care le-a prins din reflex, deși a mânuit cu stângăcie cheile aruncate o secundă mai târziu.

– Pune-i cătușele la picioare, l-a instruit ea în franceză, apoi a ciocănit cu arma pe tăblie. Repejor! Acum!

Îngenunchind pe podeaua vagonului, tresărind pentru că se aștepta să fie lovit în față de bărbat sau de fiica lui, Xavier a început să murmure niște scuze în timp ce punea cătușele în jurul unor glezne mătăsoase. S-a ridicat în picioare, i-a aruncat proaspăt materializatei sale mame cheile peste masă, iar aceasta le-a zăngănit în direcția bărbatului și i s-a adresat în franceză:

– N-aveți scăpare, domnule. Vom juca GO.

Continuând să vorbească în engleză, bărbatul a spus:

– Polițiștii vor trece pe-aici în curând. Vor vedea ce se întâmplă. Vă convine?

Femeia s-a uitat la tabla de joc, măturând-o cu o mână și aruncând piesele în toate direcțiile. Bărbatul a pus mâna pe brațul lui Xavier și l-a întrebat în engleză:

– Tinere, mă înțelegi?

Xavier a aprobat din cap.

– Dar *ea* nu mă înțelege, nu-i așa?

Xavier s-a uitat peste masă la femeia care voia să joace GO cu atâta disperare, încât era pregătită să joace în aceste condiții, cu un oponent legat cu cătușe și cu un pistol în mână. În loc de ochi, avea niște labirinturi lichide și cu cât bărbatul vorbea mai mult în engleză cu ea și cu Xavier, cu atât erau mai multe șanse să-i împuște pe toți. Era foarte, foarte dificil să-ți dai seama dacă aceasta era o frustrare cauzată de bariera lingvistică sau o iritabilitate mai generală. Xavier evita să-și asume vreo poziție, așa că a ridicat din umeri.

– Poți să-i spui, a zis bărbatul, că, deși preferă să vorbească în franceză, eu nu pot în acest moment. N-am vorbit niciodată franceza fluent și, în acest moment, a dispărut cu totul. Fac pe mine de emoție. Din cauza fetei mele… spune-i să-i dea voie fetei să plece. La naiba! Fata nici n-a vrut să facă această călătorie. Cui îi pasă de barul ăla din Montmartre unde pianistul are ziarul în fața lui pe post de partituri, iar clienții fideli știu că trebuie să lase ușa deschisă ca adierea vântului să-i dea paginile; ai face bine să te lași fascinat doar tu de asta, așa mi-a spus fiică-mea. Haide s-o scoatem pe Laura de aici și după aceea putem vorbi cum vrea ea.

Xavier ar fi putut să protesteze – *Dar cu mine cum rămâne?* –, dar s-a abținut. Nici fata n-a spus nimic, deși era clar că dacă era să se implice, ar fi fost de partea actelor vitejești pe care tatăl ei încerca să le săvârșească.

– Pare supărat, i-a spus femeia lui Xavier. Ce-a spus?

Băiatul a ezitat. Nu era sigur că ea nu înțelesese deja. Dar nu-și putea închipui de ce l-ar testa în felul acesta. Până la urmă, oricum nu înțelegea nimic din ce făcuse până atunci.

Șovăise prea mult – fiica a răspuns în locul lui:

– Vrea să știe de ce faci asta, a spus fata, după care au urmat un minut sau două de tăcere nefirească, tusea discretă care s-a auzit în timp ce femeia o lovea cu pistolul, agitarea mâinilor, iar în final s-a prăbușit pe scaun, cu fața întoarsă spre perete, cu respirația superficială, dar regulată.

După ce s-a făcut înțeleasă, femeia s-a întors spre Xavier și l-a întrebat din nou:

– Ce-a spus?

De data asta, Xavier s-a grăbit să răspundă:

– Acum spune: *Te rog*, *te rog*.

– Și mai înainte?

Xavier i-a spus, sperând că panica nu i-a alterat memoria. În timp ce îl asculta, femeia a luat o înghițitură din băutura lui Xavier, apoi a spus:

– Păi, da. Ni se întâmplă tuturor să nu ne mai amintim nimic în momente când este

foarte important să nu greșim. Ce bine că ești tu aici!

I-a spus lui Xavier să strângă piesele de GO și să le pună pe cele negre pe partea ei și pe cele albe pe partea bărbatului. Ea vorbea în timp ce el făcea acest lucru, spunându-i bărbatului că vor juca până la ultima stație. Bărbatul aproba din cap, cu ochii când la fiica lui, când la geam, când la ușa compartimentului. Cum avea să joace GO când nu putea să focalizeze?

Bărbatul a spus:

– De ce nu vine nimeni? Doamne, ce-a făcut femeia asta… De ce nu trece nimeni pe-aici?

Fiica bărbatului a început să se miște și din acel moment, bărbatul nu și-a dezlipit privirea de la ea, vocea îmblânzindu-i-se atunci când îi vorbea; Xavier nu înțelegea ce-i spunea, dar părea că încearcă să o țină pe cât de alertă posibil, cerându-i să țină ochii deschiși, ceva de felul acesta.

– Laura… Laurita…

Orice i-ar fi zis bărbatul, a reușit s-o însuflețească pe fată, care i-a răspuns în franceză, șoptindu-i că trebuie să-și limpezească gândurile și să joace. I-a spus că trebuie neapărat să câștige și că-i ține pumnii.

– Sunt mândră de tine, tati…

Părea că decisese că sunt la un concurs. A fost de acord să-și țină ochii deschiși încă un pic.

Xavier o privea pe femeie cu teamă; ea avea ochii în lacrimi și asta nu putea să fie din cauza faptului că era emoționată de propriile fapte. A oftat, s-a aplecat în față și i-a spus lui Xavier că stă lângă un bărbat sclipitor.

OK, el stătea lângă un bărbat sclipitor, iar ea stătea lângă o fată abia conștientă, din urechea căreia picura vizibil sânge. Cât despre de ce nu venea nimeni… Xavier își imagina clar fiecare pasager din tren prăbușit în scaun – probabil că nu bunătățile de pe cărucior, oferite gratuit, îi trimiseseră pe tărâmul visurilor.

Oamenii sunt pretențioși și nu te poți baza că vor accepta mâncare și băutură gratuite, așa că probabil ascunsese vreun fel de recipient deasupra roților din spate ale căruciorului care se mișca greu prin vagoane lăsând în urmă o pâclă amețitoare, nu îndeajuns de groasă încât să cauzeze gâfâieli, dar îndeajuns de evidentă încât oamenii să se plângă că nu pot deschide ferestrele înainte ca toată lumea să adoarmă. Xavier nu știa ce legătură există între el și această femeie, dar simțea că fusese blestemat să citească gândurile unei singure persoane: cele pe care și le dorea cel mai puțin.

– Un bărbat sclipitor, a repetat femeia. Duarte De Souza.

Bărbatul a șoptit:

– Spune-mi Eddy…

Femeia s-a uitat la el, apoi a continuat:

– A fost campion la GO în America de Nord șapte ani consecutivi. Și știi, eligibilitatea depinde de geografie, nu de cultură. Deci ai crema cremelor din America și din Canada, apoi ai concurenți din douăzeci și una de alte țări, apoi ai concurenți de pe unsprezece teritorii independente și nu mai știu câte insule. Dar domnul De Souza i-a trimis pe toți la plimbare timp de șapte ani! Oamenii au început să spună lucrurile pe care le spun mereu în prezența măiestriei. Spuneau că a făcut un pact cu diavolul sau că este robot… De fapt, niște ingineri au început să-și construiască propriul robot, ca să vadă dacă poate învăța destul despre joc cât să-l învingă, dar el s-a retras înainte de finalizarea proiectului.

– Ah, a spus Xavier.

Campion la GO în America de Nord. Oare chiar putea să existe un astfel de om? Ar fi putut la fel de bine să spună că omul de lângă el era Fantômas – era mai plauzibil. Xavier îl privi pe Eddy, ca să vadă dacă acesta a înțeles ce a spus femeia. Înțelesese bine și a spus:

– Lucrurile nu stau chiar așa. A uitat să menționeze că, dacă un campion din America de Nord încearcă să concureze pe plan internațional, n-are nicio șansă. N-am reușit să trec de runda preliminară a Cupei LG. Ar trebui să se ia de altcineva.

Femeia a ascultat încruntată, apoi s-a întors spre Xavier cu o expresie nedumerită.

– Spune că…

Xavier a inspirat profund, ziua aceea era ziua în care minciunile deveneau adevăruri, în plus credea că poate ghici ce-și dorește ea să audă.

– Spune că își aduce aminte de dumneavoastră. Ați jucat la nivel internațional, nu doar regional, asta a spus. Jucați la nivel de Cupa LG.

Cu siguranță, un dram de măgulire n-avea cum să strice.

Femeia s-a întins după doza de suc a lui Xavier, dar s-a răzgândit la mijlocul drumului. Nu putea să se ducă la toaletă, așa că trebuia s-o ia încet. În schimb, a început să numere piesele de GO de pe partea ei. Fără să-și ridice privirea, a spus:

– Minte când spune că-și aduce aminte de mine. Nu arăt așa cum arătam pe-atunci. Se văd pe mine anii de închisoare.

Partea cu închisoarea a părut să-i aprindă un beculeț lui Eddy, care a străpuns-o cu privirea, apoi a privit-o din nou, mai lung. I-a dat un ghiont lui Xavier.

– Această… această persoană m-a bătut deja, a spus el. Era la penultimul campionat și din cauza ei n-am câștigat și a opta oară la rând. A fost incredibilă. Nu-mi vine să cred că ea e…

Ce? Chiar se mai întâlniseră? În plus, Xavier trebuise să omită partea asta. Cuvintele lui Eddy de aprobare admirativă includeau ceva de genul: „Această persoană mi-a demontat strategia de parcă ar fi avut niște clești rapizi și malefici." Or Xavier nu avea un vocabular atât de bogat în franceză. *A spus că strategia ta a fost… ca o forță a naturii?* Nu. Partea din el care la maturitate va deveni scriitor din umbră evalua deja cât de convingător poate fi atunci când vorbește cu vocea altcuiva.

Oricum, ea nu era genul de persoană care stă în loc când aude complimente.

– Dacă vă amintiți asta, domnule, atunci trebuie să vă amintiți și toate scrisorile pe care vi le-am trimis după aceea, a spus ea.

– Scrisori? a întrebat Eddy (în engleză) și apoi și Xavier (în franceză).

– Nu mi-ați răspuns niciodată. Poate că n-ați trecut de partea în care vă ceream să jucăm un alt joc pentru a-mi lua revanșa. A fost o pură formalitate: nu credeam cu adevărat că veți fi de acord cu asta din proprie voință.

Femeia a terminat de numărat piesele negre și și-a întins mâna peste tablă ca să le numere și pe cele albe.

– Chiar ați jucat cât de bine ați putut în ziua aceea?

Eddy și Xavier au îngăimat amândoi odată: Bineînțeles că Eddy a jucat cât de bine a putut. Și-a dorit în primul rând să nu piardă, să nu fie umilit în fața unor spectatori care veniseră să-l vadă pe Eddy De Souza, învins de o începătoare de care nu auzise nimeni înainte de acest turneu. S-a folosit de toate resursele ca să-i facă față. Și tot a pierdut.

– Fanii dumneavoastră spuneau că sunt o buruiană. Iar dumneavoastră erați un pesticid puternic. Unii au venit în culise purtând tricouri pe care scria: „Puternicul Pesticid"…

– Credeți că mie îmi plăceau chestiile astea?

(Cuvintele în engleză ale lui Eddy erau repetate fidel în franceză, deși Xavier avea grijă să arate spre Eddy atunci când spunea „eu".)

– Le-ați semnat tricourile, domnule De Souza. Deci nu știu ce să cred. Dar nu contează. Ce pot să spun eu despre tricouri, când eu însămi purtam o monstruozitate cu print floral, cu logoul unei firme de săpunuri care spunea: „WASH YOUR HANDS BEFORE YOU *GO*", printat pe spate și pe față. A trebuit să conving un afacerist local să mă sponsorizeze, altfel n-aș fi putut să zbor la Mexico City pentru finală. Și a trebuit să joc cu dumneavoastră. Există unii care sunt mai pricepuți la partea tehnică, dar dumneavoastră sunteți poetul liric al jocului. M-ați salvat fără să știți. Tocmai îmi pierdusem slujba la o companie de papetărie din Gatineau. Dar se întâmplă adesea astfel de lucruri. Mi se promiseseră promovări și o pensie și așa mai departe, iar apoi un șef a încurcat niște cifre. Poate din rea intenție, dar cel mai probabil din lene, așa cred, știindu-l pe tip. N-am fost destul de rapidă cât să mă dau din calea lui când s-a întors și a arătat cu degetul. Și habar n-aveam ce se întâmplă până la întâlnirea finală cu cei de la Resurse Umane. Am întrebat unde e cutia mea de carton. O vezi mereu la televizor și la cinema – angajatul care pleacă de la birou cu o cutie de carton, plină de obiecte personale. Și domnul de la Resurse Umane mi-a spus: „Auzi, dacă vrei o cutie, îți vindem una cu paisprezece dolari. Dar n-ai și tu niște pungi de plastic undeva? Ai putea să le folosești pe alea." Da, aș fi putut să dau în judecată firma, să rămân fără niciun ban și tot aș fi pierdut probabil la proces… În schimb, mi-am luat salariul compensatoriu și am plecat cu pungile

mele de plastic, complet demoralizată. N-am avut nici măcar energia să modific ce era scris în documentele oficiale despre concedierea mea. Că sunt o angajată care nu prezintă încredere și așa mai departe. M-am angajat pe perioade scurte când am putut și am citit ziarele. Am văzut un articol despre dumneavoastră. Fotografia în care apăreați era o simplă fotografie, fața unui învingător, și ce-i cu asta? Dar mai era o fotografie în care apărea tabla pe care jucaserăți ultimul joc câștigat. Jucaserăți cu piesele albe. Întunericul se lăsase peste tablă, dar dumneavoastră ați făcut să explodeze stele peste tot și chiar ați prăbușit și luna în mijlocul tablei. Stele, luna, nu asta vreau să zic, dar… o vedeam când închideam ochii. Pot să reproduc și acum patternul pe care îl formau piesele, una câte una. Dar să vezi cum evoluează… asta e ceva diferit, mai bun. Când mă uitam la jocurile dumneavoastră, aveam impresia că o pot lua de la capăt. Chiar și atunci când făceam mișcări greșite, aveam impresia că particip la această artă. La început nu voiam decât să joc, dar apoi am câștigat îndeajuns de multe partide încât să-mi dau seama că nu era vorba doar de pasiunea pentru joc, era vorba și de măiestrie. Apoi am devenit lacomă. Era un proiect pe trei ani, să concurez până mă calific la turneu, apoi să urc în rang până voi putea să joc cu dumneavoastră. Am studiat doar schemele dumneavoastră. Ce păstrați din tradiție, ce inovați, ce gambituri făceați. Și partea amuzantă este că doar să știu toate astea pe de rost era aproape suficient pentru a câștiga în fața celorlalți oponenți. A trebuit să manipulez puțin programul, să elimin niște persoane pe care știam că nu le pot bate, astfel încât să mi se dea niște oponenți cu o istorie mai puțin intimidantă. Dar am aranjat totul în așa fel încât să nu fiu descoperită decât după finală și eram dispusă să fac pușcărie. Nu știu dacă chiar voiam să câștig, domnule. Îmi doream doar acel joc. La fiecare a cincea sau a șasea mișcare, un zbor meteoric… Ah, vorbesc din nou despre lună și despre stele. Asta ne faceți voi, poeții lirici. Dezvăluiți inefabilul și apoi noi o luăm razna.

În tot acest timp, mâna în care femeia ținea pistolul nu s-a clintit, monitorizând-o pe fata de lângă ea, în a cărei lipsă de acțiune era probabil înțelept din partea ei să nu aibă încredere, apoi îndreptându-se spre Eddy și apoi din nou spre fată. Părea că acum se raporta la Xavier ca la un coechipier; pe el nu-l păștea nicio primejdie.

Trenul s-a oprit în stație. O stație pustie, din care nu s-a suit nimeni.

Eddy De Souza a spus (și Xavier a tradus):

– Doamnă Hébert – așa vă numiți, nu-i așa, Louise Hébert? Vă jur că am jucat cât de bine am putut în ziua aceea. Și dacă am juca acum, punând în paranteză frica, nu m-aș descurca prea bine. Nu mă mai gândesc la GO treizeci de minute din fiecare oră, așa cum obișnuiam să fac. Mișcările mele sunt slabe; n-am mai exersat de ani de zile. Ați câștigat deja. Știți asta.

– Da, da, în fața unui public care nu a făcut nicio mișcare și n-a scos niciun sunet când a fost confirmat faptul că am câștigat. Îmi aduc aminte că atunci când s-au aprins luminile în sală, m-am așteptat să văd scaunele goale, așa de liniște era. Dar erau cu toții

acolo, uitându-se la mine. Câte o mișcare ici și colo, când oamenii dădeau din cap…

– Am pierdut chiar dacă am avut sprijinul lor, doamnă Hébert. Și dumneavoastră ați câștigat fără el. Și atunci ce vreți de la acești oameni? Spuneți că ați venit doar ca să jucați cu mine. Ați uitat că m-am ridicat în picioare și v-am aplaudat? Cu un sincer respect…

– Și când nu vi s-a alăturat nimeni, a început să pară un gest sarcastic. A fost atât de ciudat câteva minute mai târziu, când mă chinuiam să țin trofeul în mână ca să mi se facă o fotografie. Nu câștigasem nimic. De fapt, fusesem sărăcită. Aveam senzația că mi se vor sfărâma brațele sau ceva. Dar am avut grijă să urmez instrucțiunile care mi se dăduseră în prealabil. În cazul în care câștigam, trebuia să țin trofeul sus, ca să mi se vadă tricoul și oricine s-ar fi uitat la mine să știe ce marcă de săpun să folosească. Fotograful a făcut o poză pe fugă și a plecat…

Femeia își îndrepta toate replicile spre Xavier, din moment ce toate replicile pe care le înțelegea veneau de la el. Lumina trecea prin perdele și vagonul a huruit când a ieșit din nou sub razele soarelui. Următoarea stație era ultima și părea că șoferul mărește viteza, hotărât să termine repede drumul.

– Doamnă Hébert…

– Și apoi, în fiecare articol despre partidă s-a spus că nu ați fost în cea mai bună formă, vă amintiți asta? Că vă tremuraseră mâinile cu ceva timp în urmă, că ați fost răcit sau mai știu eu ce.

– Nu știu de ce ar fi crezut cineva așa ceva. Eu n-am spus nimic de felul ăsta. Dacă aș fi fost întrebat, aș fi confirmat faptul că nu avusesem niciun dezavantaj. Doamnă Hébert, cred că oamenii pur și simplu au fost…

Eddy s-a gândit o clipă, apoi i-a cerut lui Xavier o hârtie și un pix. Când le-a primit, a scris o declarație simplă prin care el, Duarte De Souza, fusese învins de Louise Hébert într-o manieră minunată și în mod cinstit pe data cutare, în Mexico City și că titlul de campioană la GO din America de Nord îi aparținea pe bună dreptate. A semnat declarația și i-a înmânat-o. Dar scrisese în engleză și când Louise Hébert a văzut asta au început să-i curgă lacrimi pe obraji. A spus:

– Nu știu ce scrie aici. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vă sperii atât de tare.

Xavier i-a dat de înțeles că i-o va citi el. Dar ea, Louise, femeia cu pistolul gri, persoana ale cărei gânduri nu le putea citi până la urmă, a spus:

– E timpul să-mi iau medicamentele.

A scos o sticluță din geantă și și-a turnat pe gât, făcând gargară o clipă, apoi și-a lăsat capul pe spate și a început să înghită piese de GO de parcă ar fi fost pastile.

După aceea, lucrurile au devenit neclare. Xavier a înțeles totul mai bine în seara aceea, când a vizitat comisariatul din arondismentul unu. Unul sau altul dintre părinții parizieni au sunat-o pe Do Yeon-ssi – n-aveau nicio intenție să-l lase să dispară fără urmă, de fapt au fost panicați când n-a apărut în Gare de Lyon –, iar Xavier a ținut-o de mână pe mătușa

lui în timp ce priveau o înregistrare din tren. Nu văzuse nicio cameră de filmat în tren, dar ele erau acolo, înregistrând, deși filmarea nu putea fi vizionată decât de la distanță și cu întârziere. La început, agentul de pază care urmărise scena fusese nesigur dacă să declanșeze sau nu alarma. Pasagerii din vagoanele alăturate nu adormiseră instantaneu și nu toți deodată. Se întâmplase la câteva stații după ce polițiștii au coborât din tren și a părut ceva destul de firesc. Un pasager care ațipește, la vederea căruia un alt pasager își spune că i-ar prinde și lui bine un pui de somn. Se mai întâmplă. E precum căscatul… cineva cască și apoi trebuie să cești și tu, n-ai de ales, chiar dacă nu ești obosit. Situația cu femeia cu pistolul care a înghițit piese de joc a fost mai puțin ambiguă, deși nimeni nu știa cum să procedeze în legătură cu fata atacată de Hébert. Laura De Souza. Laura, care i-a smuls pistolul, i l-a apăsat pe frunte și chiar a reușit să apese pe trăgaci după ce a orbecăit o vreme. Faptul că femeia a rămas calmă în timp ce fata încerca să-și dea seama cum funcționează arma ar fi trebuit să-i dea de gândit. Era o armă stricată și fără gloanțe. Până aici, totul bine, fata nu e o criminală, deși și-a dorit să fie. Și mai existau și circumstanțe atenuante pentru frica și animozitatea ei… dar revăzând înregistrarea, agentul de pază a simțit totuși că poate ar trebui să facă ceva în legătură cu fata. Nu știa ce anume, dar ceva trebuia făcut. Mai ales că una dintre piesele de GO pe care Louise Hébert le luase medicinal a alunecat pe altă parte și femeia a început să tușească și să se prindă de gât (Eddy De Souza putea fi văzut cum se apleacă peste masă, o apucă de umeri și o bate pe spate – poate că era prea mult să te aștepți de la un campion de GO să știe măsuri de prim-ajutor). În timp ce Eddy făcea asta, Xavier a tras alarma și a bătut în geamurile de la tren, dar Laura… Laura De Souza i-a mai dat crimei o a doua șansă, vârându-i doamnei Hébert piese de joc în gura tremurândă. Ofițerul a oprit caseta și l-a întrebat pe Xavier:

– Ce striga domnișoara De Souza aici?

Xavier și-a dres glasul, apoi a spus:

– „A pierdut! A pierdut! Cum poate un perdant să se ia de un alt perdant! Mori odată!"

– OK, m-am prins. Era în franceză?

– Da.

Nu era nici pe de parte clar momentul în care doamna Hébert și-a pierdut cunoștința: silueta ei fără vlagă s-a mai zbătut încă un minut între ajutor și vătămare, în timp ce cei doi De Souza au continuat să tragă de ea într-o direcție și în cealaltă. Apoi au ajuns și polițiștii. Trebuiau să se concentreze la Hébert; era vinovată de a le fi dat un pont fals polițiștilor, de intimidare și de atac și, bineînțeles, de sedarea celorlalți pasageri. Dar trebuiau să-i facă și fetei un proces-verbal…

Do Yeon-ssi a murmurat în coreeană:

– Și ce o să scrieți în procesul-verbal? Că fata are spirit de competiție?

S-au uitat la Xavier în speranța unei traduceri, dar când acesta nu le-a oferit-o, ofițerul

a decis că Do Yeon-ssi întreba dacă Louise Hébert o dă în judecată pe Laura De Souza. Nu era cazul. Și nici invers.

– Laura, am spus eu. Așa o chema pe fată?

– Laura de Souza. N-am să uit niciodată.

O Laura cu o purtare extremă, dând indicii că este temperamentală, insistând ca lumea să respecte codul bunelor maniere…

Dar n-avea cum să fie. Care erau șansele?

Dintr-odată, am simțit nevoia acută să știu unde suntem sau cel puțin să am o vagă idee despre destinație. Mi-am dat jos pantofii și m-am urcat pe banchetă, oprindu-mă în fața geamului, trecându-mi degetele peste interiorul și exteriorul tocurilor. Chiar n-ar fi trebuit să fie așa de greu să ai acces la o sursă de lumină.

– Oare se cheamă Vagonul Ceasului pentru că întunericul este menit să-ți reseteze bioritmul? a întrebat Xavier.

Se simțea că zâmbește din voce.

– Nu, e ca să pot să călătoresc în timp cu tine… și sunt bucuros s-o fac. Cu tine și cu Árpád și fără vreo tablă de GO.

Chiar în momentul în care Xavier îmi spunea să nu transform jocul de GO în personajul negativ al poveștii, am atins cu vârful degetelor un buton oval și lunguieț și perdelele s-au dat la o parte, foșnind. Traversam un pod lung de fier care se arcuia peste un râu de turcoaz. Geamul era atât de curat, încât părea că am putea să ne aruncăm din tren direct în apa de dedesubt. Soarele s-a ținut după noi o vreme și când tocmai se afunda în albia acoperită cu mușchi a râului, Árpád s-a furișat din compartiment. Apusul a trimis niște panglici de aur care s-au încolăcit în jurul mâinilor noastre, apoi, la scurt timp, în jurul corpurilor noastre îmbrățișate.

Cândva, mai târziu, a apărut și luna – spun „cândva", dar mi s-a părut că trecuse doar un minut, ceea ce nu putea fi adevărat. Atunci, eu și Xavier ne-am aventurat în celelalte compartimente goale și am găsit echivalentul unui Vagon-Restaurant, o cămară bine aprovizionată. Am remarcat în special sticlele de vin alb și de șampanie, o sticlă de vodcă, iar la fereastra din mijloc era o masă, plină și ea: o sticlă de whisky Kentucky și o putină plină ochi cu bucăți de piele de pește date prin ou. Mâncarea noastră preferată atunci când bem! Xavier a ridicat putina și a dat peste un bilet: *Pentru Otto și Xavier – ca să puteți să ne-vedeți lumea. Ava.*

Apoi am transformat banchetele într-un pat, dându-i prioritate lui Árpád, care se întorsese să ia masa și stătea pe burtă molfăind viermi, aparent la fel de fascinat de

strălucirea lunii ca și mine. Absența întrerupătoarelor și a prizelor accesibile era intenționată – încărcarea obiectelor electronice trebuia să fie făcută în vagonul alăturat. În Vagonul Ceasului, cu excepția telefonului lui Xavier, cerul era o sursă de lumină și un obstacol în calea ei. Au urmat niște percepții neobișnuite: *Poate așa ar fi să trăiești în interiorul unui ceas sau să fii un ceas*, mi-a trecut mie prin minte. Timpul ți s-ar dezvălui de la sine, aducând cu el o mulțime de semne fizice, erupția și declinul vreunui corp ceresc sau așa ceva. Timpul ar fi atât de aproape, încât nu i-ai simți scurgerea.

– De fapt, ceasurile nu cunosc scurgerea timpului, i-am spus lui Árpád. Ele doar repetă ce li s-a spus.

Árpád s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire prin care mă întreba dacă mă simt bine. Și Xavier îl antropomorfizează pe Árpád: chiar în momentul acela m-a întrebat dacă mă simt bine, cu o voce care aproxima vocea hârșâită și fluierătoare a lui Árpád. Apoi, arătând spre luna de pe cer, a adăugat cu vocea lui proprie:

– Încerc să nu mă uit. Aș prefera un desen sau un tablou. Altfel, nu pot să nu mă gândesc la cele o sută optzeci și ceva de kilograme de gunoi pe care am reușit deja să le lăsăm acolo. Nouăzeci și șase de pungi de urină și de materii fecale…

– Niște jegoși, astronauții ăia! Dar ești tu absolut sigur că în locul lor ai fi reușit să te ții până acasă?

– Ăăă… știu că nu se poate altfel. Și nici n-am o idee mai bună despre cum să scapi de gunoi în timpul călătoriilor spațiale. Doar că sunt… Mă simt prost că asta înseamnă să fii om, Otto. Să călătorești atât de departe, cu niște aripi câștigate cu greu, după secole de visuri artistice și de gândire științifică, numai ca să ajungi acolo cu o grămadă de pungi de deșeuri. Până la urmă, asta producem cel mai mult, nu? Și poate la asta ne pricepem cel mai bine.

Și-a sprijinit e-readerul pe gleznele încrucișate, s-a întins după sticla de vodcă și a turnat două shoturi. E singura persoană pe care o știu care poate să citească, să bea și să vorbească în același timp, iar prelegerile lui arată diferit în funcție de ce citește. Ce îmi doresc este să-l văd când se îmbată cu Wodehouse, să văd dacă e mai înclinat spre Jeeves sau spre Wooster. Dar în seara aceea citea *Frații Karamazov*. Jucam un joc de băutură în niște parametri concepuți de el și pe care nu mi-i spusese și mie. Eu dădeam peste cap un shot de fiecare dată când o făcea el. Nu se știe care era motivul pentru care beam, dar se pare că îl găsea la fiecare pagină. Și ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, aveam impresia că viteza trenului accelera efectul alcoolului. Mă îndepărtam de faza în care ești amețit în mod plăcut și mă îndreptam spre cea în care ți-e greață. O, ce bine ar fi fost să fiu ca Xavier, Spera sau alți prieteni care considerau că a vomita este o taxă pe desfrâu pe care o plătești repede și apoi te întorci iute la chefuit…

Am dat peste cap shotul pe care mi l-a înmânat Xavier, am înghițit greu, apoi am luat ambele pahare și le-am pus peste capacul sticlei de vodcă. Am pus sticla mai departe de

noi, la fel și e-readerul lui Xavier și apoi m-am răsucit, l-am luat în brațe și am început să-i ronțăi urechea, când a început să mormăie că n-am să fac decât să adorm.

– Hai să coborâm la următoarea stație, a spus Xavier.

– Chiar dacă este genul de stație în care opresc doar trenurile de marfă și va trebui să așteptăm zile la rând ca să ne întoarcem?

– Chiar dacă până să ne întoarcem noi Do Yeon-ssi și-a dat casa și viețile noastre pe mâinile prietenului nostru Yuri. Hai să coborâm din trenul ăsta!

– Hm, ai vrea să-mi spui de ce?

– Cu riscul de a părea un adolescent din *Dawson's Creek* care arată de treizeci și ceva de ani, am nevoie să știu unde suntem.

– Păi, nu e o pretenție așa exagerată.

M-am gândit, dar n-am spus cu voce tare, că felul în care vorbeam despre orice mai puțin despre trenul în care ne aflam avea ceva fascinant. Dar asta era probabil problema noastră, nu a trenului.

În schimb, i-am spus:

– Tu ești Joey, cred. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru fata aia.

– Ce-ai spus? N-am înțeles, deja stâlcești cuvintele…

– Șșș… *tu* stâlcești cuvintele. Eu sunt Pacey.

– Ai vrea tu! a spus el. Tu ești Dawson. Nu te mai împotrivi!

– Hei, am și eu o poveste cu un tren…

– E o poveste care s-a întâmplat azi?

Era o poveste de cu un an în urmă, când eu și Árpád am participat la o convenție internațională de hipnotism în Springfield, Illinois. Conferința se terminase și eram în drum spre New York, să vizităm un văr de-ai mei care-l adoptase pe unul dintre frații lui Árpád. În vagonul nostru, lumea era cam neatentă. Toată lumea citea sau răspundea la mesaje scrise pe telefon sau pe tabletă și Árpád stătea nemișcat pe scaunul din fața mea, purtând pălăria specială, cu boruri moi, menită să-l încetinească suficient cât să se obișnuiască oamenii cu prezența lui. Borurile pălăriei erau brodate pe dinăuntru: păsări și broaște, zburând și sărind într-o poiană cu iarbă. În timp ce Árpád privea toate astea cu atenție, la gara din Chicago s-a urcat un cuplu și s-a așezat vizavi de noi, ambele persoane având o față proaspătă, cu părul lung, cu o mulțime de tatuaje și fiind absorbite de o conversație care părea să fi început cu ore în urmă. Partea mai vorbăreață a cuplului era o actriță pe care o recunoscusem imediat, dar nu lăsasem să se vadă asta. Serialul în care jucase nu era așa cunoscut. Primul sezon fusese disponibil online doar vreo trei luni și făcuse valuri doar printre cei care văzuseră toate serialele mai importante și căutau cu disperare o alternativă la reluările din *Friends*. Partenera actriței se pricepea la ascultat, dar în afară de asta, nu sărea în ochi cu nimic. Ideea e că actrița era într-un moment dificil al carierei sale. Fusese unul dintre personajele principale, dar nu urma să joace și în sezonul

al doilea. Cineva pe nume Carla (probabil agenta actriței) îi spusese că era din cauza faptului că era prea frumoasă. Spectatorii simțeau că n-au nimic în comun cu ea. Actrița știa că trebuie să fie mai mult decât atât la mijloc, doar că nu știa ce anume. Era ciudat de încântată de felul în care arăta, așa că era exclus să facă vreo operație. Spun „ciudat de încântată" pentru că de câte ori dai peste cineva care nu vrea să-și micșoreze ceva sau să-și mărească altceva?

Oricum, actrița spunea că va încerca să dubleze cât poate de mult. În felul acesta, chiar dacă va dura mult timp până când spectatorii vor simți că au ceva în comun cu ea, chiar dacă până atunci nu va mai arăta la fel de bine, va fi progresat ca actriță. După ce și-a exprimat această intenție, și-a pus capul pe umărul partenerei ei și s-a lăsat cuprinsă de îmbrățișarea ei protectoare. După o vreme, partenera și-a dres glasul și a spus:

– Ă, cred că ai dreptate, scumpo. Nu e așa cum spune Carla. Poate că ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, poate că nu, dar… toate astea s-ar putea să aibă de-a face cu petiția aia online.

– Ce petiție? Arată-mi.

Bărbatul de lângă mine trăsese cu urechea la fel de mult ca mine, dar nu știa numele actriței sau cum se numea serialul în care juca. A căutat repede pe Google *sezonul 2 + petiție*, dar n-a găsit nimic și deci n-a comentat când i-am luat telefonul din mână și am introdus termenii lipsă, care au făcut căutarea să aibă succes. Am studiat petiția împreună. Numărul semnatarilor era corelat cu cifrele care arătau că serialul are un oarecare succes la public. Semnatarii cereau ca replicile „actriței prea frumoase" să fie distribuite celeilalte actrițe principale, care juca o versiune mai urâtă a ei. Incredibila atractivitate a celeilalte actrițe este un subiect pentru altcândva. Noi, oamenii normali, suntem prea grotești ca să fim văzuți în public, așa că am face bine să stăm acasă și să ne uităm la televizor… Oare nu asta ni se spune când sunt aleși astfel de actori? Petiția amâna această discuție pentru sezonul al treilea și susținea că cel mai prostesc lucru legat de primul sezon al serialului este împărțirea rolului între două actrițe, când una dintre ele este suficient de talentată încât să joace și varianta frumoasă și varianta urâtă a aceleiași persoane, fără să se modifice nici măcar costumele. Aparent, cineva cu putere de decizie a ascultat spectatorii și a lăsat-o pe agenta actriței să-i dea vestea cea proastă. Uitându-mă în jurul meu, la ceilalți pasageri care trăgeau cu urechea, puteam să-mi dau seama de partea cui se afla fiecare. Era America, așa că oamenii își exprimau opiniile, oprindu-se în drum spre toaletă sau spre Vagonul-Restaurant ca să-și manifeste indignarea în legătură cu calea pe care o luase industria de divertisment (*Păi și ce urmează, vor dori să decidă ce se întâmplă în poveste? Ratații ăștia ar trebui să se rezume la cărțile unde pot să hotărască singuri finalul!*) sau să-i spună actriței frumoase că ar semna o contrapetiție în favoarea ei. Actrița nu-și dăduse seama cât de tare vorbise și a roșit din cap până-n picioare. I-am cerut un autograf ca să-i distrag atenția de la faptul că și eu mă holbasem la ea. Nu mai eram interesat de actriță, ci de femeia care o

însoțea. Tovarășa sa plină de tact și de compasiune vorbea în așa fel încât dădea de înțeles că era tot ce-ți puteai dori de la un partener de viață. Doar că ea era persoana care inițiase petiția online. Probabil că o adusese în discuție pentru că nu putea suporta să rămână complet sub anonimat; este greu să te abții și să nu te lauzi cu realizările tale. Nu pot să dovedesc nimic în acest sens, m-am luat doar după microexpresii… dar nu uita că eu sunt supervigilent la fazele astea, pentru că m-am antrenat să le observ cu atenție. Așa că rămân la părerea mea. Când am coborât cu toții la stația Penn, m-am uitat în ochii actriței și i-am zâmbit de parcă aveam să-i dau niște vești bune și i-am prezis că totul va fi bine. Am făcut același lucru cu partenera ei. Ambele s-au oprit în loc de parcă ar fi evaluat niște planuri de bătaie, apoi mi-au zâmbit amândouă. De ce confirmare mai aveam nevoie?

– Chiar va fi bine, nu-i așa? a spus actrița și partenera sa i-a răspuns:

– Bineînțeles!

Mă îndoiesc că am reușit să-i comunic prea bine această poveste lui Xavier. Mă auzeam vorbind din ce în ce mai împiedicat, așa că poate el n-a înțeles decât actriță-petiție-gleznă-parteneră înainte ca eu să adorm, iar el să se întoarcă la familia Karamazov.

Trenul s-a oprit undeva în noapte. Am lăsat perdelele trase la geamuri și zeci de fețe luminate de felinare au trecut pe lângă geamul nostru. Stația era înecată în întuneric în spatele lor, așa că aveai impresia că acești oameni dăduseră buzna din noapte cu planuri și uneltiri în minte. În capul listei: să curețe și să ordoneze totul, cât se poate de repede. Erau ca o gloată de sprinteri care cărau mături, mopuri, găleți și tot felul de perii. Laura din cabina de saună stătea și ea pe peron, încruntându-se în timp ce butona tableta. Chiar în momentul în care părea că va fi călcată în picioare, mulțimea s-a dispersat, dând din cap și salutând-o când trecea pe lângă ea. Am așteptat până când am fost sigur că au trecut de vagonul nostru, apoi am tras perdelele, luând pentru o clipă în considerare posibilitatea de a-l trezi pe Xavier și de a-i aminti că voia să coborâm la următoarea stație.

Oare ne-am oprit din nou chiar înainte de răsăritul soarelui? Am auzit cum ușa de la Vagonul Ceasului se deschide și se închide; asta mă trezise. O vizită din partea cuiva din Vagonul Bibliotecă. M-am uitat pe fereastră. Eram în mișcare, trecând pe lângă niște dealuri împădurite. N-ar fi trebuit să pot vedea asta… Îmi amintesc clar că trăsesem perdelele.

Xavier a deschis un ochi și a șoptit:

– Am ajuns? Sunt lacuri? Dar munți?

Am tras perdelele (din nou?) și m-am cuibărit lângă el, sărutându-l pe gura care forma un zâmbet. A adormit la loc și eu aș fi făcut la fel dacă nu m-aș fi uitat la plasa pentru bagaje și n-aș fi văzut vârful nasului lui Árpád, fremătând între valiza lui și cea a lui Xavier. Se ascunsese acolo astfel încât dacă ar fi intrat cineva de pe hol nu l-ar fi observat decât atunci când și-ar fi înfipt ghearele în capul lui. Am privit și am așteptat, eu și cu Árpád, eu cu ochii pe el, el cu ochii pe hol și apoi am auzit un mârâit jos și scâncit – parțial frică, parțial furie, dar pe de-a-ntregul mangustă. Árpád a sărit pe podea și a stat acolo claie peste grămadă, cu labele pe cap. S-a auzit din nou strigătul, de data asta mai aproape, venind de la cineva care stătea la jumătate de metru deasupra solului. Era Chela, cuibărită lângă ușa compartimentului. Fugise la noi. Mă rog, de fapt la Árpád. M-am ridicat și am lăsat-o să intre. Nu cred că cei doi se întâlniseră înainte, dar nu era momentul să le fac cunoștință… ea a fugit și s-a ascuns în spatele lui, înlănțuirea formelor lor dându-le ambilor curaj. Li s-au învăpăiat privirile. Xavier s-a ridicat, s-a uitat la pereche, a clipit de câteva ori și a dat să spună ceva, dar eu mă dusesem deja să văd de ce anume fugise Chela, așa că n-am auzit ce-a spus.

Cineva stătea în capătul coridorului, ținând în mână o plasă de pescuit exagerat de mare. Era de dimensiunea lui Chela – sau a lui Árpád. Și această persoană nu era Laura sau Ava – inițial am crezut că e vorba despre Allegra, pe jumătate călătoare, pe jumătate conductoare, despre care mi s-a povestit, dar pe care nu o văzusem, dar a fost ca atunci când am văzut silueta aceea care mi-a făcut cu mâna de după sârma ghimpată. Știam că mă uit la cineva, dar nu puteam să-i deslușesc trăsăturile, oricât de mult m-aș fi străduit.

Absurd! Se află la doar câțiva pași, n-ai cum să nu vezi cum arată.

Afară, peisajul devenise neclar. Fie ne opriserăm în loc și asta s-a întâmplat cât mi-am mutat eu atenția de la fereastră la coridor, fie treceam pe lângă un șir de sălcii identice. Omul cu plasa a început să înainteze spre mine. Am vrut să fug înapoi în compartiment și să construiesc o baricadă. Dar rațiunea a continuat să-mi vorbească. Spunea: *Otto, Chela – sau Árpád – încap în plasa aia, dar tu nu. Ești semnificativ mai mare și mai greu decât persoana asta. Și nu vezi că apucă mânerul cu ambele mâini – de când o plasă de pescuit e o armă mortală? Ca să nu mai vorbim că această persoană poartă papuci de casă pufoși și pijama turcoaz și dacă asta te intimidează, nu știu ce să spun. Dacă ai vreun pic de coloană vertebrală, vei avansa chiar în clipa asta.*

Am avansat, ce era să fac, dar aceste considerente raționale n-au făcut decât să agraveze problema vederii. Nu era deloc ca și cum mă uitam la cineva printr-un filtru cețos. Nu era vorba nici despre șocul provocat de o nepotrivire: era acolo, potrivindu-se cu împrejurimile, zâmbind chiar. Părea că zâmbește în semn de recunoaștere. Am zâmbit și eu, deși era improbabil să știu pe cineva care umblă în mijlocul nopții și sperie manguste doar ca să se amuze.

Era ca și cum această persoană era *deopotrivă* în spatele ochilor mei și în fața lor. Mă tot surprindeam structurând imaginea în chiar clipa în care se ivea. Nu era un demers atât de voluntar precum părea. Cineva înainta spre mine. O entitate vizibilă, pe care nu puteam să aleg pur și simplu să n-o văd. Dar ca s-o văd, trebuia să fac mai mult decât să privesc. Mult mai mult. Orice ar fi fost acel ceva pe care trebuia să-l fac, demersul îmi solicita atât de mult fiecare celulă a aparatului vizual, încât simțeam cum îmi plesnesc vasele de sânge. Am înaintat împleticindu-mă și sprijinindu-mă de pereții care vibrau sub atingerea mea. Trenul era în mișcare. Persoana a încetat să zâmbească odată ce m-am apropiat îndeajuns cât să-i smulg plasa din mâini și să-i spun că noi încercăm să dormim.

– Și eu la fel, mi-a spus. Păi bine, noapte bună. Pentru moment.

Mișcându-se prea repede ca să-l pot opri, a deschis ușa vagonului. Nu pe cea care l-ar fi dus în celălalt vagon, ci pe cea care ar fi dat spre peron, dacă trenul ar fi staționat. Amândoi ne-am clătinat în timp ce vântul intra în tren ca un vârtej având o sută de kilometri pe oră, numai așa, ca să se amuze, hohotind în timp ce făcea tot ce-i stătea în putință să ne smulgă părul de pe scalp și pielea de pe față – și apoi omul a sărit din tren. S-a evaporat; m-am învârtit încercând să găsesc și să trag semnalul de alarmă și de aceea nu l-am văzut căzând. Eu am tras al doilea semnal de alarmă, în spatele meu, Xavier îl trăsese pe primul.

– A sărit, am spus eu, iar trenul urla.

Nu cred că Xavier a auzit ce-am spus din cauza balamalei care s-a izbit și a sunetului baritonal al frânei.

– Ai văzut? A spus că nu poate să doarmă sau ceva și apoi a sărit…

Trenul s-a oprit de tot și un cor de voci s-a auzit din ce în ce mai tare, alături de tumultul de pași grei ai zecilor de persoane care săreau din tren și fugeau pe lângă el la unison. Echipa de mentenanță încă era cu noi.

Era duminică dimineața foarte devreme și eu stăteam în mijlocul coridorului, neavând pe mine nimic altceva decât o pereche de boxeri pe care scria *sâmbătă* în cehă, tremurând din tot corpul, holbându-mă cu ochii injectați, fluturând o mare plasă de pește și strigând că cineva a sărit din tren în timp ce era în mișcare. Prin boxe se auzea vocea Laurei, care ne îndemna să rămânem pe loc. Lui Xavier i s-a făcut milă de mine și a insistat să mă îmbrac înainte să înceapă interogatoriul conductorului. Am încercat să ne punem de acord poveștile.

– Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat.

I-am spus din nou. Apoi și a treia și a patra oară. Și el tremura. Dar mă tot întreba:

– Dar cine era, Otto? Cine o fugărea pe Chela cu plasa? Cine a deschis ușa vagonului?

Îmi ținea capul între mâini și se uita în ochii mei: l-am privit în timp ce recapitula ce știa. Eram aplecat peste el când m-am trezit și Chela era deja în compartiment. Și a ieșit pe coridor în momentul în care eu fugeam spre ușa vagonului, dar asta a fost tot. Era posibil să fi fost doar eu, făcându-mi de cap de unul singur. Era posibil s-o fi speriat pe Chela în speranța că asta o va arunca în brațele lui Árpád. Cât despre deschisul ușii și aruncatul în gol, astea ar fi putut reprezenta o altă eroare neuronală, așa cum s-a întâmplat când am fugit într-o casă în flăcări.

– Mă întreb cât o să mai suporți un om care se bagă la tot felul de acte eroice inutile? am întrebat în glumă, dar de fapt vorbind foarte serios – când Xavier se va sătura de mine, n-are decât să aleagă din mulțimea de pețitori de care pretind că nu mă simt amenințat.

– Să știi că mie îmi plac oamenii de felul ăsta, a spus el. Și oricum eu sunt… tu ești ăla care ar putea să-și găsească un partener mai bun.

L-am sărutat.

– Ce spui tu acolo? Ascultă, o s-o ard puțin ca Anne Brontë. Ești pregătit?

– Și dacă spun că nu sunt pregătit, am scăpat?

– Nu. O scenă à la Brontë nu poate fi evitată. Prefer defectele tale calităților desăvârșite ale altora, Xavier Shin. Gata. N-a fost așa de rău, nu?

Mi-am închipuit că va râde, că se va schimonosi, că va analiza fraza, că mă va săruta sau orice combinație între astea patru. Dar el a privit în jos, meditând.

– Xavier?

Am fost întrerupți de o prințesă de douăzeci și ceva de ani. Mai exact, de o prințesă urbană cu o coadă într-o parte, cu o rochie de gală din tul albastru, tăiată la șold și trasă peste ciorapi de mătase. Avea un mic smarald strălucitor în nas, iar întregul look era completat de o pereche albă de Converși. Pantofii sport rămân curați doar atât cât este curată conștiința celui care-i poartă.

Urcase în vagon de pe șine și stătea în fața noastră cu brațele încrucișate.

– Allegra Yu, a spus ea. Ce s-a întâmplat, mai exact?

Ea – sau poate Ava – desenase câte o aluniță în formă de inimioară pe partea de sus a obrajilor, amplificând asimetria feței, astfel încât avea mai multe expresii deodată. Avea un accent de Peckham, ceea ce mă făcea să cred că o să mă asculte. Cei din Peckham sunt profunzi. Ți-o iei dacă îi faci să-și piardă timpul, dar sunt dispuși să aibă conversații intime, să asculte plini de compasiune tot felul de monologuri în limbi pe care nu le cunosc. Pe ce mă bazez când spun asta? Părinții mei sunt din Peckham.

Allegra a ascultat ce am avut de spus fără să mă întrebe nimic, deși la un moment dat s-a uitat extrem de întrebător la mine și la Xavier. După ce am tăcut, mi-a luat plasa din mână. Cred că am fluturat-o cât am vorbit. Eram pregătit s-o las din mână, dar se pare că degetele mele aveau alte idei; Allegra a trebuit să le dezlipească de pe mâner. Nu mă purtam ca un martor demn de încredere.

– Mai ai ceva de adăugat? l-a întrebat pe Xavier.

El a privit-o în ochi.

– Nu. S-a întâmplat exact așa.

– Ai văzut tot?

– Da.

– OK, a spus ea. Păi bine, o să căutăm. Vă anunț dacă găsim… ceva.

– Dacă? am spus eu. Cum adică, dacă?

– E o întrebare bună, a zis ea și m-a deconcertat băgându-și mâna într-un buzunar al rochiei de gală, scoțând o acadea, punând-o în colțul stâng al gurii și continuând fără să răspundă „întrebării mele bune". Stați în tren, vă rog. Va trebui să vorbim puțin mai târziu.

– De-abia aștept, am spus eu. Dar până una alta… puteți să-mi dați și mie o acadea?

Și-a trecut acadeaua din stânga în dreapta, a spus că nu mai are alta și s-a alăturat echipei care freca menta afară. A luat plasa de pește cu ea.

Árpád și Chela m-au crezut. Unul a sărit pe genunchiul meu și a așteptat până când mi-am lăsat capul în jos, ca să mă scarmene, trecându-și lăbuța prin părul meu, în căutare de lindini. Cealaltă a venit și și-a pus laba în palma mea pentru o clipă.

– Xavier, ea e Chela, viitoarea noastră noră.

Xavier i-a cerut lui Chela în coreeană să aibă grijă de el pe viitor. Ea asculta impasibilă și când s-a dus s-o mângâie pe cap, s-a ferit – felul în care o prezentasem era prea mult pentru ea, a spus Xavier. Apoi, cele două manguste au sărit din vagon și au luat-o de-a lungul șinelor.

Nu știu ce părere o să aveți despre noi auzind una ca asta – de fapt, nu știu ce părere o să aveți despre noi auzind toate cele pe care vi le povestesc –, dar următorul lucru pe care l-am făcut a fost să luăm micul-dejun. Un bărbat necunoscut a sărit din tren în fața ochilor mei, iar când Xavier m-a întrebat dacă mi-e foame, am spus că aș mânca niște friganele.

Xavier era bucătarul în dimineața aceea; dădusem cu banul. Am intrat în Vagonul Cămară și am călcat pe coji de ouă. Albușul și gălbenușul erau întinse pe geam în niște dungi cleioase. O bucată de brioșă stătea într-o oală pe plită, acoperită cu lapte și presărată cu frunze de viorele. Vasul pentru unt era în chiuvetă. Ciotul de unt rămas fusese lins temeinic; pe lângă urmele de limbă, se vedea și luciul spumos de scuipat. Peste tot, era numai sirop de arțar; fusese întins și picurat peste toate sertarele și mânerele, amestecat cu unt ca să alunece și mai ușor.

Asta trăda un act de vandalism, un proiect realizat de cineva care știuse că vom dori niște friganele de dimineață și care se dăduse peste cap să includă fiecare ingredient de care aveam nevoie. Să nu uităm că toate ingredientele fuseseră daruri din partea gazdei noastre. Oare Ava a dat și Ava a luat?

Am început să fac curat, dar Xavier m-a oprit.

– Chiar dacă nu dau de urma bărbatului care a sărit din tren, Allegra ar trebui să vadă asta.

– Păi, dacă cineva este înclinat să creadă că n-a sărit nimeni din tren, atunci va considera că tot eu am făcut și asta.

– Ei, bine, s-ar înșela. Nu știu cum stau lucrurile în rest, dar știu sigur că tu nu irosești mâncarea.

– Adevărat.

Aveam mâinile lipicioase, așa că ne-am spălat în Vagonul cu Duș. Dar apoi am descoperit că am sirop pe claviculă și eu am văzut că el are sirop în buric și tot găseam sirop, așa că a durat o veșnicie să ne spălăm. Mai ales dacă iei în considerare felul în care acustica din duș poate amplifica sunetul respirației iubitului tău, adăugând o mișcare fiecărei mișcări de-ale tale și făcând ca sunetul lui să-ți furnice pielea când simți că se apropie. Nici reîmbrăcatul n-a fost simplu. În cele din urmă, și-a adunat hainele și a ieșit din Vagonul cu Duș, râzând și spunându-mi că se va îmbrăca după ușă.

Mi-am tras blugii pe mine și apoi mi-am verificat buzunarul. Telefonul lui Xavier era acolo. Îmi luase hainele și mi le lăsase pe ale lui. Tot nu aveam semnal, dar repede, înainte să-și dea seama de greșeala făcută, am băgat parola, i-am deschis mesajele și le-am citit pe primele două – cele pe care le primise în timp ce vorbeam cu Do Yeon-ssi. Doar ele mă interesau. Primul, pe care îl primise chiar înainte să întrebe cum se cunoscuseră Yuri și Do Yeon-ssi, spunea: *Indiciu: mă cunoști*. Al doilea, pe care îl primise la timp cât să schimbe: „Nu cunoaștem niciun Yuri" în: „Nu știm ce ne-am face fără Yuri", spunea: *Serios? După tot ce-am făcut pentru tine?*

Un impostor cu un nume fals era în casa noastră chiar în acest moment și se dădea bine pe lângă Do Yeon-ssi. Și luând în calcul aceste două mesaje, trimise de pe un număr care nici măcar nu era salvat în telefon, Xavier a propus să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Chiar menționase posibilitatea ca acest „Yuri" să aibă intenții bune. E posibil să primești un mesaj nesemnat de la un număr necunoscut care să fie atât de specific, încât să-ți dai seama imediat cine ți l-a trimis, dar nu era cazul acestor două mesaje. Oricine le-ar fi putut trimite, dar Xavier identificase emițătorul în felul acela subit în care știi cine te sună în mijlocul nopții. Știi la ce mă refer – sună telefonul la miezul nopții. Pe ecran scrie că numărul este ascuns sau necunoscut și nu răspunzi de obicei la astfel de numere, dar este așa de târziu și s-ar putea să fie vorba de niște vești spectaculoase care ar putea să schimbe totul – în bine sau în rău. Răspunzi la telefon. Spui: „Alo? Alo?", dar nu răspunde nimeni. Apoi rostești un nume și adaugi un semn de întrebare. Nu este vorba despre persoana cea mai plauzibilă și nici măcar cea la care speri. N-are nicio legătură cu inferențele pe care le-ai putea formula în urma evenimentelor din ultimele ore. Este, pur și simplu, ceea ce este. Spui numele la care te-ai gândit de când te-ai trezit până când ai adormit. Faptul că nu eram eu acea persoană pentru Xavier nu mă deranja prea tare – nici el nu era persoana aceea pentru mine. Asocierea e rareori pozitivă. De remarcat este faptul că este intensă. Nu puteam să-l întreb care-i faza; Xavier trebuia să-mi spună de bunăvoie și nesilit de nimeni.

Până la urmă, totul se rezuma la faptul că nu îndrăzneam să risc o scenă de gelozie. De unde să aibă tupeu produsul neimpresionant al unei familii iubitoare să se comporte altfel decât împăciuitor în acest scenariu? Era momentul potrivit atât din punctul de vedere al naturii, cât și al culturii să demonstrez o aptitudine pentru ceva, cumva, undeva. Și deși nu mă stresez prea tare că n-am făcut-o (încă?), eșecurile romantice sunt un punct dureros. Aici chiar ar fi trebuit să mă descurc mai bine. Când m-au făcut Martha și Lieselotte, numele legal al Marthei încă era Mark, iar Lieselotte era o judecătoare importantă în Berna. Sunt doi dintre cei mai liberi oameni pe care îi știu și asta pare să fie cumva produsul auxiliar al conversației dezlânate pe care o au de când s-au cunoscut, un schimb care-i atrage pe străzile lăturalnice ale fleacurilor și ale subiectelor academice, ale meschinăriei și ale poeziei. Când ajung la vreo nouă înțelegere, se întâlnesc la mijlocul drumului și se sărută. Mama mea profesoară a oficializat faptul că de acum înainte era Martha, iar mama mea judecătoare a demisionat și și-a esențializat viziunea despre justiție până când a ajuns la aspectele ei elementare, servind zeul dreptății (și chiar cred că dreptatea era un zeu pentru Lieselotte) ca inspector de poliție care-și face treaba în timp ce-și soarbe cafeaua dintr-o cană împodobită cu poza soției și a fiului său. Urăsc cana aia. Fotografia de pe ea ne face să arătăm ca niște modele Ikea pe care s-ar putea să le primești gratuit dacă îți cumperi destulă mobilă. Dar punând asta în paranteză, e o fotografie în care Martha arată ca o profesoară aprigă și eu ca un drăguț bebeluș viking. Așa că și dacă se

sparge cana ei obișnuită sau este ascunsă pe undeva, Lieselotte scoate alta, identică, din sertar.

Voiam să fiu și eu la fel și, așa cum am spus, ar fi trebuit să fiu în stare. Dar o relație care să dureze șase luni era un miracol. Sau cel puțin așa credeam până să-l fi cunoscut pe Xavier. Descoperisem că elementul-cheie era încrederea absolută. Lieselotte și Martha au parte de așa ceva. Dar nu cred că vreuna din ele s-a uitat pe ascuns la mesajele celeilalte. Mă învârteam în cerc, spărgând ultimele baloane de săpun care se adunaseră în afara cabinei de duș și încercând să găsesc o modalitate de a-l întreba pe Xavier despre asta. Să-l întreb în așa fel încât să-și dea seama că vreau să-l ajut să neutralizeze orice efect ar avea asupra lui acest „Yuri". Asta în caz că își dorea sau avea nevoie de ajutor. Îh. M-am uitat în oglindă: ochii îmi erau din ce în ce mai roșii. I-am închis și mi-am apăsat încheieturile degetelor peste pleoape, încercând să vizualizez din nou acel chip. Chipul bărbatului cu plasa de pește. Am văzut ceva precum o flacără, un val mistuitor care topea materia. Plămânii mi-au scârțâit, din nou transformați în plută. Gura mi s-a umplut cu fum, am tușit, încercând să continui să privesc. Era acolo, puteam să-l întrezăresc, trebuia doar să-mi țin respirația încă un pic, încă…

Bărbia a lovit chiuveta și apoi podeaua. M-am făcut covrig, tușind încontinuu. Xavier a bătut la ușă.

– Otto? Ești bine?

Știam că dacă vreau să respir, trebuie să deschid ochii. Și chiar voiam să respir. Nu? Xavier a bătut din nou la ușă. Respiră, respiră. Am deschis ochii.

– Da. Ies imediat. Telefonul tău e la mine.

Când m-am ridicat în picioare, ochii-mi arătau și mai rău, erau mai roșii decât roșul. Aproape că nu se vedea deloc albul pupilei. Xavier își lăsase ochelarii de soare pe polița de deasupra chiuvetei, așa că mi i-am pus la ochi.

Pe hol, i-am dat telefonul înapoi, el a verificat ecranul, apoi mi-a spus că ar trebui să văd Vagonul Poștă. Avea găleata cu snacksuri de pește prăjit sub braț. Mâncam în timp ce mergeam, încetinind pasul, astfel încât Xavier să poată să se oprească în cadrul ușii cu mâna întinsă, căutând semnal:

– Mă întreb dacă prietenul nostru Yuri știe ce se întâmplă…

Faptul că el a fost cel care l-a adus în discuție pe Yuri nu era puțin lucru.

– Deci știi cine este acest Yuri, da? Poate că nu pare, dar îmi fac griji pentru Do Yeon-ssi.

– Hai, lasă-mă… ar trebui să-ți faci griji pentru Yuri dacă mătușa mea află că petrece timp cu ea din motive ascunse. Dar da, am o bănuială cine e.

– Ai idee de ce intenționează să fie adoptat pe repede înainte?

S-a uitat rapid la mine, apoi a privit în altă parte.

– Cred că ăsta e patternul lui. Încearcă să te facă să dai ce ai mai bun din tine și dacă

nu reușește… pleacă.

– E un fost iubit de-ai tăi?

– De ce mă întrebi asta de fiecare dată când menționez un prieten de care n-ai auzit? Îți dai seama că n-am fost cu aproape niciunul dintre prietenii mei?

– Îmi dau seama. Dar să revenim la Yuri… *el* ți-a fost iubit?

– Dacă e cine cred eu că este, atunci da, a murmurat Xavier.

Fiecare silabă era plină de resentimente.

– Cel de dinaintea mea?

– Da.

– Poate vrea să vă împăcați, am spus, pe cât eram în stare de calm.

A spus ceva în șoaptă și apoi mai tare:

– Se pare că tu, Otto, n-ai avut un astfel de fost iubit. Un fost iubit care să te facă să te simți de rahat.

– Nu, nu am avut un astfel de iubit. Dar să nu-i uităm pe cei care au încercat să mă facă să mă simt astfel, deci știu la ce te referi.

Xavier s-a strâmbat.

– Nu e că… N-a… Eu vorbesc despre o dinamică în care cineva se poartă frumos cu tine, cu calm, și în mod constant tu dai cu mucii-n fasole, iar el acceptă. Nu s-a supărat niciodată, nu a devenit cinic…

Probabil că păream sceptic, pentru că a repetat:

– Niciodată. Nu mi-a arătat asta niciodată, dar nu se poate să nu-l fi rănit comportamentul meu de rahat. Și să nu-mi zici că nu m-am comportat atât de nașpa precum cred. Căci n-ai fost de față.

– N-am fost. Dar sunt aici acum, iar comportamentul de iubit de rahat nu pare să ți se potrivească. Dacă ăsta ar fi fost stilul tău, ar fi ieșit la suprafață până acum. Poți să-mi dai un exemplu?

– Poate altă dată, a spus el.

S-a uitat pe fereastră și a început să mănânce nervos; a înghițit o mulțime de bucăți de piele de pește deodată. Apoi a tușit și s-a apucat să dea din mână, aproape scăpându-și telefonul:

– Lac! Un lac!

Ne opriserăm în mijlocul a ceea ce părea să fie un cimitir de mașini sau un bâlci – poate că era unul pe cale să se transforme în altul, dar ambele proiecte fuseseră oprite, așa că șinele erau înconjurate de kilometri întregi de mașinării ruginite, bucăți de aparatură acoperite de praf și forme masive înfășate în mușama. Dar imediat după acest strat, ca și cum ne-am fi uitat printre stâlpii unei porți cenușii, culorile reci ale unui lac se împleteau în fața ochilor noștri. Lacul era de un albastru violent. O culoare care sfâșia orizontul. Unele lacuri sunt calme, altele sunt agitate. Acesta era o substanță furtunoasă care se

războiul cu cerul, un David care își flutura pumnul apos la Goliat și răgea: *Te voi îneca!*

Am sărit din vagon și am luat-o spre lac, dar nu făcurăm decât câțiva pași când s-a ivit Allegra, purtând o cască de protecție și murmurând ceva într-un walkie-talkie, de unde i se răspundea. A ridicat mâna când ne-a văzut, făcând gesturi care ne îndemnau să ne urcăm la loc în tren, apoi s-a întors și a luat-o în cealaltă direcție, fără să verifice dacă este ascultată. Nici nu era nevoie. Cifrele nu erau de partea noastră – echipa de mentenanță condusă de Allegra versus noi doi. Ne-am întors.

– Suntem… prizonieri? l-am întrebat pe Xavier.

– Probabil că nu, a spus el, încercând să fotografieze lacul din cadrul ușii, însă nu a nimerit unghiul potrivit și a renunțat. Dar dacă totuși suntem, sunt sigur că Allegra o să ne spună.

Mai multe notificări au apărut pe ecranul telefonului.

– Avem semnal!

A sunat-o pe Do Yeon-ssi fără să arunce nicio privire mesajelor. Ea a răspuns imediat, iar el a pus-o pe difuzor.

– Chiar mă gândeam la nepoții mei. Unde sunteți? Ce face Árpád? Ați luat legătura cu Ava? Vă distrați?

În mijlocul întrebărilor, a început să cânte „Macarena", aducându-și aminte versurile perfect.

– Totul este minunat, a spus Xavier. Cum e treaba cu Yuri? E cuminte, da?

– Ne înțelegem bine. E foarte… nematerialist, știi ce zic? Am crezut că a venit să-și umple buzunarele cu banii noștri. Ceea ce nu e greșit, atât timp cât dai dovadă de fair play, evident. Dar joacă numai ca să doneze unor instituții filantropice.

– A, da?! Ce instituții filantropice? am întrebat.

(Xavier m-a privit furios și mi-a șoptit: „Ce te doare pe tine ce instituții?")

– Întreabă-l tu asta, a spus Do Yeon-ssi. Nu l-ai sunat încă?

– N-am avut semnal.

– Știi, noaptea trecută Yuri a pariat că nu-l vei suna. A spus că se simte lăsat pe dinafară de când v-ați cuplat voi doi.

Xavier n-a spus nimic, eu n-am spus nimic. Aveam nevoie să mai reflectez puțin la puterea pe care Sfântul Yuri o exercita asupra persoanei iubite. O mutație a vinii pe care eu, cu mintea mea noncatolică, nu o puteam înțelege deloc.

Do Yeon-ssi s-a răstit la noi:

– E prima oară când sunt nevoită să îți spun să te porți frumos cu prietenii tăi. Să-l suni imediat, da?

– Așa vom face. Mi-aș dori să fim acolo, cu tine, să cântăm „Macarena", i-am spus.

– Nu e adevărat. Și oricum, îl am pe Yuri.

Am închis telefonul.

– Ce prostie din partea mea că am vrut să ne întoarcem mai devreme, a spus Xavier. Acum îl are pe Yuri și lucrurile stau cum nu se poate mai bine.

Și-a adus aminte că primise e-mailuri și mesaje și a trecut prin ele.

– Ai primit ceva de la Yuri?

– Nu.

– N-ai de gând să-l suni?

– Ești mai rău decât Do Yeon-ssi.

A bătut la ușa vagonului următor și a așteptat câteva minute înainte să mă conducă într-un vagon care era ticsit cu tăvi de lemn, fiecare dintre ele dând pe-afară de scrisori și etichetate cu nume de sate și de târguri.

Exista o masă de scris lungă și îngustă, care n-ar fi putut fi folosită pe post de loc de dans. Existau multe sertare și recipiente pentru produsele de papetărie și câteva dicționare. Latină, italiană, greacă modernă și așa mai departe.

În jurul biroului erau trase trei scaune și toată lumea își scrisese numele pe marginea cea mai apropiată de scaun. Allegra. Laura. Ava. Ava menționase că trăiește niște vremuri ciudate. Niște vremuri trăite în acest tren, alături de doi oameni care n-o lasă să vorbească cu nimeni, dar care scriu scrisori alături de ea? Până la urmă, semnul trebuie să fi spus AJUTOR și nu SALUT. Am fost fraier c-am crezut-o pe cuvânt.

Dedesubtul primei ferestre a vagonului, peretele forma o firidă în care erau două coșuri cu câte o fantă gravată deasupra fiecăruia. În coșul marcat „DE EXPEDIAT“ erau mai multe plicuri, iar în coșul marcat „PRIMITE“ era un singur plic, adresat trenului însuși, *Ziua Norocoasă*.

– Toate aceste scrisori…

M-am uitat către tăviţele de lemn.

– Oare sunt adresate trenului?

Xavier a deschis unul dintre sertare, pe care scria „Chaouen“ și a scos un plic. *Dragă Zi Norocoasă*, a început să citească el cu voce tare, traducând din mers, din franceză în engleză:

Totul este de rahat, nici nu știu de unde să încep să descriu cât de nasol e totul. Te-am văzut așteptând în stație, Zi Norocoasă, ziua mea norocoasă, și aproape că ți-am intrat pe ușă ca să mă duci de-aici. Dar trebuie să rămân pe loc și să duc treaba la bun sfârșit. Așa e mai bine pentru toată lumea. Deși nu sunt cea pentru care ai venit, poți lua asta cu tine.

Mersi

P.S.: Nu-mi răspunde la scrisoare. Am auzit că faci asta uneori, dar nu poți să faci asta cu

mine. Știu că trenurile nu scriu. Și nici nu citesc, acum că veni vorba.

Am deschis sertarul pe care scria „Croydon“ și am citit:

Tuturor celor interesați,

Sunt stupefiat că etalați roadele unor câștiguri obținute prin mijloace necinstite. Poate că oamenii din generația voastră văd acest tren ca pe un loc de distracții cool, dar eu nu voi uita niciodată Afacerea Sichuan, care a sărăcit zeci de familii și a aruncat în dizgrație alte sute, și asta doar pentru ca Hardeep și Shilpa Kapoor să dispară cu milioanele lor prădate. Sper să aveți parte de toate relele din lume.

R. Pandey

– Oare Ava trebuie să rămână în tren ca să nu fie găsită la o adresă fixă?

– Nu știu ce să zic, a răspuns Xavier. Multe dintre aceste scrisori fac referire la Afacerea Sichuan. Există o categorie de oameni care se simt nedreptățiți de fiecare dată când văd acest tren. Iar versiunile lor despre ce s-a întâmplat sunt destul de diferite. Când mi-ai spus că nu avem voie să vorbim cu Ava, m-am întrebat dacă nu cumva trebuie să fie protejată de acești oameni care-i scriu. Dar dacă te gândești mai bine, aceste scrisori nu sunt decât vorbe goale. Ca să le trimiți, trebuie să te duci la tren și să le bagi prin fantă. Ai putea la fel de bine să-i spui în față ce ai de spus sau să-i dai o palmă sau să faci ce crezi tu de cuviință. Dar asta s-ar putea întoarce împotriva lor, or ei vor s-o facă să se simtă prost fără să-și asume niciun risc, deci se furișează în tren și trimit astfel de scrisori, probabil când nu e nimeni prin preajmă. Deci da, există aceste scrisori, dar multe dintre ele sunt amuzante, înduioșătoare sau foarte specifice.

Știam la ce se referă, pentru că deschisesem niște sertare la întâmplare cât vorbise el.

– Ca de exemplu asta, în care este lăudată pentru mijlocul de transport pe care l-a ales și în care se vorbește de rău de transportul pe uscat, pe mare sau prin aer. *Marea în mod deosebit este letală; poate că este furioasă pe omenire pentru că a abandonat-o cu eoni în urmă și a ales uscatul. Acum e plină de rechini și de mine subacvatice…*

– Încă mă mai gândesc la Afacerea Sichuan, a spus Xavier, luând plicurile din cutia pe care scria „DE EXPEDIAT“ și împrăștiindu-le pe birou. Cine a scris scrisoarea aia în care se vorbea despre roadele unor câștiguri obținute prin mijloace necinstite?

M-am întors la tăvița „Croydon“.

– R. Pandey.

A lovit cu degetul colțul unui plic, le-a aruncat pe restul în cutie și s-a întins după un deschizător de scrisori.

– Vrei să vezi ce-a răspuns doamna Kapoor?

Ochelarii îmi alunecaseră pe nas; i-am împins la loc.

– Am senzația că oricum am dat de belea, așa că de ce nu…

Ava se stresa când lumea îi vorbea de rău trenul. Apăsa așa de tare cu stiloul încât rupea hârtia pe alocuri.

Bună ziua, R. Pandy!

Iată și a patruzecea scrisoare de la tine. Cred că au fost patruzeci, dar le-am pierdut șirul și nu poți să-mi porți pică pentru asta, dat fiind că mi-ai scris sub pseudonime. Scuze că a durat așa mult să-ți răspund. Bombele alea cu vopsea au fost niște răvașe de iubire din partea ta? Iată-mă, m-ai obligat să ies din vizuină.

Da, Hardeep și Shilpa Kapoor au fost niște monștri! Eu și verii mei am auzit de multe ori povestea lor. Au fost niște greșeli întruchipate. Știi cum au murit? Unul a nimerit în calea unei căruțe și altul – îți va plăcea asta, R. Pande – s-a înecat cu niște smaralde. Au lăsat doi fii în urmă. Cel mai mare dintre ei a fost fiul lui Hardeep, iar cel mai mic a fost un amestec de sânge caucazian și indian. Poți să crezi că Hardeep s-a aruncat în fața căruței în mod intenționat dacă vrei, dar eu cred că era așa de beat, încât habar n-avea că se află în mijlocul drumului. Luni întregi a băut nonstop tărie importată și foarte scumpă. O sărbătoare continuă, căci avusese privilegiul de a fi șantajat pe bune. Nu că cel care l-a șantajat ar fi avut impresia că face ceva special. Era o chestiune de rutină – seduci nevasta unui traficant, amenințiți traficantul respectiv cu darea în vileag a scrisorilor de dragoste ale soției și, jalnica bomboană de pe colivă, promiți că vei dispărea din viața ei dacă ți se dau numele, datele și locurile importante pentru rutele pe care face traficul. Nu e nevoie de cine știe ce efort ca să șantajezi niște blegi care simt că nu pot trăi fără nevestele lor și mai blege. Poți să-l duci pe bleg prin ceainăriile pe care le frecventează și să te raportezi la el ca la o pereche de ochelari cu care să deslușești planurile secrete de pe fiecare masă, semnificația distanței sau apropierii dintre ceașca verde și cea albă. De obicei, dura ani de zile să te prinzi de aceste aranjamente, dar șantajul l-a transformat pe Hardeep într-un profesor formidabil; șantajistul lui s-a lăudat că i-a luat doar o lună ca să învețe toate codurile de aranjare a ceștilor care erau necesare pentru a urmări transporturile pe mare, și asta fără să se miște de la locul lui, de la umbra bambușilor.

Dacă mă întrebi pe mine, R. Pandi, tovarășii lui au fost fraieri să-l lase să țină la el un sfert din banii câștigați. Încă de la început, a fost veriga slabă din rețeaua de trafic. Se pare că nu era lacom când venea vorba de bani… măcar această calitate o avea și el. Dar era prea impulsiv și nu era deloc disciplinat. Așa spuneau oamenii care-l cunoșteau mai bine. A avut deci noroc că singura activitate care-i plăcea mai mult decât băutul era să falsifice document după document, fără să-i pese de complicații sau de intervalul de timp. Hardeep și Shilpa, ca pereche, n-aveau nimic care să le displacă traficanților de ceai din Sichuan – ăsta era un alt factor în favoarea lor. Sunt menționați în câteva scrisori ca fiind un cuplu de aur și probabil că așa și păreau la prima vedere, o pereche atrăgătoare, cu maniere alese, care venise din Assam ca să discute despre ceai într-o chineză fluentă. Ăsta este

singurul motiv pentru care au avansat în rang, iar după ce East India Company a strivit cooperarea dintre concurenții lor, Hardeep nu mai avea altceva de făcut decât să cumpere alcool. Da, așa cum ai spus și tu, a păstrat banii. A avut șansa să fugă în Newcastle și să trăiască fără să-l știe nimeni. Iar nevasta pentru care făcuse toate astea a rămas acolo unde erau banii. Să fugă după agentul care lucra pentru East India Company? Nu Shilpa Kapoor. Noapte de noapte, accepta să-i fie citite cu voce tare scrisorile pe care i le scrisese; le asculta trează fiind. Acest lucru se întâmpla de obicei în jur de ora unu noaptea, Hardeep adoptând o voce afectată ca s-o imite. „Ha ha ha", spunea ea. Și: „Nu-mi pasă." Și: „O să fiu fericită oricum." Era încântată de stilistica pe care o folosise chiar ea în scrisori. Era prea târziu pentru altceva. Cam un deceniu, Shilpa și Hardeep au plănuit să-și folosească banii în scopuri nobile. Avem o mulțime de documente care atestă fonduri și burse școlare; au supravegheat și au aprobat planuri pentru școli și orfelinate. Dar se pare că escrocii din toate timpurile găsesc o modalitate de a ne folosi banii pentru a face rău acolo unde avem nevoie să facă bine – în vremea filantropiei private, a cădea victimă escrocilor însemna să sponsorizezi demersuri aparent altruiste care ascundeau niște mizerii de ți se ridica părul în cap.

Documentele care le atestau ispășirea s-au diminuat până au dispărut cu totul după vreo zece ani, ca și cum Hardeep și Shilpa au acceptat în cele din urmă că nu se pricep la demersuri cinstite. Și de ce s-ar fi priceput, dacă e adevărată zicala care spune că cine se aseamănă se adună? Shilpa avea deja niște smaralde, dar acestea erau daruri din dragoste, așa că și-a cumpărat altele; se potriveau cu culoarea pielii ei. Nu le purta, erau smaralde de ultimă instanță. Genul ăla pe care o femeie ca ea și le-ar fi pus înainte de a fi dusă la ghilotină și și le-ar fi expus în fața unei mulțimi zgomotoase. Shilpa era tot timpul cu gândul la smaralde. Le-a examinat imperfecțiunile prin lupa unui bijutier. Era îngrijorată că fuseseră înlocuite cu niște falsuri când n-a fost atentă. Când nu era îngrijorată de asta, era îngrijorată că cineva îi va lua smaraldele cu totul. Că cineva ar putea să o omoare pentru ele. Ceea ce nu i se părea a fi o idee proastă, așa că nu s-ar fi putut întoarce ca o fantomă revoltată. Prin urmare, Shilpa a început să-și ascundă smaraldele în gură. Lucru evident mai ales când vorbea. Hardeep era tot timpul beat, credea deci că i s-au înverzit dinții și continua s-o forțeze să retrăiască litania declarațiilor pasionale de care el nu se bucurase niciodată. Bineînțeles, odată ce te apuci să ascunzi smaralde în gură, ești deja cu un picior în groapă. Ești la un pas de a dormi cu ele în gură și așa s-a înecat Shilpa Kapoor într-o noapte. Se ascunsese într-un dulap plin cu haine de blană. Nimeni n-a auzit-o înecându-se, sau cel puțin așa se pare, căci a fost găsită abia a doua zi dimineață. Ceea ce nu prea a afectat milioanele alea prădate pe care le-ai menționat. Nici smaraldele, nici băutura, nici încercările de a

face fapte de caritate, nici lucrurile cumpărate. Dar asta nici nu contează, R. Pandee, pentru că nu știm unde și-au ascuns milioanele. Dacă vrei să știi cum mai stă treaba, cred că mama sau mătușile mele te pot pune la curent. Ai scris unei persoane a cărei familie nu și-a schimbat casa de secole, ca nu cumva să fie ascunsă comoara în ea. Suntem o familie numeroasă, așa că ne-am extins pe toată strada și apoi pe strada următoare și așa mai departe. Charles Dickens a auzit de noi și a vrut să afle mai multe când era prin zonă, dar a renunțat după ce niște băieți maronii și musculoși din Tyneside i-au făcut o vizită la hotel și l-au sfătuit să scrie în schimb o urmare la *Oliver Twist*.

Perspectiva mamei mele ar fi probabil destul de diferită. Ea vrea să dea averea ciordită celor de la care a fost luată; doar că trebuie s-o găsească mai întâi. Prin urmare, călătorește prin lume, urmărind indicii și întreținându-se cu șarlatani care-i promit că o vor ajuta să restabilească onoarea familiei. N-am mai vorbit cu ea de ani de zile. Afacerea Sichuan este o tâmpenie cu rădăcini adânci.

Cu tot respectul R. Pan D (cu același respect cu care ne-ai urat să avem parte de toate relele din lume), ți-am povestit toate acestea pentru că a vedea un tren și a te agita în legătură cu niște evenimente care au avut loc în 1737, evenimente pe care nu le înțelegi, e destul de asemănător cu a-ți ascunde pietrele prețioase în gură.

Ajunge zilei răutatea ei și așa mai departe.

Ava Kapoor

– Care parte crezi că e cel mai probabil să-l fi făcut pe R. Pandey să strângă din dinți? a întrebat Xavier, trecându-și mâna peste pagini ca un scamator vesel.

Mi-am frecat bărbia.

– Ei bine, Xavier, cred că faptul că îi tot scria greșit numele. Tu ce crezi?

– Cred că tonul general… Știi, faptul că îi tot explica chestii. *Hai să trăim în pace, ce zici, rahat cu ochi?*

A sărutat de la distanță foile înainte de a le băga înapoi în plic. Apoi ne-am suflecat mânecile, pe jumătate convinși că milioanele prăduite sunt undeva în tren. Poate chiar în acest vagon…

Nu știam în ce valută ar putea fi. Poate că erau smaralde în valoare de milioane?

– Lasă asta, a spus Xavier. O să fie o grămadă, și așa vom ști că le-am găsit.

I-am chemat pe Árpád și pe Chela, sperând că mangustele au abilități de căutare superioare. Árpád Montague al XXX-lea nu se lasă până nu găsește ceea ce caută. Are o abordare minuțioasă, deci trebuie să te obișnuiești cu ideea că lucrurile din jurul tău nu vor arăta la fel după asta. Așa că a fost mai bine că la câteva secunde după ce Xavier a chemat mangustele (iar ele n-au venit), s-a auzit din difuzoare vocea Allegrei Yu, propunându-ne să ne vedem în Vagonul Galerie în cinci minute.

Galeria cu tablouri era alături, într-un vagon fără ferestre. Un bec atârnând în jos simula lumina soarelui de iarnă; toate pânzele erau scăldate în alb. Era câte una pe fiecare perete și erau în pereche. Cele două pânze goale, neînrămate, erau față în față și la fel erau și cele două tablouri pigmentate neuniform, ambele portrete. Arătau de parcă pictorul încercase să răzuiască una din două tușe realizate. Dar discordanța era blândă; culorile făgăduiau că se vor potoli dacă le vei atinge. Xavier s-a apropiat mai întâi de portretul cu cap și umeri; mie mi s-a părut că asta aduce a confruntare. Știam ce-l face să fie așa de agitat. Subiectul portretului părea să aibă undeva pe la douăzeci de ani, obrajii lui proaspăt rași având rotunjimea specifică tinereții. Părea să fie înclinat într-o parte, evitând în mod deliberat fie centrul ramei, fie lumina care venea din față. De asemenea, părea că se uită direct la Xavier. În ochii aceia negri-vinețiu, care nu clipeau niciodată, se vedeau veselia și maliționzitatea. Mi-am băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui Xavier și am stat aproape nas în nas cu portretul, încercând să-l intimidăm cu privirea. Bărbatul din tablou era brunet, rumen la față și avea sprâncene stufoase. Oricum mi-aș fi întors capul, îl prindeam uitându-se doar la Xavier. O șuviță de păr îi căzuse peste ochiul stâng, așa cum și mie îmi căzuse o șuviță peste ochiul drept. Eu mi-o dau după ureche sau o suflu din loc, dar tipul ăsta probabil că s-ar holba la tine prin ea. Cămașa albă pe care o purta era aproape descheiată, dezvăluind faptul că fie se epila pe piept, fie n-a avut chef să deseneze păr. *Pun pariu că ăsta a fost un lucru constant în viața ta – că începeai lucruri pe care nu puteai să le termini*, m-am gândit eu. Apoi am avut îndoieli în legătură cu faptul că am folosit timpul trecut cu încredere și că am decis că era vorba de un autoportret. Încă ceva: îl văzusem undeva. Astea erau faptele pe care le știam.

– Așa s-a uitat la tine și ieri?

Xavier a dat din cap.

– Avea o expresie puțin diferită. Poate că era din cauza stării mele.

– Diferită în ce sens?

Xavier n-a răspuns.

M-am întors spre tabloul de pe celălalt perete. Era un tată cu fiul său. Asemănarea dintre ei era indiscutabilă și probabil se aflau în biroul tatălui; erau multe cărți și dosare și un theremin abia vizibil în spatele biroului. Tatăl își ținea mândru fiul de umeri, iar fiul stătea în picioare și se uita la el cu un amestec de afecțiune și reținere. Fiul era subiectul autoportretului din spatele meu, iar în acest portret în care apărea și tatăl lui, el era și mai tânăr. În jur de zece ani. Erau mult mai în vârstă când i-am văzut în carne și oase, dar îi văzusem pe amândoi. Cu cinci ani în urmă.

Doar că nu stăteau așa, zâmbind unul la altul.

Fețele lor s-au conturat înaintea mea, s-au alungit, s-au contractat. Într-un vârtej de păr negru și tul albastru, a sosit Allegra, luându-mă cu ambele mâini de cot, sprijinindu-

mă și îndepărtându-mă de tablou. Dacă n-ar fi făcut-o, m-aș fi împiedicat și aș fi nimerit cu capul în el.

Xavier stătea cu spatele la mine și se uita împrejur.

– Cine sunt cei doi? a întrebat.

Fața lui exprima… nu știu sigur. Nu tocmai îngrijorare. Tristețe. Seriozitate.

– E Přemysl Stojaspal, a spus Allegra, arătând spre autoportret și spre băiatul de zece ani care stătea lângă tatăl lui. Iar el este tatăl lui, Karel. Ambii au fost pictați de Přem. Pare că-i recunoști, Otto?

– Îți voi povesti, dar mai întâi vreau să te întreb…

– Nu, Otto, a spus Allegra, dând din cap. Mă tem că nu e posibil, amice. Nu poți să te urci în tren, să ne faci să întârziem căutând un bărbat care chipurile a sărit din tren și apoi să vrei să stabilești ritmul conversației.

– Deci n-ați găsit nimic. Asta voiam să știu.

La fel ca în cazul bărbatului de la incendiu. Cel pe care m-am grăbit să-l salvez. Cel puțin așa mi se păruse la momentul respectiv, că trebuia să-l scot de acolo, că trebuia să fac asta pentru că nimeni altcineva nu putea s-o facă. Îl văzusem prin geam – o siluetă nemișcată. Přemysl. Mă văzuse, mă privise cu teroare în ochi. M-am întrebat: *Oare de ce nu fuge?* Poate că spaima îl lipise de pământ, mărindu-i ochii și o-ul gurii, golindu-i mușchii și trecând prin ei. El privea în jos, eu priveam în sus, un dulap a căzut (peste el? în spatele lui?), iar eu am luat-o la fugă prin ușa de la intrare – unde l-am văzut pe Karel, tatăl, pe scări. Bărbatul cu respirație șuierătoare și cu fața cenușie, împingându-și bastonul de-a lungul balustradei ca să prindă viteză, mușchii zburând în jurul lui – întotdeauna îmi voi aduce aminte cum ieșeau mușchii din gura lui, deși știu că nu are cum să se fi întâmplat asta. Respirația bătrânului pe fața mea, trăgându-mă de haină și spunând: „Fiul meu. Te rog…“ Nu știu ce-a mai spus după aceea. Am vorbit despre asta cu psihiatrul la care am fost trimis ulterior; e o chestie destul de asemănătoare cu ezitarea lui Xavier între cele două interpretări ale semnului Avei. Cred că bărbatul a spus: *Te rog, ajută-l pe fiul meu*, dar am auzit și: *Te rog, oprește-l pe fiul meu*. Psihiatrul mi-a spus că am combinat două înțelesuri într-un singur cuvânt. Înțelesuri care mi-au perturbat auzul. Opream discuția în acest punct, pentru că ambele înțelesuri sunt irelevante; apartamentul era gol, iar faptul că am fugit acolo n-a ajutat și nici n-a oprit pe nimeni.

– Otto? Se pare că i-ai mai văzut și altă dată pe Karel și pe Přem?

– Ai mai spus asta o dată, am spus eu în șoaptă.

– Îți ofer șansa să răspunzi cât suntem doar noi. Laura e pe drum și e mai bine ca anumite lucruri să nu fie discutate în prezența ei. Așa că dacă știi ceva, e important să ne spui acum. Te rog.

Observând-o vorbind, am văzut ce nu remarcasem la prima noastră întâlnire, când mai mult ascultase. Un flux a licărit pe fața ei cu un miliard de fațete, genul de flux

generat de oscilația obișnuită între două gânduri contradictorii (sau evenimente viitoare?). Unul dintre gânduri o tulbura, iar celălalt o încânta peste măsură. Nu putea decide care dintre ele va câștiga, așa că se pregătea să scape de clipa prezentă și să fie cu un pas înaintea noastră. Doar unul singur. Vedeam la ea cele două trăsături importante pe care le caut la oamenii cu care fac hipnoză: o evidentă lipsă de atenție la împrejurimi și o stimulare senzorială intensă. E chiar mai bine (din perspectiva unui hipnotizator leneș) când una are legătură cu cealaltă sau este cauzată de ea. Cu alte cuvinte, Allegra Yu era deosebit de sugestionabilă.

– Sunt prieteni de-ai Avei, nu-i așa? am spus. Compozitorul și…

– Sunt și prietenii mei. Přem e un diletant, dar a condus editura fondată de tatăl lui. Până când a dispărut.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat Xavier.

– Păi, din ce știm noi, ultima oară când a vorbit cu cineva în persoană a fost cam cu cinci ani în urmă. În vara anului 2014. Au mai existat conversații la telefon și e-mailuri de-atunci, de cele mai multe ori având legătură cu editura, dar au fost nevoiți să renunțe la el, pentru că sunt convinși că persoana care trimite e-mailuri și vorbește la telefon nu este el de fapt și nu pot lucra cu un editor misterios, oricât de eficient ar fi el. Când l-ai văzut, Otto?

(Vara anului 2014. Incendiul a avut loc în iulie.)

– Pe cine? Pe Přem? Nu l-am văzut niciodată, am spus eu.

Pompierii nu au găsit pe nimeni în apartament, iar bărbatul care-i chemase, același bărbat care îmi ceruse să-l salvez sau să-l opresc pe fiul lui, le-a spus că era acolo ca să-și ia poșta; a spus că știuse că fiul lui nu este acasă. Nu-și amintea exact ce-mi spusese, dar credea că fusese ceva de genul: *Este apartamentul fiului meu*. Nu-mi venea să cred că bătrânul mințea, dar părea și mai puțin probabil să-mi fi spus adevărul. Și, de fapt, nu simțeam nevoia să știu la ce fel de eveniment fusesem martor în acea zi, atât timp cât nu se repeta.

– Nici n-ai idee cât de mult semeni cu Ava în momentul ăsta.

Allegra s-a întins, mi-a luat ochelarii de soare de la ochi și a continuat, deloc impresionată de ochii mei roșii:

– De aceea Karel i-a dat aceste tablouri, pentru că tot întreba cum arată Přem. Nu vorbea cu Přem și se uita spre scaunul pe care era așezat sau în direcția unde se afla el și spunea că nu e nimeni acolo. A început să fie sinistru. Cred că și Přem era înspăimântat, așa că atmosfera a fost cam tensionată până când n-a renunțat la glumă.

Ava îmi povestise cum cântase la theremin într-o cameră goală. Acum părea că nu încetase să considere camera goală, ci doar încetase să mai menționeze acest aspect față de oamenii puși în încurcătură de acest mic detaliu.

Allegra s-a oprit când Xavier i-a cerut fotografii cu Přem.

– Dacă o să vă priviți cu subînțeles după ce vă voi spune asta, vă dau afară din tren chiar în secunda următoare, dar… când Přem a dispărut, am încercat să scotocim după fotografii cu el, dar n-am găsit.

– Nici măcar una singură? am spus eu.

– Nicio fotografie a unui om care a trăit mai mult de treizeci de ani pe lumea asta, a spus Xavier.

Nu se schimbase decât punctul de vedere; îmi mișcasem întregul corp, nu doar capul. Și Xavier își schimbase poziția. De aceea autoportretul părea să se uite acum la Allegra. Acestea erau motivele, niște motive foarte întemeiate de altfel, pentru această schimbare aparentă; doar Přemysl nu avea să se uite la mine în momentul următor, nu, nu, nimic de felul ăsta.

Am devenit și eu atent la Allegra, care ne spunea:

– Adevărul e că acum că nu mai petrecem timp împreună, și mie mi se pare dubioasă lipsa fotografiilor. Îmi vin în minte și alte lucruri, tot felul de lucruri supărătoare cu care vreau să-l bat la cap și pe care aș vrea să mi le explice. De exemplu, priviți aceste tablouri… Přem le-a făcut. S-a descotorosit de toate celelalte, așa că doar astea au rămas.

A arătat spre două pânze goale, o tușă de culoare albă deasupra fiecărei uși.

– Nu sunt tablouri, a spus Xavier, după o vreme. Asta dacă nu cumva nu e vopsea albă pe pânză albă sau ceva abstract de felul ăsta?

– Abstract? a zis Allegra plictisită. Nu. Spuneți-mi ce e în aceste tablouri.

M-am uitat în stânga sus și apoi am privit în dreapta. Am văzut cum albul este întrerupt de vaga sugestie a unui contur. Poate că finețea și densitatea texturii aveau ceva special, dar asta nu poate fi considerat ca fiind efectiv „în“ tablouri.

– Nu mai bine ne spui tu care-i faza?

– Nu, trebuie să spuneți voi cu gura voastră. Uitați-vă la cel din stânga și spuneți ceva. Spuneți ce vă trece prin cap.

Eu am cedat primul:

– OK, eu nu văd altceva decât un topor de lungimea brațului meu cu o panglică înnodată de mâner. Ce…?

Allegra și-a apucat părul în pumn și a dat din cap aprobator.

Xavier se holba și el la pânze, și-a închis ochii strâns, i-a deschis din nou și a spus:

– Scuze, dar nu văd că toporul este schițat în diferite nuanțe de gri, dar panglica este de un roșu rubiniu…

– Uau, am spus.

Și după ce auzisem descrierea lui și pe-a mea, nu vedeam altceva decât o pânză albă… și, se pare, o imagine care mi-a ocolit cu totul ochii și a ajuns direct în cuvintele mele.

– Și la dreapta? a întrebat Allegra. Nu puteți să vă opriți. Uitați-vă în continuare și spuneți ce vedeți.

– Dar, Allegra, ce drăcovenie mai e și asta? a spus Xavier, cu ochii cercetând pânza din colț în colț. Toată lumea căreia îi ceri să se uite la acest pătrat alb îți spune că e o pânză goală în centrul căreia se află o femeie maronie și băiețoasă, cu un zâmbet extatic și cu mâinile în aer, de parcă ar dirija un cor de îngeri care cântă atât de bine încât și-a scăpat bagheta din mână?

Am examinat cea de-a doua pânză cu precizie. Lumina albă se reflecta de pe materialul alb și asta le-am spus lui Xavier și Allegrei:

– Aceasta este o pânză albă. Nu există nicio gaură în albeața ei, este puternică în monotonia ei, deci cum de e posibil ca Ava să fie înfățișată în stratul de deasupra cu un efect de-a dreptul exuberant, de parcă ar fi fost făcut cu degetele, Ava care cântă la un theremin invizibil…

Xavier a scos un sunet îngrozitor, cloncănitor și încântat din fundul gâtului. A fotografiat ambele pânze goale, iar eu și cu Allegra ne-am aplecat peste telefon în timp ce el a mărit și a micșorat imaginea. Când a mărit imaginea, albul a devenit mai granulos, dar doar atât.

– Da, ar fi trebuit să-l întreb pe Přem cum a făcut aceste tablouri fără vopsea. Cred că m-am abținut pentru că am crezut că nu voi înțelege discuțiile astea de artist vizual. Acum știu c-ar fi trebuit să insist să-mi dea un termen sau ceva pe care să-l cercetez ulterior. Faptul că am rămas cu lucrările astea mă face să mă întreb cine era cu adevărat. Să știți că nu mă întrebam asta când eram cu el. Credeam că știu pur și simplu. Era un tip cu care mergeam la expoziții și la spectacole de modă și când apărea, se crea un freamăt: *O, Přem, în sfârșit…* Nu prea ieșea nopțile și nu folosea social media, dar poate că intenționa să-i substituie unele dintre funcțiile acesteia? Într-o zi, ne-am oprit în zece sau unsprezece locuri înainte de a ajunge acasă. A fost un fel de tur cultural… descria pe toată lumea cu care îmi făcea cunoștință spunând că are o minte sclipitoare. Într-un fel, era o verigă importantă și un bărbat prea activ ca să fie captat pe cameră, știi ce zic? Mă întristez că tot folosesc timpul trecut. Cel puțin, tablourile îl înfățișează în mod veridic.

Avea niște fotografii cu Stojaspal la bătrânețe, dar sănătos. Karel la plajă, râzând cu picioarele acoperite de valuri. Karel într-un studio de înregistrări cu căștile la ureche, făcând însemnări în legătură cu ce auzea. Karel și Ava cu furculițele încrucișate, luptându-se pentru ultima chiftea din castronul cu paste. Ținea telefonul lângă partea tabloului care îl înfățișa pe Karel cu fiul său, ceea ce dovedea că pictorul se pricepea fără îndoială să imite realitatea cu precizie.

Se auzea hărmălaie la ușa care lega Vagonul Galerie de Vagonul Poștă. Allegra m-a strâns de braț cât s-a dus Xavier să vadă ce se întâmpla. S-a întors cu Laura, două scaune și multe exclamații.

– Laura de Souza, a spus spre mine, spre Laura, spre aer. Ce…? De ce…? Cum de călătorim din nou împreună?

Laura a lăsat jos cele două scaune pe care le adusese cu ea și ne-a făcut semn să ne așezăm. Ținea un dosar la subraț.

– Asta mă întreb și eu. Ce să caute aici școlarul din tren, acum bărbat în toată firea? În mod normal, m-aș fi bucurat să te văd, dar în momentul ăsta nu putem avea întreruperi și se pare că întreruperile te urmează peste tot, îmi pare rău s-o spun.

– Ne îndoim că această reuniune este o coincidență, a spus Allegra, în timp ce ne oferea acadele rotunde.

Am luat cu toții câte una.

Xavier și Laura au vorbit în franceză o vreme. Am înțeles „*ton père*" și „Limoges", iar Laura a strălucit pentru o clipă, înainte să se întoarcă la engleză:

– Atenție, domnilor, înainte să pornim din nou trenul, trebuie să vă arătăm ceva. Și dacă veți vrea să ne spuneți ceva după aceea, vă rog să o faceți.

Laura s-a uitat la Allegra, ca să vadă dacă are ceva de adăugat. Allegra doar a ridicat din umeri, așa că Laura a luat un document fotocopiat din dosar și i l-a înmânat lui Xavier, care și-a tras scaunul mai aproape de mine, ca să putem citi împreună. Era testamentul lui Karel Stojaspal, întocmit pe data de 31 august 2014. Numele executorului nu era cunoscut, dar Ava Kapoor era singurul beneficiar – *pentru bunătatea cu care mi-a tratat fiul*, scrisese el. Iar moștenirea proprietății, a portofoliului de investiții, statutul de beneficiar al drepturilor de autor, totul depindea de o evaluare psihiatrică menită să confirme că este sănătoasă psihic atunci când împlinește treizeci de ani. Dacă această condiție nu era respectată, jumătatea din averea lui Karel Stojaspal era alocată tratamentelor medicale de care ar putea avea nevoie Ava Kapoor pentru tot restul vieții ei, iar cealaltă jumătate se va duce la instituțiile care l-au modelat: Conservatorul din Praga și Academia Regală de Muzică.

Pentru bunătatea cu care mi-a tratat fiul… fiul nu era menționat cu numele. De fiecare dată când mi se părea că o să izbucnesc, mă abțineam să vorbesc sugând din acadea.

Laura s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, cu privirea ca o bormașină, care se muta de la Xavier la mine și din nou la Xavier.

– Băieți, avem nevoie de ajutorul vostru. Acum aproape cinci ani, după ce a citit acest testament, domnișoara Yu a reușit s-o convingă pe Ava Kapoor că dacă vor trăi împreună în acest tren va îndeplini condiția pusă în testament în legătură cu sănătatea sa mintală.

– Ce condiție sinistră! a spus Allegra încet. Aproape o amenințare. Ava nu a avut niciodată probleme psihice. E stabilă. Când este prost dispusă, e o proastă dispoziție moderată. A suferit mult când a murit tatăl ei, erau foarte apropiați. Dar suferința n-a făcut-o s-o ia razna. Era cât pe-aici, dar are o ancoră care nu se mișcă. Și după o vreme a zis: *Ăăă, se pare că voi sta cu voi o vreme*. Karel era prezent când s-au întâmplat toate astea, dar poate credea că suferința mai grea o va lovi mai târziu sau că se va acumula? Nu-mi dau seama ce alt motiv ar avea ca să facă așa ceva. Să-l excludă pe Přem cu totul și să

stabilească astfel de condiții. Dar așa s-a întâmplat, așa că restul depinde de noi. Ne-am pus capul la contribuție și am făcut o listă de factori care acutizează vulnerabilitatea. Ca să știm ce să evităm până face Ava treizeci de ani. I-am promis patru ani și opt luni în care nu îi va fi foame, nu va fi singură, nu va fi paralizată de partea financiară, nu va avea prea multe sau prea puține de văzut, de învățat, de făcut. I-am promis că va putea lucra în tren și că va putea să-l împartă cu alți oameni, că străinii vor putea să se bucure de el fără ca ea să fie nevoită să poarte conversații anxiogene cu ei… pentru că la un moment dat ne-am dat seama că problema era comunicarea. Trebuia s-o limităm. Să vorbești cu străinii e mai degrabă riscant decât profitabil. Chiar și oamenii care se știu bine vorbesc unii pe lângă alții și-și perturbă unii altora percepțiile.

– Să fii sănătos mintal înseamnă să ai aceleași percepții ca ceilalți? a întrebat Xavier.

Se pare că atinsese un punct în legătură cu care exista o opinie unanimă:

– Bineînțeles, a spus Laura.

– Da! a spus Allegra.

– Și după ce au fost stabilite aceste precauții, la sfârșitul celor patru ani și opt luni… recompensa! am spus eu.

Allegra mi-a făcut subtil cu ochiul.

– Ar fi trebuit să fie simplu. Și s-ar putea să fie până la urmă. Miercuri e ziua cea mare. Vom bea niște șampanie împreună înainte să vă lăsăm în gara din Boughton.

Laura începuse să spună ceva, dar s-a oprit când un sunet care se auzise o vreme la distanță se auzea acum în mod distinct față de zarva făcută de echipa de mentenanță. Era o interpretare perfectă a melodiei „Dont Worry, Baby", de Beach Boys. Nu se auzea mai tare decât celelalte voci care strigau unele după altele, dar era genul de sub-sunet pe care voiai să ți-l scoți din cap. Cel care fluiera melodia se mișca de-a lungul trenului și cântecul se izola în interiorul urechii, fremătând deasupra zgomotului de fond pe care îl auzi atunci când încerci să-ți asculți pulsul.

Și apoi, fără vreo pauză de la fluierat, *bang, bang, bang*, peretele vagonului s-a zguduit.

Zbang – autoportretul lui Přem a țâșnit de pe perete, zăngănind pe jos. *Don't worry, baby*…

Toți patru am luat-o care încotro, înjurând de mama focului. Xavier s-a luat după Laura în Vagonul Poștă, iar eu m-am luat după Allegra în Vagonul de Dormit, care era alcătuit din paturi suprapuse cu așternuturi bleumarin. Allegra apăsa aparent la întâmplare butoanele de la walkie-talkie și noi mai aveam un pic și ne striveam nasurile de ferestrele vagonului, încercând să avem o priveliște cât mai bună a solului din fața Vagonului Galerie. Un stingător de incendii se rostogolea pe lângă șine și doi membri ai echipei de mentenanță au fugit spre noi să-l recupereze. Allegra vorbea la walkie-talkie cu alte câteva voci sparte; înșira nume și întrebări, dar răspunsurile erau cam toate la fel: totul s-a întâmplat atât de repede, încât nimeni n-a văzut nimic. Una dintre vocile care se auzeau

prin walkie-talkie, aparținând cuiva pe nume Eric, a putut să confirme că stingătorul de incendii era gol, dar asta era singura informație pe care o avea. Toată lumea era de părere că ar fi trebuit să o luăm din loc cât se poate de repede. Allegra i-a asigurat că vom porni în cel mult jumătate de oră.

Când ne-am întors în Vagonul Galerie, peretele nu se mai mișca. Xavier și Laura stăteau jos cu expresii identice pe chip. Ajunseseră la o relaxare beligerantă.

– Ce-a fost asta?! Aveți vreo idee?

Xavier și-a desfăcut brațele și Laura a scuturat din cap. Allegra s-a așezat și ea, introducând de data aceasta codul care-i făcea legătura cu Ava.

– Totul bine, iubito? Terminat.

Ava a răspuns cu gura prea aproape de microfon, silabele au pârâit până au devenit prundiș și n-am înțeles ce-a spus. Dar apoi am auzit o bucată de muzică la theremin; am fi considerat că alegerea ei este ghidușă și liniștitoare dacă nu l-am fi auzit șuierând cu câteva secunde înainte.

Allegra a spus:

– Ava, vin la tine. Terminat.

S-au mai auzit niște pârâituri și apoi s-a auzit un râset.

– Allegra, exersez… A fost chiar așa de rău? Lasă-mă să mai meșteresc la el. Terminat.

Laura a înșfăcat walkie-talkie-ul.

– N-a fost… rău, domnișoară Kapoor. Nu vă îngrijorați, exersați după pofta inimii. Am terminat transmisiunea.

Allegra s-a ridicat în picioare, s-a așezat la loc, s-a ridicat din nou și a înconjurat scaunele, rozându-și unghiile. Laura a închis canalul, a băgat aparatul în buzunarul de la blugi și ni s-a adresat mie și lui Xavier:

– Miercuri este într-adevăr ziua cea mare. Iar mâine vine doctorul să facă evaluarea pe care o va trimite executorului. Avem nevoie de o atmosferă calmă și liniștită. Gata cu trasul semnalului de alarmă fără vreun motiv întemeiat.

Iar către peretele vagonului a spus:

– Și gata cu șuieratul și cu stingătorul de incendii!

Și-a dus mâna la inimă pentru o clipă și apoi a continuat:

– Domnișoara Kapoor a vorbit cu doctorul Zachariah săptămânal de când a început să locuiască aici și doctorul glumește – cel puțin îmi place să cred că glumește – că domnișoara Kapoor este anormal de sănătoasă. Dar încă nu putem să ne culcăm pe lauri. Problema e că patru ani, șapte luni și douăzeci de zile se pot duce pe apa Sâmbetei în cursul a douăzeci și patru de ore.

– Ah… e adevărat că mulțumirea de sine nu e bună, a spus Xavier, dar chiar nu am impresia că trebuie să faceți mai mult decât ați făcut deja. Noi vom sta deoparte până ajungem acasă. Credeți-ne, nu aveam deloc intenții perturbatoare.

– Ești sigur? a întrebat Laura în același moment cu Allegra.

Râzând nervos, fiecare i-a făcut un semn celeilalte să elaboreze prima.

– Chestia este că de când ați venit voi doi domnișoara Kapoor a devenit… agitată, a spus Laura.

Allegra zâmbi.

– Asta e părerea ta, domnișoară De Souza. Să vedem ce are de zis un psihiatru calificat și experimentat.

– Domnișoară Yu… ați uitat că a revenit la cântecele pentru Přem, pe care le cântă de la douăspe noaptea până la cinci dimineața? Și cântecul ăla mai ales… ăla care pare să fie coloana sonoră a unui documentar despre relațiile abuzive. Dacă doctorul Zachariah observă toate astea și consideră totuși că domnișoara Kapoor e bine, atunci va trebui să găsim repejor un doctor mai credibil.

–Știu că nu suntem prietene și că suntem aici cu treabă, dar dumneavoastră chiar ați abandonat perspectiva observatorului neutru, domnișoară De Souza? întrebă Allegra. Acum sperați în mod activ că doctorul Zachariah va confirma că Ava nu e în toate mințile?

Laura răsucea acadeaua în gură, în timp ce reflecta la întrebare.

– Nu, a spus ea. De-a lungul anilor, am devenit părtinitoare în celălalt sens. Sper că domnișoara Kapoor va primi moștenirea. Cred că va ști ce să facă cu banii. Și îmi plăceți, domnișoară Yu. Știu că dacă ați fi fost de capul dumneavoastră, ați fi petrecut acești ani compunând muzică în loc să faceți pe conductorul pentru prietena dumneavoastră.

– Le-am făcut pe amândouă fără prea multe probleme, mulțumesc, a zis Allegra bățoasă.

– Dar n-ați fost mulțumită de muzica pe care ați compus-o în ultima vreme. O comparați cu ceea ce făceați înainte și e la fel, aproape identică… nu sunteți capabilă să adăugați nimic sau să introduceți un element nou. Ei bine, ați făcut alegerea de bunăvoie, așa că n-o să vă mai necăjesc. Mărturisesc că îmi place felul în care v-ați ținut promisiunile grozave făcute Avei Kapoor. Vă spun asta deși nu e profesionist din partea mea, căci e adevărat că nu sunt aici ca să-mi fac prieteni.

Către mine și Xavier, Laura a spus:

– N-ar trebui să mă așez. Situația cu banii e destul de gravă. Domnișoara Kapoor a împrumutat cam mulți bani, așteptându-se să primească această moștenire. Bani din care să trăiască și bani pentru reparațiile trenului…

– Există firme care să dea cu împrumut atât de mulți bani doar bazându-se pe asta? a întrebat Xavier, ridicând testamentul fotocopiat și dându-i drumul.

– Cele fără scrupule, a zis Laura.

Și Allegra a adăugat:

– Care au dobânzi de neimaginat.

Laura a ridicat din umeri.

– *Et voilà*, călătoresc cu ele, trimit rapoarte către șeful meu în Hong Kong. Teoretic, o ajut pe domnișoara Kapoor să fie într-o stare stabilă, pentru că asta este cea mai bună metodă de a ne asigura că șeful meu își va primi banii înapoi, dar am impresia că suntem într-un tren-sanatoriu, făcând concesii pacientului. Așa că da, nu mă grăbesc să-i stric cheful domnișoarei Kapoor când râde zgomotos, spre deosebire de…

– Cred că înțeleg, am spus eu, înainte ca Allegra să aibă timp să riposteze.

– Și eu, a zis Xavier. Îmi pare rău dacă, fără să vrem, am agitat-o pe Ava.

Allegra a repetat că nu făcuserăm asta, dar Laura s-a apucat să enumere toți pasagerii pe care i-au îmbarcat și debarcat de-a lungul anilor. Xavier și cu mine eram a treisprezecea pereche plecată în luna de miere.

Am așteptat ca Xavier să obiecteze că, de fapt, nu ne-am căsătorit. Ceea ce a și făcut. Ne miră pe amândoi faptul că este infailibil de transparent în această privință. (Spune că nici el nu prea înțelege motivul.) Poate că o parte din Xavier Shin savurează pauza jenată pe care o face interlocutorul, încercând să decidă ce să întrebe sau ce să spună, ce să nu întrebe și ce să nu spună. Dacă mă întrebați pe mine, aș spune că a oferi niște informații neașteptate conferă autenticitate unor conversații altfel pline de clișee, dar în cazul de față, rezultatul este o situație mai stânjenitoare decât ar trebui să fie.

Oricum, nu spun că nu-mi place. Amendamentele concise și încăpățânate ale lui Xavier îmi aduc aminte de cât de dificil a fost să dezvăluim intențiile pe care le aveam unul față de altul. În absența unei progenituri și a credinței că un contract legal și economic chiar ne poate garanta ceva de care să avem nevoie unul de la altul, care era cel mai simplu și mai puternic simbol al legăturii noastre? După toate aluziile, toate declamațiile și toate tăcerile, deopotrivă blânde și temătoare, ce ușurare a fost să descoperim că în cazul lui X și O totul se rezumă la a avea același nume de familie. Chiar dacă asta înseamnă o supraestimare a abilității noastre de a face față șicanelor pe care ni le rezervă viața.

Laura a ridicat din sprânceană.

– Deci asta nu e luna voastră de miere?

Întrebarea mi-era adresată mie și a venit la pachet cu o privire fixă, dar neimpresionată. Allegra avea aceeași privire. Se pare că se hotărâseră deja care dintre cei doi Shin era cel căruia îi era frică de angajament și care punea bețe în roate bunei desfășurări a lunii de miere.

– Îi spunem luna de miere care nu e tocmai lună de miere, am spus eu, cu cea mai fermă, mai încrezătoare voce a mea, o voce care să mă reabiliteze în ochii lor.

Laura a ridicat din umeri și și-a continuat discursul despre pasageri. De obicei, cuplurile nu sunt o problemă, deși s-a întâmplat de mai multe ori să se întrebe dacă este înțelept să accepte alți oameni în tren. Cel mai recent, nu i-a văzut cu ochi buni pe cei treisprezece exorciști, de confesiuni și sisteme de credințe diferite, care fuseseră convocați la o singură adresă în Morpeth, Northumberlad.

– Și am întrebat-o pe Allegra: Ăsta e tren sau Turnul Babel?

Dar nici măcar asta nu fusese o problemă. Ava nu păruse deranjată și se delectase în mod deosebit cu însemnările și desenele pe care le-au lăsat în cartea de oaspeți a trenului. Până să venim noi, nu au existat serenade macabre.

– Domnișoara De Souza este cea agitată, a spus Allegra. Și eu sunt zilele astea.

– Din cauza lui… fiului lui Karel? am întrebat eu. N-a contestat testamentul?

– Nu, nu l-a contestat. În momentul în care a fost citit, nu se mai știa nimic de el de câteva luni. Prietena lui Karel, Zeinab, executorul judecătoresc, spune că Přem știa cum stă treaba cu testamentul și că nu era deloc, dar deloc mulțumit. O parte din mine crede că dacă Přem era în viață ar fi contestat testamentul sau cel puțin ar fi venit la înmormântarea lui Karel. Cealaltă parte crede că Přem va aștepta până când Ava va fi la un pas de moștenire și apoi va scuipa pe noi toți.

Allegra s-a lăsat pe vine între cele două scaune, al meu și al lui Xavier. Mi-a luat mâna stângă și pe cea dreaptă a lui Xavier.

– Otto și Xavier Shin, nu-mi dau seama dacă vreunul dintre voi minte. Ați putea fi o pereche de actori sclipitori, care afișează niște expresii inocente pe față. Dar am construit o bulă atât de ciudată în care locuim Ava, Laura și cu mine, încât nu știu dacă vom putea trăi în viața reală după asta. Dar vă rog. Înainte să pornim din loc, am nevoie fie să-mi jurați că n-aveți nicio legătură cu Přemysl Stojaspal, fie să vă luați lucrurile și să coborâți din tren în momentul ăsta.

Laura s-a uitat la noi.

– Dacă rămâneți și mai faceți ceva care ar putea s-o deranjeze pe domnișoara Kapoor, veți fi închiși imediat în celula voastră.

Internalizând cele auzite, eu și Xavier am zdrobit acadelele între dinți. Prea era ca în scenariul cu Polițistul cel Bun și Polițistul cel Rău.

– Jur că n-avem nicio legătură cu… el, am spus eu. Vom sta liniștiți de-acum încolo. Să nu-l lăsăm pe doctor să aștepte…

Am punctat toate astea cu semne liniștitoare din cap, iar Allegra mi-a imitat fiecare gest. Continuând s-o țină de mână, Xavier i-a spus Allegrei că bula pe care a construit-o nu e cu mult mai ciudată decât lumea reală.

– De exemplu, a spus el, știu un tip care pretinde că nu știe să spună decât „bună“, „pa“, „mersi“ și zilele săptămânii în cehă. Dar în somn, o vorbește fluent.

– Și ce spune? a întrebat Laura.

– E un fel de cascadă, de fapt. Dar există un cântec recurent. *Pojď blíž . . . pojď blíž . . .*

– Ce înseamnă în engleză? Știi? am întrebat eu, cumva.

Nu mi-e clar cum anume am reușit, dat fiind că mi se uscase gura subit.

Xavier și-a sprijinit umărul de-al meu pentru o clipă.

– Am verificat. Înseamnă: „Vino mai aproape.“

– Și ai făcut-o? Te-ai dus mai aproape?

– Da, a zis Xavier, dar m-a împins cu cotul până m-a dat jos din pat. Nu cu mine vorbea. Mă rog, n-o să vă mai stăm în cale.

S-a auzit din nou fluieratul în timp ce plecam. M-am întors să mă uit la Laura, care spunea: „Nu… nu, nu, nu“, în timp ce se uita la perete și apoi la podea. Nu era posibil ca cel care fluiera să se fi întins pe toată lungimea dintre tren și șine, nu se putea ca el să scoată notele din plămâni și să le facă să pătrundă prin podeaua de sub noi, dar fix așa se auzea. *Don't worry, baby…*

Xavier era deja în Vagonul Poștă. S-a uitat la mine peste umăr.

– N-ai de gând să faci ceva?

Don't worry, baby…

În spatele nostru, Laura și Allegra tropăiau pe linoleum, tenișii Allegrei scânteind, în timp ce ea făcea gălăgie.

– Încearcă tu dacă vrei, am spus eu, dând din cap și trecând pe lângă el.

M-a apucat de braț și m-a împins înapoi în Vagonul Galerie, atât de brutal, încât era să-mi pierd echilibrul.

– Clarifică situația, Otto! a spus el.

Ușa s-a închis și eu am apăsat pe buton ca s-o deschid din nou. Becul s-a legănat într-o parte și într-alta, împrăștiind umbre pe pereți. Xavier stătea în lumina soarelui, sprijinindu-și cotul în colțul cutiei din lemn pentru scrisori și s-a holbat la mine până când a învins.

Nu s-a mai repetat – nu cu voce tare, cel puțin, dar eu am șoptit:

– Cum dorește Domnia Ta…

Don't worry, baby…

Era refrenul și fluierătorul cânta din răsputeri.

– Să nu pleci nicăieri, am spus eu.

A spus că nu va pleca, ușa s-a închis din nou și eu m-am întors la Laura și la Allegra. Erau scoase din minți de o furie uluită, dar tropăiau ritmic acum. Presupun că așa se întâmplă când tropăi destul… furia se transformă într-o vânzoleală a pantofilor moi. Am trecut pe lângă ele, le-am strigat pe nume până când s-au uitat la mine și apoi, fixând-o cu privirea mai întâi pe Allegra, mi-am ridicat palma în sus, arătătorul atingând degetul mare și am început să fluier în același timp cu animatorul nostru nevăzut, cu o notă mai jos, încât să se audă o armonie prin vagon. Precum pe pământ, așa și în ceruri. Allegra se pricepea mult mai bine la fluierat decât mine, așa m-am simțit ușurat când, după vreo trei secunde, în timpul cărora arăta de parcă urma să izbucnească în lacrimi în loc să fie uimită, a prins melodia și a continuat să cânte.

Don't worry, baby…

Când am pus capăt contactului vizual, și-a ridicat privirea spre pânza goală în care am spus că am văzut-o pe Ava. Laurei i-a luat mai mult timp să ne urmeze. Cam cincisprezece secunde. Cânta fals, dar cu entuziasm.

Bănuisem că cel care fluiera era mai degrabă un solist decât parte a unui ansamblu și mi-a dovedit că aveam dreptate când s-a oprit brusc, îndată ce am fluierat încă o dată refrenul.

Don't worry, baby…

Nu dispun de niciun șiretlic, în afară de autoritatea pe deplin frauduloasă cu care vă asigur – da, pe voi – că veți trece cu bine prin asta, orice ar însemna asta, și că totul va fi mai bine. Știm cu toții că nimic nu e bine, dar când vă spun că va fi bine, acceptați. Dacă nu acceptați, înseamnă că sperați la cu totul alt rezultat.

Trenul se pusese în mișcare când am ajuns în compartimentul nostru (judecând după anunțul care se auzea din difuzoare, părea că Laura era cea care conducea trenul acum), dar nu prea știam unde sunt Árpád și Chela. Se auzeau totuși niște gheare pe metalul de deasupra capetelor noastre, zgomot care sugera că prietenii noștri alergau pe acoperișul trenului, luând-o spre noi de fiecare dată când își auzeau numele.

– Dumnezeu știe ce-or fi făcând, am spus. Dar am încredere în Árpád. Să-i lăsam în pace.

Xavier părea nemulțumit, dar cred că amândoi ne aminteam foarte clar că Laura ne asigurase zâmbind că ne va lua prizonieri dacă vom cauza alte întârzieri. În plus, încă se mai juca cu fotografiile pe care le făcuse pânzelor albe, mărindu-le și micșorându-le. În timp ce făcea asta, m-a întrebat:

– Ce treabă avem noi cu oamenii ăștia?

Nu mai aveam energie să continui să mint, deși știam că minciuna ne va elibera mai repede decât orice adevăr. O pauză pentru consum caloric ne-ar da puterea de a continua să negăm totul, așa că am împrumutat remarca Allegrei, spunând că este o întrebare bună și sugerând că ar trebui să mâncăm înainte de a încerca să-i găsim răspuns. Vom mânca și apoi îl voi întreba pe Xavier cât de des murmur: „Vino mai aproape“ și dacă am făcut asta și noaptea trecută. Speram că va spune că nu era vorba despre mine sau că spusese asta doar ca să-i abată gândurile Allegrei de la ceea ce o preocupa. Eram bucuros să-mi spună orice ar fi vrut, atât timp cât rămâneam neimplicați în situația din tren.

Șinele șerpuiau în jurul unei întinderi de albastru deschis și strălucitor. Căutam cu privirea valuri, crezând la început că e apă, apoi că e gheață, deși nu era deloc temperatura potrivită pentru așa ceva. Albastrul se înălța din ce în ce mai mult în timp ce noi ajungeam în vârf, dar s-a dovedit că e un munte de-abia după ce l-am lăsat în urmă. Un munte de cuarț albastru, fără frunze și de o transparență atât de rece, încât apusul soarelui și răsăritul lunii se rostogoleau pe vârfurile lui ca un mare și unic val. Ne-am pișcat puțin fără să spunem nimic; nu era un vis. Mirosul de friganele plutea din cămară și ne mângâia nările și ne-am ciupit din nou unul pe altul. Tot nu visam.

– Așa trebuie să arate o lună de miere, a spus Xavier, conducându-mă în direcția mâncării.

Ava Kapoor era la cuptor, trecând întârziatul mic-dejun din tigaie în farfurie.

– Bună, Shin și Shin, a spus și a acceptat câte un sărut rapid pe fiecare obraz și de la Xavier un compliment bombastic, din acela care începe cu: *Madame, je suis ravi…* Purtați hainele unul altuia și arătați de parcă n-ați dormit de-o viață. Asta da idilă! Vă rog, așezați-vă, mâncați cât e cald. Ah, și ați văzut-o pe undeva pe Chela?

Eu am spus că nu, Xavier a spus da, am cedat din nou în fața privirii lui, apoi Xavier a spus:

– Cred că a vrut să spună că Chela e cu Árpád.

– Ah, a spus Ava. Dacă îl caută pe pasagerul pe care l-ai văzut, am face bine să ne pregătim să-l întâlnim. O fi el destul de viclean cât să scape din ghearele unei manguste, dar nu poate scăpa de două.

Vagonul fusese frecat și curățat peste tot, iar două farfurii pline cu friganele erau deja pe masă, alături de tacâmurile necesare pentru a le mânca într-o manieră civilizată.

Ava și-a adus și ea farfuria, ștergându-și mâinile de șorț și așezându-se lângă noi.

– E aici, nu-i așa? a spus ea, fără niciun preambul. Přem. L-ați adus aici sau v-a trimis aici fără să știți. Ca să încercați să mă faceți să înnebunesc în ultima clipă.

I-am dat o bucățică de friganea lui Xavier și am spus:

– Nu știu despre ce vorbești, Ava.

Xavier și-a luat cuțitul și furculița, mi-a dat o bucățică de friganea – o bucată cam mare – și a spus:

– Otto, pare că nu înțelegi faptul că nu te voi lăsa să faci *gaslighting* cu nimeni.

M-am înecat (unde era acel Xavier care mă sprijinise în fața Allegrei, invocând o întâlnire la care nu fusese martor?) și Ava mi-a turnat un pahar de apă, în timp ce partenerul meu iubitor mă mângâia pe spate.

– Pe lângă înclinația lui naturală de a deforma realitatea, mai este și faptul că aproape am promis că nu vom vorbi cu tine, i-a spus Xavier Avei.

– V-ați întâlnit cu Allegra?

– Și cu Laura. Ne-au spus despre testamentul prietenului tău.

– Testamentul, testamentul, numai asta ne interesează în ultima vreme. Dar în ce le privește pe cele două, am o presimțire că toate astea au fost cam mult pentru ele. Să zicem că reușim. Să zicem că până la urmă primesc moștenirea și, după ce este rezolvată partea financiară, astea două consideră că și-au îndeplinit sarcinile și pleacă fără mine? Au fost nevoite să-și pună în valoare abilitățile una alteia o perioadă lungă…

– Deci se respectă una pe alta, am spus eu.

– N-au simțit niciodată nevoia să se trateze una pe alta ca pe niște invalide…

Xavier a ridicat din umeri și eu la fel.

– Și nici n-au flirtat în fața mea.

– Oh.

M-am gândit la multitudinea de feluri în care prietenii pot să flirteze unii cu alții, salutându-se fără rușine de o parte și de alta a limitelor stabilite. În ceea ce-i privește pe cei care nu au flirtat deloc, când sunt nevoiți să se uite unul la altul și să ia în considerare această posibilitate, vai de capul lor!

– Poate n-am înțeles eu cum stă treaba, a spus Ava, mâncându-și friganelele. Poate că doar se tolerează una pe alta sau poate sunt genul de prietene care… n-au același simț al umorului. Voi ce credeți? Vi s-a părut că este posibil să fie altceva între ele?

Xavier a aprobat din cap, iar după câteva înghițituri de apă, am confirmat și eu. Cu o

mare jenă. Poate că Xavier avea impresia că vreau să fac *gaslighting* cu Ava, dar mi se părea că îi supraestimează abilitatea de a face față schimbărilor care nu-i plac, după o vreme în care schimbările au fost alese cu grijă, ca s-o țină mulțumită.

Ava a picurat niște sirop de arțar pe pâine; mâna îi tremura ușor, dar nu a spus decât:

– E bine să am o opinie din afară.

– Ava, am spus și i-am dat și ei o înghițitură de friganea. Nu spunem decât că nu este imposibil. Pe de altă parte, pare că ține la tine. Cel puțin, așa pare.

Și-a încrețit fața și și-a lăsat furculița în farfurie.

– Ce-i cu metoda asta de a mânca care face ca friganelele să fie mai bune? Mai fă o dată.

Am făcut-o, iar Xavier a întrebat-o:

– Deci ai vorbit serios când ai spus că nu puteai să-l vezi pe Přem sau care-i faza?

Ava mesteca nervos și îndelungat. A băut niște apă.

– Chestiunea legată de Přem este factorul în funcție de care se va decide dacă voi primi moștenirea sau nu. Dar nu știu care este răspunsul care denotă că sunt sănătoasă mintal. Și nu mă refer la răspunsul care să satisfacă cerința lui Karel sau pe cea a doctorului Zachariah, ci răspunsul care să mă satisfacă pe mine.

A acceptat s-o mai hrănesc o dată, apoi s-a ridicat în picioare, vorbind cu gura plină.

– Mai bine plec. Am lăsat un dosar în cutia de pâine. Laura și Allegra nu s-ar gândi să se uite acolo. Citiți-l și… completați-l pentru mine, OK?

I-a bâzâit walkie-talkie-ul din buzunarul șorțului și a plecat în grabă.

În cutia de pâine am găsit un dosar pe care scria *Přemysl Stojaspal* (era scrisul de mână al Avei). Înăuntru, un teanc de texte scrise de mână, fiecare cu o caligrafie diferită, iar deasupra, cu un cuprins scris la calculator, numele corespunzând numărului paginilor.

Ava Kapoor
Allegra Yu
Laura De Souza
Zeinab Rashid

Sub ele, Ava scrisese:

Otto Shin
Xavier Shin

Am răsfoit teancul de texte, căutând însemnările care ne priveau pe noi, dar Xavier a spus:

– Ideea e să le adăugăm noi. Vrea să aibă în scris ceea ce știm despre el.

– Ce vrei să spui? Îl știi pe tipul ăsta?

– Nu sunt sigur încă. Dar poate, odată ce citim restul textelor…

– *Adesea, oamenii nu-și dau seama ce știu și de-abia după ce este exprimat în mod explicit le devine evident*, am spus eu, citând una dintre cărțile mele preferate. Ceva de felul ăsta?

Mi-a răspuns cu un sărut care aprecia înțelepciunea de a-i vorbi în citate din Ludvík Vaculík[1] și am luat dosarul cu noi în Vagonul Ceasului, unde am citit însemnările în ordine.

---

1 Autoarea citează din cartea *Český snář*, tradusă în engleză de Gerald Turner cu titlul *A Czech Dreambook* (*O carte de vise cehească*), Karolinum Press, 2019. (*N. red.*)

AVA KAPOOR

Obișnuiam să cânt pe stradă, în ceea ce consideram a fi centrul orașului Newcastle, Piața Old Eldon. Ajungeam acolo dimineața devreme, îmi instalam instrumentul și începeam să cânt când răsărea soarele. Cântam cu fața spre est, iar în spatele meu, Sfântul Gheorghe omora balaurul. Deși nu e tocmai un omor acolo, pe piedestal, ci mai degrabă reprezentarea unei fascinații – posibil, a unei curtări – dintre sfânt și șarpe. Gheorghe îi oferă în mod curtenitor balaurului o țepușă de metal, acesta o înghite la fel de galant și ambii par încântați că lucrurile se desfășoară cum trebuie. Cântam cântece de deșteptare adaptate pentru theremin până când se deschideau magazinele și când faci asta, trecătorii îți oferă tot ce au de dat. Zâmbete și priviri fixe. Comentarii despre poluare sonoră. Numere de telefon. Gogoși. Dedicații. Aplauze. Numere de dans improvizate. Mărunțiș. O bancnotă de cinci lire „pentru că nu mi-e prea clar care-i faza, dar e o mișcare îndrăzneață; fetele ca tine îmi reamintesc că nu mi-aș dori să trăiesc în niciun alt oraș…“

Fără să-mi pese, cântam o oră și jumătate. Apoi mă duceam la muncă: serviciul de clienți pentru diferite firme, doar eu și laptopul meu conectat la diferite conturi de e-mail, cu câteva baze de date deschise, astfel încât să pot verifica chestiunile în legătură cu care mă întrebau clienții sau în legătură cu care se plângeau sau să contactez pe cineva care se pricepea mai bine. Apelurile telefonice erau rare în timpul zilei și îmi plăcea asta, pentru că însemna că pot să răspund imediat dacă se întâmpla ceva cu tata.

Pe scurt, era viața obișnuită a cuiva care studiase muzica și căruia i-ar fi plăcut să cânte profesionist, dar nu putea. Timp, bani, talent și curaj – cred că aș fi putut să fac mai multe cu thereminul meu dacă mi-ar fi lipsit doar două dintre aceste criterii esențiale. Dar mie îmi lipseau toate patru. Și ce aveam în schimb? Pragmatism. Asta da înzestrare! De cele mai multe ori, e ca și cum viața mea se ascunde de mine, dar când cânt o regăsesc notă cu notă, prin ecolocație.

Într-o dimineață, în Piața Eldon, a trecut pe lângă mine cea mai frumoasă apariție neprevăzută, era îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare și dădea pe gât o cutie de Red Bull. Avea căști în urechi, dar și le-a scos și a ascultat instrumentul meu. Nu s-a oprit din mers, iar eu trebuia să aleg între a mă uita la ea și a urmări notele de pe foile din fața mea, așa că am pierdut-o din ochi. Dar a trecut și a doua zi și următoarea – de fiecare dată îmbrăcată de parcă s-ar fi dus la o ocazie deosebită sau ca și cum ziua ar fi fost una foarte importantă. Dar când am intrat în vorbă, mi-a spus că vine de la poștă sau de la curățătorie sau așa ceva. O chema Allegra Yu.

Într-o dimineață m-a întrebat dacă sunt de acord să mă înregistreze în timp ce cânt. Am spus că da, dar că nu voiam să pună înregistrarea online sau așa. Mi-a

spus că are nevoie de înregistrare ca să compună niște muzică pentru mine. Să compună muzică pentru mine!

N-am mai văzut-o câteva săptămâni; apoi a venit și mi-a dat ce compusese: un fel de sonată fără titlu, ca un titirez care încetinea și devenea un menuet rapid și chinuitor. Mi-era puțin teamă s-o cânt în public și m-am întrebat dacă și Prince simte asta uneori. Aveam impresia că oamenii vor rămâne gravizi doar ascultând asta. Bărbați, femei, toată lumea…

„Cântecul cu nava spațială" a mers bine și, în următoarele săptămâni, Allegra Yu mi-a mai scris alte două cântece. Cea de-a doua melodie era un cântec de băutură, asemănător bluesului, care-mi făcea thereminul să sune ca și cum ar fi reflectat la o viață plină de delicte, iar al treilea cântec era unul de dans, care avea tot felul de poticniri și de alunecări, ca un șir de rățuște zăpăcite. După cel de-al treilea cântec, dându-ne seama că deja dansaserăm împreună, că ne culcaserăm împreună, că ne ajutaserăm și ne ațâțaserăm reciproc, am invitat-o în oraș. Mi-a spus că din cauza mea nu putuse să doarmă noaptea, întrebându-se dacă nu cumva își pierduse genialitatea. „De obicei, nu e nevoie decât de un singur cântec…"

Am luat-o în trenul meu, *Ziua Norocoasă*, la un picnic; am pregătit singură toate felurile de mâncare, așa că până la urmă ne-am rezumat la vin. Am aprins lumânări și deși ștersesem praful în vagonul acela doar cu câteva ore în urmă, am văzut că revenise, mai vizibil, ca și cum ar fi fost hotărât să ne împiedice să conferim o aură prea romantică acelei seri petrecute într-un tren rablagit, care nu se deplasase nicăieri de mai bine de patruzeci de ani. Ea a spus că un tren de traficanți nu e niciodată ceea ce pare a fi, a stins lumânările și și-a pus capul în poala mea.

– OK… unde mergem? Anunță stațiile, a spus ea.

Era momentul să dau impresia că am călătorit mult sau că am imaginație, doar că aveam o frumusețe în poală și nu puteam gândi deloc, totuși trebuia să spun ceva și în acel moment spiritul lui Agatha Christie a pus stăpânire pe mine și m-a făcut să numesc, din întâmplare, stațiile din *Trenul de Paddington*: „Waverton. Haling Broadway. Barwell Heath. Schimbați aici pentru Roxeter și Chadmouth…"

M-a oprit la Barwell Heath. Ne-am giugiulit o vreme în acea stație și am plecat cu mușcături din dragoste ca suvenire.

Indiferent de jobul cu camera goală, eu cântam pentru Allegra Yu. Am ajuns s-o cunosc mai bine decât pe oricine altcineva și cred că și ea pe mine.

Dar există o chestiune în legătură cu care nu ne înțelegem, care reprezintă o problemă pentru toată lumea care a contribuit la acest dosar: Allegra l-a văzut pe Přemysl Stojaspal și a interacționat cu el – de șapte ori acest lucru s-a întâmplat în

prezența mea –, deși eu mă uitam unde se uita ea și ascultam tăcerea, iar după replicile ei, nu vedeam și nu auzeam nimic. Ceea ce nu ajută în relația mea cu Allegra și, de fapt, nici cu ceilalți… Când Přem este subiectul conversației noastre sau când vorbim despre ceva vag legat de Přem, începem să ne mințim una pe cealaltă. Ne spunem că dăm dovadă de tact, dar e o chestie mai disperată de atât. Ne străduim să nu ne pierdem una pe alta.

Trebuie să existe un Přemysl Stojaspal. Toată lumea – chiar toată lumea – se comportă de parcă ar exista și deci, pentru mine, Přem există în acest sens și alteori, într-un sens și mai vag, de ascultător, de anumite reacții care se formează când anumite note se combină în aer. Nu-l cunosc în alt sens.

Pot să spun că Allegra a fost cea care mi-a făcut cunoștință cu el sau, cel puțin, cu tatăl lui. Allegra era asistenta personală a lui Karel și trebuia să organizeze aspectele practice ale vieții lui, ca el să aibă mai mult timp pentru proiecte. Dar îi tot spunea: „Of, Allegra, dacă aș fi fost cu treizeci de ani mai tânăr…“ Iar ea îi răspundea: „Prietene, dacă ai fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, eu tot aș fi fost gay.“ Eu sunt singura beneficiară (cu anumite condiții) a testamentului lui, dar Allegra era cea care era sunată la orice oră din zi și din noapte. „Închide și nu răspunde: vreau să-ți las un mesaj vocal“, spunea el și îi umplea căsuța vocală cu cugetări pe care doar ea putea să le descifreze și, din când în când, cu explozii sonore, ca ea să înțeleagă mai bine ce vrea să spună.

Fiul lui Karel avea undeva pe la treizeci de ani și locuia cu tatăl lui. Nu spun că asta ar fi fost ceva neobișnuit – tocmai eu să vorbesc, care locuiam cu tatăl meu. Existau motive legate de iubire și motive legate de sănătate și de bani, dar m-am prins că fiul lui Karel locuia cu el în mare parte din motive de sănătate. Sănătatea fiului, nu a lui Karel.

Din ce-am înțeles eu, problema lui Přem era că nu putea să stea singur noaptea. Așa mi-a spus Karel, fără să-mi dea amănunte legate de această neputință. De la o vârstă foarte fragedă, Přemysl devenea rău noaptea. Agitat, nu putea dormi, devenea violent și așa mai departe. Karel mi-a spus odată că Přemysl are o problemă când el, Karel, doarme. Nu putea suporta una ca asta. Karel Stojaspal mi-a spus că lui Přemysl i s-a năzărit că va dispărea dacă cineva nu se gândește la el și că el și soția lui i-au întreținut această fantasmă până când a ajuns la niște proporții de negestionat. Medicamentele nu funcționau, terapia ajutase o vreme, dar trecea prin terapeuți ca o colonie de termite prin podelele de lemn… (Sunt subliniate cuvintele folosite de Karel. Era foarte obosit când a făcut această comparație cu termitele, dar mi-a rămas în minte, din moment ce nu auzisem pe nimeni vorbind așa despre propriul copil.)

La câteva luni după ce ne-am cunoscut, Karel n-a mai vorbit despre Přemysl cu

mine și îl menționa doar cu reticență. Era parțial vina mea. Pur și simplu nu știam cum să mă uit la el când vorbea despre fiul lui invizibil. Am trecut prin faza în care râdeam sau zâmbeam. Apoi prin faza în care am încercat să tratez totul ca pe o dilemă filosofică; faza în care m-am enervat pe Karel, faza în care mi s-a făcut frică, fază pe care n-am depășit-o încă. Aproape că am avut un atac de panică când Karel mi-a dat aceste tablouri cadou de ziua mea, când am făcut douăzeci și doi de ani, cu un scaun gol lângă mine. Un scaun căruia prietenii noștri i se adresau cu Přem, deși din când în când glumeau și râdeau cu diferite fisuri ale spațiului din jurul meu și acele fisuri tot Přem Stojaspal erau. Cum admirau cu toții autoportretul… deși slăbise și nu mai reflecta realitatea, hahaha! Sincer, nu puteam să respir deloc. Câteva zile, n-am putut să privesc tablourile și, când am făcut-o, am studiat acea față pe care prietenii noștri se pare că o recunoșteau și am luat în calcul posibilitatea de a mă muta în alt oraș, de a mă despărți de Allegra și de a-mi face alți prieteni, unii care n-au auzit niciodată de familia Stojaspal. Dar… să-i părăsesc pe Allegra și pe ai noștri, ce aveam noi cel mai de preț, doar din cauza unui tip? Cum să nu!

Era OK când eram cu Karel și cu ceilalți și Přem nu ni se alătura – se pare că nu-și mai bătea capul. „Te iubește, dar a înțeles că tu-l urăști", a spus unul dintre prietenii noștri. Bineînțeles că nu-l uram pe Přem (cum aș fi putut?), dar am înrăutățit lucrurile când am vrut să mă prefac. Una dintre puținele dăți când l-am văzut pe Karel la fel de tulburat cum fusesem eu, atunci, de ziua mea a fost într-o seară, când am încercat să-i salut pe el și pe Přemysl simultan. Přemysl nu ajunsese încă. Karel a râs, deși își dădea seama că nu glumisem. Apoi m-a dat afară din casă și mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată. A regretat după ceea ce-mi imaginez că fusese o noapte „rea" cu Přem. Allegra a făcut pe intermediara.

Era în regulă când cântam noaptea și când se presupune că eram doar noi doi. Eu și Přem. Să nu credeți că n-am încercat să-l văd în oglinzi sau în geam – eram pregătită să accept că era un spirit, orice. Dar era doar o cameră goală.

Îmi amintesc totuși câteva lucruri pe care mi le-a spus Karel înainte ca Přem să devină un subiect tabu între noi. Când Přem era mai mic, au existat jocuri care-l amuzau noaptea. Dar când a ajuns la vârsta la care nu-l mai interesau lucrurile copilărești, nopțile au devenit și mai grele. Dar nopțile erau bune atunci când Karel îi cânta până-n zori. Asta a funcționat o vreme, dar cântând la theremin toată noaptea și dormind toată ziua, Karel nu mai putea să participe la propria lui viață. Prietenii lui îngrijorați s-au oferit să cânte pentru Přem în timpul nopții și chiar au făcut o listă în acest sens, dar Karel voia ca ei să-l știe pe Přem în versiunea lui șarmantă și multitalentată, de care putea să fie mândru. Și nici nu era convins că vor lua sarcina îndeajuns de în serios; poate vor adormi și atunci va izbucni

dezastrul. Sau ceva de felul acesta.

Și Allegra a cântat pentru Přem – timp de șapte nopți, după socoteala ei. A stat trează, dar și el a stat treaz. Mi-a spus că s-a plâns de felul în care cânta până-n zori. Přem tot spunea că ea ar trebui să se rezume la compus muzică, deși nu putea să spună că piesele compuse de ea aveau mai multă substanță. Allegra m-a întrebat dacă sunt de acord cu el, dacă și Karel e de aceeași părere. Faptul că Přemysl fusese răutăcios cu ea pe tot parcursul nopții a pus în mișcare mecanismul ruminației și tot speram să găsească Karel pe altcineva care să-i cânte acestui Přemysl înainte ca Allegra să pățească ceva. Îmi aduc aminte că în perioada aceea lua antidepresive, dar am observat că pastilele nu o ajutau prea mult.

Apoi am avut nevoie de bani mai mult ca niciodată și Allegra mi-a dat slujba ei de cântat noaptea. În prima noapte, am vrut să-l confrunt pe acest Přemysl, dar Karel m-a condus într-un dormitor gol. Nu s-a adresat camerei... Uneori mă agăț de asta ca și cum ar demonstra ceva, nu știu exact ce, dar în prima noapte, Karel nu s-a adresat camerei, doar mi-a spus să cânt așa cum am discutat și apoi m-a lăsat în pace. Dacă lucrurile se petreceau la fel cum se petrecuseră cu Allegra, asta însemna că Přem Stajaspal a fost acolo, în pat, toată noaptea, criticându-mi interpretarea la theremin, în timp ce eu mă dădeam de ceasul morții, fără să scot un cuvânt. Dacă… *dacă* asta s-a întâmplat, l-a făcut cumva fericit? L-a ajutat să doarmă? Karel a părut uimit când ne-a aruncat o privire înainte de răsărit. Mi-a spus că fac miracole. Am crezut că așa e el, un bărbat mai exuberant.

Încă două chestii:

Într-o noapte, în prima noapte în care nu m-am obosit să verific camera înainte de a începe să cânt, era cineva în patul lui Přem Stajaspal. Stătea printre perne, cu o atitudine care sugera că e pregătită de distracție imediat cum am început unul dintre cântecele Allegrei – dansul puiului de rață amețit, ca să vezi. Era Chela. Chela Kapoor, o mangustă care merită cele mai bune lucruri în viață și de cele mai multe ori le și obține, sunt sigură. Am cântat cântecul Allegrei mai mult pentru ea și apoi a scos ceea ce trebuie să fie echivalentul unui oftat și a ieșit din cameră. De fapt, când a plecat, m-am oprit cam jumătate de oră din cântat. M-am gândit să mă duc după ea, m-am gândit că poate mangusta era Přem, că ceea ce Karel nu a vrut să menționeze este că Přem se transforma noaptea în mangustă… M-am gândit la tot felul de chestii, dar n-am putut să le împac cu ce se întâmplase în nopțile anterioare. Era o apariție foarte prietenoasă pe care nu trebuia s-o las să mă distragă de la ceea ce aveam de făcut. Așa că mi-am reluat programul obișnuit. Sperând că se va întoarce. Nu s-a întors în dormitor, dar când am plecat din casă, a strivit straturile de flori ale lui Karel, fugind după mine până la poartă. L-am sunat pe Karel să-l întreb dacă este OK ca mangusta să vină cu

mine acasă și Karel, părând foarte surprins, a spus că depinde de Přem.

– E mangusta lui. O cheamă Chela.

Pentru mine, asta era ca și cum mi-ar fi spus că e mangusta lui Tinkerbell și că trebuie să am grijă, că s-ar putea să se supere pe mine. Am luat-o pe Chela acasă fără prea multă tevatură. La început, tata a fost înclinat să se raporteze la ea ca la o halucinație produsă de medicamentele pe care le lua pentru durere, dar s-a atașat repede de ea și de atunci suntem nedespărțite.

Al doilea lucru: acesta este procesul meu de rumegare, ca acela care ar fi putut să-i facă rău Allegrei dacă mai petrecea multe nopți cântând pentru Přem. Aș fi putut face ceva astfel încât Karel Stojaspal să fie viu și nevătămat azi?

Karel avea chisturi pe rinichi. Știa de ceva vreme că nu e în regulă – nu vom ști niciodată de cât timp –, dar nu a luat niciun tratament până când nu s-a prăbușit la o întâlnire, a fost dus la spital și s-a descoperit gravitatea problemei. Karel avea nevoie de un transplant. Avea nevoie și în mod firesc, fiul lui, Přemysl, era donatorul.

Normal. S-au făcut teste, s-a confirmat compatibilitatea, Karel nu voia să moară, mai avea un proiect pe care voia – trebuia – să-l termine și îl va termina. Přem, mi-a spus, era mai mult decât dispus s-o facă, mai avea un pic și-și smulgea rinichiul singur și i-l dădea. S-a stabilit astfel data operației.

Eram năucă, nu-mi venea să cred că urma să facă așa ceva. Karel voia să încerce să trăiască cu rinichiul lui Přem în corp? Al lui *Přem*? Un rinichi noncorporal? Am notat undeva data operației și, timp de cinci zile, m-am dus cu ea la toate locurile sfinte la care am putut să ajung cu abonamentul meu de tren. Temple, o sinagogă, o biserică, un luminiș, un altar lângă mare. Cred într-o putere superioară, dar nimic formal. Nu știu să mă rog; poate sunt la fel de oarbă și de surdă în ce privește această putere precum eram față de prezența lui Přem. În aceste locuri sfinte, am întrebat ce se va întâmpla la data pe care o notasem, am întrebat dacă există vreo șansă ca, până la urmă, Karel să supraviețuiască. Am rugat puterea superioară să-l determine pe acest bărbat ridicol de încăpățânat să caute un alt donator, să încerce ceva, orice altceva. Am primit niște răspunsuri, dar chestia aia despre care auzi și despre care citești, acel lucru care se întâmplă atunci când încerci să evaluezi un adevăr exterior și te afunzi atât de adânc, încât nu mai recunoști vocea pe care o auzi nu mi s-a întâmplat. Auzeam răspunsurile cu vocea mea. Probleme de conștiință superficiale.

M-am întors la Karel și ne-am certat încă o dată, încă o ceartă teribilă în legătură cu Přem. Și tot ce-am spus a fost greșit. Am încercat să-l forțez pe Karel să recunoască că nu are un fiu; Karel a încercat să mă forțeze să recunosc că joc un fel de joc al influenței, ca o vampă, și că încerc să-l fac pe fiul lui să-și piardă mințile

doar pentru că pot. Se pare că Přem era prezent și urla că ar trebui să-mi fie rușine. Dar Allegra spune că a fost cu Přem în după-amiaza aia, așa că bucata cu urletul lui Přem a fost probabil felul lui Karel de a se certa cu mine.

Operația a avut loc săptămâna următoare. Au trecut cinci luni și Karel era în viață. Nu l-am vizitat, el n-a vrut să mă vadă, dar m-am întors la toate locurile sfinte și am sărutat pământul, am sărutat pietrele, am sărutat tot ce puteam să sărut de bucurie că mă înșelasem. Într-a șasea lună, Karel s-a îmbolnăvit foarte tare. Corpul îi respingea rinichiul lui Přem. Se presupunea că medicamentele pe care le lua îl vor apăra de asta, dar nu cred că cineva poate să-și imagineze ce anume trebuiau să înfăptuiască medicamentele lui Karel. Apoi a urmat înmormântarea, apoi citirea testamentului și ruminația în timp ce învârteam cuvintele pe toate părțile. Cuvintele pe care i le-am spus lui Karel Stojaspal despre fiul lui. Am spus cuvintele greșite. Dar care sunt cuvintele potrivite?

ALLEGRA YU

Ava,

Přem m-a întrebat cum de pot să am încredere în tine. Nu se referea la comportamentul față de el; era trist în legătură cu Chela. Nu putea s-o uite.

– Ava Kapoor… Ava Kapoor… fata aia mi-a furat mangusta!

Eu și Karel am încercat să-i facem rost de altă mangustă, dar el ne-a spus că nimeni n-o poate înlocui pe Chela, că într-o bună zi Chela își va da seama că a făcut o greșeală și se va întoarce la el; ai fi zis că e o situație ruptă dintr-o baladă de muzică country. Pentru Přem Stojaspal, vei fi mereu fata care i-a furat mangusta.

Bine, nu doar asta. Conform lui Přem, un artist carismatic este în mod esențial un manipulator. Nici mai mult, nici mai puțin. Cânți și asta îl ajută să se odihnească, cânți și îmi câștigi inima, cânți și Chela își dă seama că e timpul să aibă un tovarăș mai bun. Přem îmi spune că nu te vei opri niciodată pentru că nu te interesează decât să vezi ce efect poți avea asupra celorlalți. Nu te înfoia în pene: nu vorbea așa mult despre tine. Dar când o făcea, lăsa impresia că se gândise mult la tine. La tine și la felul tău de a fi.

Cred că Přem făcuse o pasiune pentru tine. Nu e clar ce fel de pasiune: era celibatar, din câte știu eu. Admiratoarele îi trimiteau buchete de flori și el așeza florile în borcane pline de rachiu de pere, spunând că florile trebuie să se simtă și ele bine. Încă mai sunt oameni care cred că am fost prietena lui; este posibil să le fi spus el asta. Și chiar mă comportam ca și cum aș fi fost prietena lui. Îi cumpăram parfumul preferat, cravate de mătase și lucruri de felul ăsta. Dar i-am cumpărat cravata doar pentru că părea făcută pentru el. Și era la reduceri… și mă interesa felul în care arăta Přem pentru că era ca mine – era la limita atractivității, acolo unde hainele și accesoriile contează. Nu e ceva ce ai putea înțelege tu, care ești o mândrețe de femeie și într-o rochie banală.

Poate te interesează cum se comporta Přem în preajma ta. În primele zile când l-ai ignorat, te urmărea prin cameră cu obiecte grele, prefăcându-se că o să-ți spargă capul cu ele. Scrumiere de sticlă, vaze masive. Nu zâmbeam la astfel de isprăvi, nici atunci când ne-ar fi venit s-o facem. S-ar fi putut întâmpla vreun accident dacă îl încurajam când se prostea. Dar era deosebit de amuzant să-l vezi pe Přem cu cleștii de grătar deasupra capului tău la petrecerea din grădină organizată de Karel, când tu stăteai și sorbeai lichior și limonadă, în timp ce vorbeai serios cu un zoolog despre cum toate organismele vii se dezamăgesc unele pe altele. Cred că zoologul ți-a spus că doar țânțarii femelă înțeapă, că fac asta pentru că proteinele și fierul din sângele nostru le ajută ouăle să se dezvolte. Și ai fost dezamăgită.

– N-ar trebui să înțepe alte femele… ar trebui să fim unite.

Zoologul ți-a spus că, dacă insiști să te asociezi cu femelele țânțari, atunci

faptul că îți sacrifici sănătatea e o formă de solidaritate. Dar tu ai spus că nu vrei să-ți sacrifici sănătatea.

– Și iată cum ciclul dezamăgirii reciproce continuă! te-ai văitat tu. Îmi pare rău, mame-țânțari. Îmi pare atât de rău, știu că mă pișcați de dragul progeniturilor voastre, dar nu pot să renunț la sângele meu și să mă îmbolnăvesc de dragul lor…

Nu-mi dau seama dacă zoologul s-a prins că ai băut prea multe cocktailuri, dar cred că Přem, da. Deja îmi făcuse semn să ne apropiem de tine când ai început să sughiți și să te legeni. Ți-ai pus capul pe umărul meu și el a renunțat la pantomima cu cleștii și s-a dus să mai pună niște carne pe grătar. Gândindu-mă la comportamentul lui ulterior în preajma ta, cuvântul care-mi vine în minte este „timid". Îmi amintesc alte patru adunări la care am fost prezenți toți trei. Přem a stat departe de tine și nu ți-a vorbit direct. Dar s-a asigurat că e îndeajuns de aproape încât să audă ce spui. Și din când în când se întorcea spre tine, cu un zâmbet pe jumătate iritat, dar, în mare, plin de speranță, pregătit pentru momentul în care vei face contact vizual cu el din întâmplare.

Era un introvertit extrovertit, stătea mult acasă, citind și ocupându-se de editura tatălui lui – să continue să facă asta părea să însemne mult pentru el. Dar de două ori pe săptămână, poate de trei ori dacă trebuia să se întâlnească cu mulți oameni, devenea activ. Îl însoțeam și eu când puteam sau când auzeam de isprăvi de-ale lui. Era posibil să fi băut prea mult? Era greu de spus. „Nu e niciodată prea devreme pentru o bere" era mottoul lui și bea de stingea toată ziua, dar nu se clătina pe picioare și era cât se poate de coerent. Dar, Ava, mai ții minte cum noi credeam despre Karel că nu bea alcool? Nu l-am văzut niciodată atingându-se de băutură, dar l-am văzut beat mort. Seara, Přem și cu mine îl găseam în starea asta. Veneam să-l salut pe Karel după ce-l văzusem pe Přem cum dă gata zeci de halbe și Karel era ăla praf. Adică se târa pe podea și murmura în cehă și apoi, când Přem încerca să-l ajute, spunea chestii de genul:

– Tu! Să nu ți-o iei în cap, băiete! Eu te-am făcut!

Sau era copleșit de melancolie și-l întreba pe Přem dacă își amintește cum a murit când era mic.

– Te-am îngropat în pădure, eu și cu mama ta… cu o frunză de tei. Cea mai luminoasă pe care am găsit-o, ca să n-ai nevoie de o lampă de veghe. Îți amintești?

Přem părea enervat și spunea:

– N-ai putea să lași glumele pe altă dată?

Și-l punea pe taică-său peste umăr, îl ducea la etaj și-l așeza în pat.

Oare când ești copil singur la părinți este ca și cum ai fi deopotrivă oaia neagră a familiei și principalul motiv de mândrie? Personal, eu cred că e mai bine să ai frați, cât se poate de mulți. Aș fi putut să am noroc cu frații mei și este evident că

patru frați și două surori reprezintă un foarte bun tampon între tine și speranțele și așteptările părinților. Oferi și primești multă iubire într-un stil destul de relaxat și de indirect. Din moment ce nu putem fi la curent cu ce fac ceilalți, noi, frații Yu, facem mișcările pe care trebuie să le facem și încercăm din răsputeri să curățăm după noi și să apelăm unii la alții doar când ne ajunge cuțitul la os. Iar mama și tata se simt ca niște campioni care au crescut șapte copii de succes.

Știu că tu l-ai avut doar pe tatăl tău și că vă înțelegeați bine. Dar ce-am văzut în viața de familie a lui Přem m-a făcut să vreau să-l prind de braț și să-i recomand să aibă niște frați. Pe de altă parte, dacă mă întrebi cum era viața lui de fapt (și asta mă întrebi, de fapt, nu?), cum arătau zilele lui, de ce se agăța ca să aibă un sens în viață, n-aș ști să-ți spun. În ce-l privește pe Karel, cel puțin în ultimii trei ani de viață, exista acel roman pe care voia să-l termine de scris. Romanul ăla care a ajuns să fie editat – posibil de către Přem – și publicat ca o nuvelă neterminată la un an după ce a murit.

Nu știu mai mult decât tine în ce privește formularea din testamentul lui Karel. Cum ai fost tu bună cu Přem Stojaspal? Ava, știi că zic asta cu drag, dar l-ai tratat pe bărbatul ăla de parcă ar fi fost un nimic, la propriu.

Trecând de la ceea ce nu știu la ceea ce aș vrea să aflu: incendiul ăla din Dulwich. Ziua în care Přem și-a distrus operele de artă. Ce a fost în capul lui? În afară de a crea o dramă pirotehnică. Erau rezultatele unor ani de eforturi, unele chiar considerabile. Vorbeam despre asta cu Laura (De Souza) zilele trecute și ea mi-a spus:

– Poate a fost un fel de donație, așa cum a fost cu rinichiul?

M-am uitat la ea uimită, așteptând să-mi dea mai multe explicații. Dar asta a fost. Părea așa fericită… „Gata, am găsit explicația!"

În ceea ce-l privește pe Karel: nu cred că te va deranja să afli că mi s-a părut a fi vorba de o iubire unidirecțională, cu toată iubirea de partea ta. Din punctul ăsta de vedere, ești fiica tatălui tău. Te bucuri de viață indiferent de situație. Dar pe mine mă deranja la Karel faptul că era așa de parșiv, afectuos și plin de laude când erai de față și apoi urzea intrigi pe la spatele tău. Și acum mă surprind spunând ceva și vrând să spun altceva. Îl vorbesc de rău pe bărbatul care mi-a fost mentor, pentru că, deși a investit timp și energie ca să mă ajute să-mi găsesc calea, te aprecia mai mult pe tine, aprecia opiniile tale, percepțiile tale sau ce-or mai fi fost. Asta mă doare. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că, atunci când a fost vorba să te testeze, Karel și-a dat osteneala mai mult decât îți dai tu seama. Făcea scamatorii la care nici nu s-ar fi obosit să se gândească dacă eu sau unul dintre ceilalți sateliți ai lui ar fi anunțat că fiul lui cât se poate de real este, de fapt, inexistent.

Am menționat ocaziile în care am fost prezenți toți trei, dar am auzit că au fost

alte ocazii în care Přem era prezent, dar toată lumea trebuia să se prefacă că este absent și ocazii în care Přem nu era prezent, dar regula era ca toată lumea să se comporte de parcă ar fi fost prezent. De exemplu, prânzul pe care l-a organizat Karel de ziua ta: Přem nu era acolo. Probabil te întrebi de unde știu asta din moment ce nici eu nu eram acolo. (Voi lămuri imediat acest aspect.) Dar Přem mi-a spus chiar el asta. Karel l-a invitat, dar Přem n-a văzut sensul altor câteva ore petrecute încercând să se împrietenească cu tine fără niciun rezultat. Přem a cerut să ți se dea tablourile ca dar de ziua ta și s-a retras. Dar Karel i-a spus:

– Minunat, o să cer tuturor să se comporte de parcă ai fi acolo, să văd ce face.

L-am întrebat pe Karel dacă chiar ăsta era planul. El a spus că da, iar eu i-am spus că nu vreau să particip la așa ceva. Mi-a spus că e doar o farsă, dar eu i-am spus că tot nu intenționez să particip și că aș fi surprinsă dacă ceilalți ar accepta s-o facă. Atunci Karel mi-a spus că ar fi mai bine să nu vin deloc, că dacă vin voi fi concediată și că va angaja imediat altă asistentă. În după-amiaza aceea, am formulat ciorna pentru anunțul de angajare a unei noi asistente și când i-am dat-o a părut surprins – într-un sens bun, ceea ce m-a surprins la rândul meu, așa că aveam amândoi niște expresii uluite pe față. Apoi mi-a spus:

– Și acum ce facem?

I-am spus că am de gând să conduc trenuri. Era anul în care am muncit la *Ziua Norocoasă*, până când a început să arate ca altceva decât un marfar. În fiecare weekend eram în Crewe, uneori erai și tu cu tatăl tău acolo, uneori cu Přem și cu alții, cărând unelte și cutii de vopsea și roabe pline cu tot felul de foi și rulouri. În mijlocul a toate astea, mi-am depus dosarul pentru o ucenicie la firma Arriva, așteptându-mă să fiu respinsă. După cum știi, nu m-au respins, dar interviul a fost în aceeași zi cu prânzul de ziua ta.

Nu mă mai înjura că nu te-am avertizat în legătură cu farsa lui Karel. Și nu-i mai înjura nici pe prietenii noștri. Doi dintre ei aveau contracte cu editura lui și simțeau că trebuie să danseze cum le cântă el. Ceilalți… am întrebat și se pare că Karel a oferit fiecăruia alt motiv pentru care voia ca ei să facă asta. Oamenii credeau că te vor ajuta, oferindu-ți o modalitate veselă de a recunoaște că ai fost nefiresc de crudă cu Přem. Au crezut că vă vor oferi un subiect de conversație pentru următoarea dată când vă veți întâlni. Dar unii dintre prietenii noștri nu au pus botul la motivele servite de Karel. Pentru ei, era doar maliționizitate. Sonia mi-a spus ce i-a zis Karel:

– Fie Ava e nebună, fie noi suntem nebuni. Nu crezi că ar trebui s-o învățăm minte?

Feuzi încă spune că atunci s-a hotărât Karel să te înnebunească, pur și simplu, și testamentul este testul final care să confirme dacă a funcționat sau nu.

Přem m-a întrebat cum pot să am încredere în tine și Karel n-avea deloc încredere în tine. Ambii primesc premiul special pentru ipocrizie, pentru că o tot țineau așa în timp ce depindeau de tine și de tot ce-i cântai lui Přem în timpul nopții.

Am încredere în tine, Ava. Când îți arăt ce-am făcut, ți se pare bun. Nu te preocupă ceea ce lipsește sau ce paralele s-ar putea face. Asculți ceea ce este acolo. Ești prima persoană pe care am cunoscut-o care a făcut asta pentru cântecele mele. Ceea ce nu înseamnă că mă simt în siguranță cu tine. Siguranța e altceva.

Asta e tot ce știu despre tine și mine și Přem și Karel.

LAURA DE SOUZA

Domnișoară Kapoor,

Mi-ați cerut să notez amintirile mele despre Přemysl Stojaspal. În caz că va fi nevoie să revizuim niște detalii, ați spus, fără să specificați ce evenimente ar putea face acest lucru necesar. Vă aduceți aminte că inițial am refuzat, dar acum sunt de acord pentru că mi-ați promis că dacă o fac, veți înceta cu zarva și ne veți lăsa să dormim în pace.

Cred că l-am văzut pe Přemysl Stojaspal – sau cel puțin un bărbat care semăna cu cel reprezentat în portretele din Vagonul Galerie al trenului *Ziua Norocoasă* – o singură dată.

Știu, știu, de ce această ezitare a unei confirmări clare? L-am văzut sau nu? Din păcate, faptul că a trebuit să raportez activitățile desfășurate la bordul acestui tren o dată pe săptămână m-a făcut să fiu deosebit de precaută. Angajatorul meu apreciază mai mult precizia decât certitudinea.

Atât eu, cât și domnișoara Yu am învățat să conducem trenul pe East Coast Main Line, cam în aceeași perioadă, deși ea a avut alt ritm decât mine. Nu ni s-au intersectat drumurile atunci – e ceva ce-am descoperit în conversație. M-am prezentat cu o diplomă de bacalaureat canadiană și cu o rezistență robustă la a fi examinată, deci nu a fost aceeași situație cu domnișoara Yu, care terminase facultatea. M-am instruit în timp ce am muncit timp de patru ani în gară și la șine. Ce făceam în gară și pe lângă șine? Ce n-am făcut! Dar iată partea care vă interesează: în ultimele șase luni, am avut ocazia să fiu controlor de tren. Locuiam în Durham pe atunci și ruta pe care verificam biletele trecea din Durham prin Edinburgh Waverley. Mâncam ceva la celălalt capăt sau rămâneam peste noapte, în funcție de ce trenuri se întorceau și dacă se mai întorceau. Acolo v-am văzut pe dumneavoastră și pe bărbatul din portret, pe ruta Edinburgh Waverley–Durham. Vezi o mulțime de lucruri în tren, dar când mă gândesc la acele șase luni, aș putea să spun că faptul că v-ați urcat în tren alături de bărbatul care semăna cu cel din portret și cu o mangustă adormită a fost a șaptea sau a opta cea mai memorabilă priveliște. Era pe la șase și jumătate dimineața. Mangusta era înfășată ca un bebeluș (apropo, chestia asta nu păcălea pe nimeni) și părea că vreți să scăpați de el fără să atrageți atenția asupra fricii pe care o simțeați. V-ați așezat pe locul de la geam și v-ați ghemuit lângă Chela, verificându-vă telefonul o dată la câteva secunde. Însoțitorul dumneavoastră purta pijama de mătase pe sub palton și s-a așezat chiar pe locul de la fereastră din spatele dumneavoastră și se holba fix și furios în ceafa dumneavoastră. De vreo trei ori a ridicat mâna șovăielnic peste umărul dumneavoastră. Cred că voia să vă fure mangusta! Dar o legănați în brațe și bărbatul părea foarte mohorât. După ce i-am verificat biletul, m-a întrebat dacă pot controlorii de tren să aresteze pasagerii în locul poliției. I-am spus că o să

verific și l-am întrebat dacă are vreo problemă.

Bărbatul în pijama de mătase a arătat spre dumneavoastră, domnișoară Kapoor, și mi-a șoptit că i-ați furat mangusta. M-a întrebat ce ar trebui să facă. Arăta de parcă era pe punctul de a-și pierde mințile; mi-a fost milă de el și l-am întrebat dacă a încercat să discute cu dumneavoastră. Mi-a spus că da, a încercat și a tot încercat. L-am întrebat dacă nu vrea să mediez discuția și el a spus că nu mai există nimic de spus, că fie vă arestez, fie vă las în pace. Poate că-i furaserăți mangusta, dar nu păreați a fi o amenințare pentru ceilalți pasageri, așa că, normal, v-am lăsat în pace. Era o călătorie foarte scurtă. V-am verificat biletele la Newcastle și când m-am întors, la Chester-le-Street, dispăruserăți toți trei.

Al doilea incident pe care vreau să-l menționez nu are legătură cu Přemysl Stojaspal, ci este un post scriptum în ceea ce privește schimbarea mea de carieră. De fiecare dată când intru în contact cu lumea, are loc un episod violent; aceasta este concluzia la care am ajuns în urma tuturor încercărilor mele de a lucra undeva. Au existat două altercații cu pasagerii cât am lucrat la East Coast Main Line – una a trecut fără consecințe, dar cealaltă a fost suficient de gravă încât să fiu dată afară. După aceea, am lucrat la un club de noapte ca bodyguard pentru câteva luni, în ciuda a ceea ce m-a sfătuit toată lumea care mă cunoștea – toți spuneau că o să ajung în pușcărie. Și chiar am ajuns. Am fost condamnată la patru ani de închisoare și m-am bătut și acolo. Parțial, pentru că sunt genul de persoană care ajunge să se bată, domnișoară Kapoor. Oamenii mă scot din sărite cu prostiile lor și-i caftesc – sau mă caftesc ei pe mine. N-are sens să mă întrebați de ce mă enervez așa ușor. Ar trebui să vă duceți la cei care dau dovadă de lipsă de respect până în momentul în care și-o iau și să-i întrebați pe ei de ce sunt așa. Dar bătăile au fost și oarecum calculate. Nu aveam toleranța de care trebuie să dea dovadă cineva ca să facă parte din societate, așa că m-am gândit că ar fi mai bine dacă nu m-aș întoarce în sânul ei. Dar am renunțat la societate, nu și la viață, deci dacă trebuia să dispar, ar fi trebuit să fiu omorâtă.

Nu mai gândesc așa. Nu după toți acești ani petrecuți în izolare cu dumneavoastră și cu domnișoara Yu. Dar pe atunci, spre sfârșitul sentinței, nu mă băteam decât cu alte pușcăriașe, așa că nu prea se știa cine a instigat conflictul. Gardienii nu mă puteau acuza de nimic, deci oficial stăteam bine. Iar cu câteva luni înainte de a mi se termina sentința, mi s-a oferit oportunitatea de a încerca să mă angajez și de a-mi căuta casă în afară. Dar pe mine nu mă interesa așa ceva. Am primit o scrisoare în care eram felicitată că am primit un job la o firmă de împrumuturi care urma să înceapă la șapte zile după eliberarea mea. Scrisoarea mă invita și să-mi stabilesc singură salariul; prima lună va fi plătită în avans ca să-mi acopăr cheltuielile care ar putea să intervină ca să ajung la muncă. Era trimisă cu

poșta aeriană și avea un timbru din Hong Kong. Nu făcusem nimic ca să obțin jobul respectiv. Sau vreun alt job. Am aruncat scrisoarea. Câteva zile mai târziu, unul dintre gardieni s-a apropiat de mine cu un stilou și o hârtie și mi-a spus:

– Domnul Lin așteaptă… Hai, scrie aici ce salariu vrei.

Cred că se aștepta să tremur și să fiu impresionată că acest domn Lin are iscoade peste tot. Dar dacă nu era vorba de bătaie, nu mă interesa. N-am întrebat nimic, apoi am scris o cifră la întâmplare. Gardianul pesemne că a trimis scrisoarea. Câteva zile mai târziu, domnul Lin m-a vizitat în persoană, mi-a pus foaia în față și mi-a spus:

– E cam mult. Poate peste cinci ani. Dar hai să vorbim despre prezent.

Voia să monitorizez situația unei sume împrumutate. Am examinat împreună testamentul lui Karel. Sumele pe care le împrumutați de la domnul Lin erau din ce în ce mai mari, dar pe el nu-l deranja asta, dat fiind cât de substanțială era moștenirea. Dar dacă se va dovedi totuși că nu sunteți stabilă mintal? Domnul Lin nu credea că acea condiție fusese pusă de Karel doar așa, în glumă. El credea că domnișoara Yu este atât de lipsită de fermitate, încât ar sta și s-ar minuna în timp ce dumneavoastră ați pierde contactul cu realitatea. Deci nu strică să mai existe un observator trimis de el – așa mi-a spus.

Nu-mi amintesc ce-am răspuns; ceva despre cum e drăguț din partea lui să-i pese de dumneavoastră. Dar îmi amintesc că, după ce-am spus ce-am spus, mi-a cerut să mă uit la el cu atenție. Ceea ce am și făcut. Ochii lui sugrumau lumina. Mi-a spus:

– Laura, vezi, nu? Vezi că nu sunt un om bun. Dacă mă faci să pierd bani, te voi șterge de pe fața pământului imediat. Sunt un profesionist și nu las treaba pe seama unui nepriceput. Mă ocup personal.

Domnul Lin avea la mână un *smartwatch* elegant – în ciuda regulilor din închisoare, evident. Ținându-și încheietura mâinii sub masă, mi-a arătat niște fotografii la vederea cărora aproape că am vomitat acolo, în sala de vizite. Erau salvate într-un album special de fotografii. Mi-a descris procesele înfățișate cu o fascinație modestă, foarte asemănătoare cu cea pe care o auzi în clipurile despre restaurație. Dar mi-a spus că el crede în consimțământ.

– Îți spun ce presupune jobul și dacă nu vrei să-l faci, te voi lăsa în pace. Sunt aici pentru că mi te-a recomandat un prieten. Un prieten foarte apropiat.

Am întrebat ce prieten și mi-a spus:

– Přem Stojaspal. Fiul tipului al cărui testament e în discuție. Se pare că e nerăbdător ca această Ava să primească moștenirea. Asta sau un raport detaliat de la un martor ocular al dezastrului care o paște. E un tip dificil.

O fi fost Přemysl Stojaspal un tip dificil, dar eu nu-l întâlnisem niciodată. Sau

cel puțin așa credeam. Nu făcusem cunoștință cu bărbatul care se urcase cu dumneavoastră în tren. Acum înțelegeți de ce v-am spus că nu vă pot ajuta cu investigația. Iată, domnișoară Kapoor, însemnările unei foste descreierate care a acceptat o slujbă bazându-se doar pe convingerea că întâlnise în sfârșit un oponent care ar putea să fie mai puternic decât voința ei de a trăi.

ZEINAB RASHID

Dragă Ava,

Sper că ție și Allegrei vă reușește faza cu sănătatea mintală. Mă gândesc adesea la voi. Mă gândesc și la Karel și la Přem. Mi-a trecut prin cap că ar fi mai bine să nu-ți scriu această scrisoare, apoi m-am gândit să n-o trimit – intuiesc că asta este o reacție obișnuită printre cei cărora le-ai cerut să vorbească despre Přem în scris. În cazul meu, mi se pare indecent. Nu e corect ca executorul testamentar al lui Karel să bârfească și să speculeze în legătură cu starea lui mintală din momentul în care l-a scris. Mă rog, dacă citești această scrisoare, înseamnă că am trecut peste aceste scrupule.

Știi, Karel a fost unul dintre primii studenți care au venit la cursul meu, Istoria muzicii pentru instrumentele cu coarde. Iar Allegra a fost printre ultimii. Primele mele impresii în legătură cu ei doi au fost atât de greșite, încât nu pot decât să mă amuz. Despre Karel credeam că are nevoie de mai multă încredere în sine și despre Allegra că are nevoie de mai puțină. Ambii au fost interesați de prelegerea mea despre un preot din secolul al XVIII-lea și instrumentul pe care l-a inventat – un instrument ipotetic care nu a putut fi realizat în ciuda multor ani de muncă. Nu mi-am dat seama cât de mult pusese stăpânire acest instrument pe imaginația lui Karel Stojaspal până când n-am citit *Clavecinul Ocular* – Ava, ai citit nuvela scrisă de Karel? Totul e acolo, în caracterul imediat al faptului că folosește „eu“ când vorbește despre propunerea lui Louis Bertrand Castel de a face vizibilă muzica pentru ochiul liber și apoi în fiecare fir de nisip mișcător care l-a prins în îmbrățișarea lui când a eșuat. Năruirea sănătății și a averii lui. Nimicirea viziunii lui despre Creație.

Allegra nu înțelegea. Se tot uita în jurul ei în timpul prelegerii, încercând să citească pe chipurile celorlalți studenți ceea ce ea nu pricepea. Dar ideile viabile ale lui A. vin în ciorchini; dacă una nu se coace, există o șansă să se coacă altele, deci de ce să te agiți din cauza unui singur concept? Karel adoră oamenii supertalentați și nonșalanți. S-a căsătorit cu cineva de felul ăsta după absolvire. De fapt, era o fostă colegă de-ale lui. Poppy Dixon. Am fost la nunta lor și apoi s-au mutat în Newcastle după ce Poppy a început să cânte ca vioara a doua pentru Royal Northern Sinfonia. Poppy era un pic cam prea cumsecade pentru Karel. Nu, de fapt, Karel era prea crud pentru Poppy, dar nu i-a dat ocazia să vadă asta. Cruzimea lui Karel, tendința lui de a tachina și de a împunge o consternau atât de mult pe Poppy, încât el se temea că nu-l va putea suporta. Ascundea această parte din el față de soție și o manifesta doar față de prieteni. Ceea ce era minunat pentru noi, evident. Dar nu voi dezgropa aceste povești.

Când erau în oraș, ieșeam adesea împreună – eu și Stefan, Karel și Poppy. Eram destul de în vârstă ca să fim părinții lor, dar arătam mai degrabă ca bunicii

lor. Aveau amândoi o aură anume și nu înțelegeau chestiunile mundane. Karel spunea că Poppy îi dăruiește muzică. Se trezea fredonând și el se pornea imediat, transformând ceea ce auzise într-o compoziție. Au avut trei ani de felul acesta și apoi un an foarte greu – Poppy era foarte bolnavă – și apoi am pierdut-o.

Primul lucru pe care vreau să-l menționez legat de Přem este că nu știu nimic despre mama lui. Karel îi lăsa pe oameni să creadă că Přem este fiul lui Poppy, dar aproape sigur nu este adevărat. Bineînțeles, unul dintre dezavantajele prieteniei de la distanță este că durează ceva până îți dai seama c-a intervenit un factor nou în viața prietenului tău. Dar mi se pare totuși incredibil că după un deceniu în care am luat prânzul împreună o dată la trei luni și în care n-a menționat nicio parteneră, nicio legătură amoroasă și nimic între aceste două posibilități, Karel mi l-a prezentat pe Přem, care părea să aibă vreo zece ani.

L-am întrebat pe băiețel câți ani are, iar el mi-a zâmbit și a spus:

– Ghici!

Karel fusese bolnav cu o lună în urmă; a descris situația ca o problemă la stomac și mi-a zis că doctorul n-a găsit nimic în neregulă, iar la vremea aceea, l-am crezut, deși acum nu-l mai cred. Adică, cred că a suferit din cauza unei probleme la stomac, dar mă îndoiesc că a fost la doctor. Probabil că a stat acasă toată luna, simțind poate cum se apropie moartea și ofilindu-se, iar cândva în mijlocul a toate astea, a sosit și Přem. Probabil, adus de mama lui. Formulez această ipoteză, dar nu cred în ea. Nu știu ce să cred în legătură cu Přemysl.

Într-o seară, i-am făcut lui Karel o vizită inopinată. Nu i-am spus că vin, am luat trenul până la Newcastle și un taxi până la el acasă. În dimineața aceea am simțit că este ceva în neregulă și că poate nu e prea târziu să rezolv problema, atât timp cât îl văd pe Karel în ziua aceea. Karel a răspuns la ușă, arătând mai bine decât îl văzusem în ultima vreme, și am avut impresia că m-am surprins dorindu-mi să i se întâmple lucruri rele. Am avut parte de o primire călduroasă și de un ceai cu lapte, deși era pe înserat. Am vorbit ore întregi. Pe atunci, Přem avea în jur de șaptesprezece ani. Karel era încântat de succesul pe care îl avea la școală și era realist în legătură cu faptul că trebuia să se ducă la facultate undeva aproape de casă, ca să nu fie pe străzi noaptea. L-am întrebat dacă nu i se pare că e prea strict cu Přem, iar el începuse să-mi dea un răspuns precaut când a sunat telefonul de la etaj. S-a scuzat, era un telefon pe care-l așteptase toată ziua. Și imediat cum a plecat, a apărut Přem. Nu vreau să spun că a intrat în cameră, ci că a apărut. Lângă scaunul pe care stăteam, era o lampă; el a aprins-o și a spus:

– Ba da, domnișoară Rashid, chiar este prea strict. Vă mulțumesc că sunteți de partea mea.

Cred că am bolborosit ceva o clipă; pur și simplu, nu-mi puteam reveni. Mi-a

spus că vrea să-mi dea un cadou pentru că eram de partea lui. Cred că asta mi-a spus. Ce noapte ciudată! Când mă gândesc la cele întâmplate, îmi spun că trebuie să fi fost... o neînțelegere. „Neînțelegere“ nu este cuvântul potrivit; spunea lucruri deloc amenințătoare, pe o tonalitate normală, dar cu toate acestea, mă băga în sperieți. Undeva, trebuie să fi fost o neînțelegere. Oricum, a zis că vrea să-mi dea un cadou. Și mi-am spus că oricare ar fi acest cadou, nu trebuie să-l accept. Începuse să fie dificil să-mi dau seama în ce punct al camerei se afla. A mai aprins două lămpi și părea să fie acolo unde erau ele, dar și lângă bibliotecă și, destul de înfiorător, stând la picioarele mele, cu coatele pe genunchii mei.

– Un muzician fără instrument, a spus Přem. O femeie care nu se va căsători niciodată… hmmm… am ceva numai bun pentru dumneavoastră. Nu vreți cadoul, domnișoară Rashid?

– Nu, am icnit. Du-te la culcare.

– Dar o să vă placă. Cadoul. Pot să vă aduc pe cineva. Pe oricine vreți. Doar gândiți-vă la cineva și o să vi-l aduc.

– Să-mi aduci pe cineva? De unde?

A aprins o altă lampă și a spus:

– De oriunde…

Karel a terminat de vorbit la telefon și s-a întors în cameră, slavă Domnului. L-a bătut cu palma pe spate și i-a spus:

– E ora de culcare, nu-i așa?

– Da, e ora de culcare.

– Îmi iau rămas-bun de la Zeinab și vin și eu.

– Apoi o să fii cu mine.

De atunci, nu l-am mai vizitat niciodată pe Karel după lăsarea întunericului, nici după ce m-a asigurat că Přem este mult mai bine noaptea. Mai sunt și alte povești de când Přem avea în jur de zece ani, dar le voi spune pe scurt. Prima este că niște așa-ziși răpitori l-au luat pe Přem de la școala de fițe la care îl trimitea Karel, dar l-au adus înapoi în mijlocul nopții. Faptul că s-a petrecut în mijlocul nopții mă face să cred că este posibil să se fi întâmplat cu adevărat; răpitorii au văzut care e treaba cu el și l-au adus acasă. Mai este și asta: când i s-a cerut să descrie răpitorii, Přem a spus că erau un bărbat alb și o femeie albă, dar „nu la fel de bătrâni ca tatăl meu“ și că ambii îl întristau. De ce? Îi făcuseră vreun rău?

– Nu, a fost OK la început, dar apoi au început să arate așa – a desenat două fețe cu zâmbete inversate – și după aceea au început să plângă și să tot plângă… A fost trist…

Celălalt zvon are legătură cu un violonist cu care Karel a făcut meditații o vreme: un tânăr cam durduliu căruia îi era jenă de greutatea lui. Acest violonist s-a

oferit să cânte pentru Přem în timpul nopții, dar n-a putut să stea treaz. În jur de șase dimineața, Karel l-a găsit pe tânăr leșinat în cada de la etajul al doilea, cu lipitori zvârcolindu-i-se pe tot corpul. Era în viață, din fericire, și, mai târziu, tânărul a spus o poveste despre cum Přem a adus lipitorile pentru că știa că vrea să fie slab. I-a spus că era cea mai ușoară cale. Dar Karel a insistat că acest lucru este „în mare neadevărat", orice ar însemna asta, și violonistul nu a mai zis povestea asta după ce Karel a amenințat că-l va da în judecată. Ce puteam să facem decât să ridicăm cu toții din umeri?

Până acum, n-am fost dreaptă cu Přem. Așa cum vei fi văzut și tu, era un sprijin pentru tatăl lui. Odată cu trecerea anilor, a început să se comporte mai bine; am fost în contact cu el în diferite momente ale ultimelor decenii și am observat că era mai blând, poate chiar mai trist. Nu avea talent muzical, dar știu că a investit multă energie în artele vizuale. Am auzit niște descrieri deconcertante ale unei serii de „tablouri albe" pe care le-a creat, dar n-am văzut niciunul. Și apoi le-a ars pe toate.

Înainte de asta, a existat o ceartă legată de eliminarea lui din testament, dar nu sunt sigură că problema erau banii și proprietatea. Eram acolo, în biroul lui Karel. Přem a venit cu un contract pe care trebuia să-l semneze Karel, l-a aruncat și a spus:

– Schimbă testamentul!

Karel s-a uitat la el cu răceală și l-a întrebat ce fel de schimbare vrea să facă.

– Lasă-mi mie totul. Moșia ta sau cum s-o chema.

Karel a pufnit, dar Přem a spus din nou:

– Lasă-mi mie totul. Asta dacă nu cumva… crezi că Ava are dreptate?

Ava, aici va trebui să apelezi la ce ceartă/certuri ai avut cu Karel și/sau cu Přem. Speram că, la un moment dat, Karel va spune ceva care să-mi dea un indiciu, dar a continuat să-l privească dușmănos, până când Přem a spus:

– Deci trebuie să mor și eu când mori tu, nu?

Karel s-a uitat la mine și i-a spus lui Přem să tacă din gură. În mod obișnuit, asta era de ajuns; pentru Přem, cuvântul lui Karel era literă de lege. Dar de data asta, Přem a continuat:

– Mereu e așa… De ce e mereu așa? Tu mă vei părăsi, Ava mă va părăsi…

Apoi Karel, în mare ca să-i închidă gura, a spus că a aranjat lucrurile în felul ăsta de dragul lui. A vorbit țintuind cu privirea contractul pe care îl adusese Přem, întorcând foile și verificându-le înainte de a le semna. I-a spus că nu trebuie să caute un înlocuitor, mai ales în tine.

– Trebuie să încerci să fii pe picioarele tale.

În tot acest timp, eu m-am holbat la document; aveam impresia că dacă mă uit

în sus, Přem va începe din nou să vorbească despre cadoul pe care trebuie să mi-l dea. Vezi tu, partea proastă era că eu chiar mi-l doream – cadoul pe care a zis că-l are pentru mine. Mi-l oferise cu șaptesprezece ani în urmă și după ce l-am refuzat, a dat dovadă doar de politețe față de mine, dar mă gândeam în fiecare zi – de fapt, de mai multe ori pe zi – că ar fi trebuit să-i accept cadoul. De ce mi-a fost așa de frică? Acum că sunt destul de sigură că nu ne vom mai întâlni niciodată, pot să recunosc că mă comportam cam stângaci în prezența lui Přem, pentru că nu aveam încredere în mine însămi că n-o să-l trag de mânecă, să-i cer cadoul. O hoașcă bătrână ca mine, cu laba pe un tânăr așa bine făcut...

Oricum, Přem nu a stat de vorbă cu mine în după-amiaza aceea. Karel i-a spus că trebuie să încerce să fie pe cont propriu și el i-a răspuns ceva de genul:

– Karel, o să încerc s-o las în pace, dar dacă nu pot, nu e vina mea.

Apoi a luat contractul semnat de Karel și a ieșit din birou.

Karel mi-a spus că nu a venit acasă în noaptea aceea. Următoarea știre pe care am aflat-o în legătură cu Přem este că se mutase din casa lui Karel. S-au împăcat, sau cel puțin așa a părut, un an mai târziu, după ce s-a prăbușit Karel. Přem și-a donat rinichiul și a stat acasă cu el o vreme – este posibil să mai fi avut niște nopți „rele“, deoarece Karel nu putea să cânte pentru el, iar tu nu mai veneai pe la ei. Asta am dedus eu, nu e ceva care să mi se fi spus. N-ai cum să nu te întrebi ce s-a întâmplat în nopțile în care nu mai era în casa lui Karel; sunt sigură că cineva care semăna cu Přem i-a lăsat pe oamenii cumsecade din Dulwich cu multe povești ciudate la care să reflecteze. Apoi, la vreo cinci luni după transplantul lui Karel, a avut loc incendierea operelor de artă ale lui Přem. Și acum… presupun că dacă mai e ceva de aflat despre Stojaspal, va trebui să așteptăm ziua ta de naștere.

Acestea fiind spuse, nu cred că Přemysl va interveni în privința moștenirii, Ava. Și-a afirmat intenția de a nu te deranja – sau cel puțin, așa mi s-a părut mie. Ai petrecut nopți întregi cu el și a fost totul bine, deci n-are ce să-ți mai facă acum.

Scrie-mi și tu cât poți de repede.

Cu drag,
Zeinab

OTTO SHIN

Bună, Ava,

Eu n-am așa de multe informații despre Přemysl al tău ca Allegra sau ca domnișoara Rashid. Spun „Přemysl al tău“ pentru că e al tău, nu-i așa? Sau nu și-a dorit el să fie? Mie mi se pare că a fost fascinat de abordarea ta, cea în care îl tratai de parcă ar fi fost un nimic la propriu și a acceptat-o ca pe o formă de a-ți intra în grații. A, dragostea adevărată! (Trebuie să ți-o întorc puțin pentru că ai spus chestia aia despre mine și X.) Dar acum, serios. Nu menționezi că Přem te-ar fi contactat. Mă refer la e-mailuri, telefoane etc. Deși, dacă aș fi în locul lui, m-aș abține să-ți trimit un e-mail cu: „Bună, exist.“ Când negi că ești hipster înseamnă că ești hipster și când pretinzi că exiști înseamnă că nu exiști.

Dar pot să vorbesc în numele lui. Přem există. Sau exista? L-am văzut. Mă voi lua după domnișoara De Souza și-ți voi povesti cum l-am zărit și apoi, la fel ca ea, îți voi povesti despre o altă întâlnire (de fapt, despre o altă relație) care cred că-și are rostul aici, deși s-ar putea să nu fii de acord.

Mai întâi, despre momentul în care l-am zărit: era cu cinci ani în urmă, când am făcut treizeci și trei de ani. Tot anul a decurs greu; aveam o diplomă de master, dar nu puteam preda literatură engleză nici mort. Un student cu care făceam meditații mi-a spus:

– Ăăă… da' dumneavoastră chiar ați citit cartea asta, domnule Montague?

Faza e că eu chiar o citisem. De vreo câteva zeci de ori.

Nu știam ce să fac cu acele competențe ale mele și am început să muncesc ca om bun la toate, dar lucrările mele erau în mod evident de mântuială, așa că am fost nevoit să iau jumătate din bani, recunoscând că era nevoie de un meseriaș adevărat. În general, nimeream adresa corectă doar la a treia încercare. Așa am dat peste incendiu; hoinăream prin Dulwich, căutând casa clientului meu, pe care probabil aș fi găsit-o destul de ușor dacă mi-aș fi adus aminte să-mi încarc telefonul. M-am apropiat de o clădire, sperând că este casa pe care o căutam. Nu era. Era o casă aflată într-o fundătură, unde se termina o stradă cu case mult mai elegante. Între casa aceea și cea mai apropiată altă casă era o fâșie de beton, iar de la horn la treptele de la intrare, întreaga clădire părea cu susu-n jos. Îți dădea impresia că nu trebuie să te apropii, că drumul e în spatele tău. Dar poate că ți-e cunoscut acel apartament, Ava. Poate că l-ai vizitat, căutându-l pe Přem al tău în mormanul de pânze arse.

Am văzut pe cineva stând la fereastra de la primul etaj. Era cu fața la mine, dar nu se uita la stradă; avea o privire pierdută. Era omul din autoportretul din Vagonul Galerie, Ava. Sunt sigur de ceea ce-am văzut, deși nu sunt sigur că el chiar era acolo. Era mai în vârstă și un pic mai jigărit decât în tabloul acela și purta un tricou din acela cu dungi nautice – albastre și albe – și blugi. Am văzut și am

mirosit fum. Mi-am spus că e probabil hornul înfundat. Dar fii atentă: am auzit și alarma de incendiu. Însă totul părea atât de calm – nu era nicio agitație la casele aflate la câțiva pași (poate că toată lumea era plecată?). Deci mi-am spus că trebuie să fie vreo defecțiune casnică, de care probabil se ocupă deja cineva. Acum că eram aproape sigur că sunt la adresa greșită, m-am dus la ușa de la intrare și am văzut că acea clădire era împărțită în apartamente – m-am uitat la plăcuțele cu nume de lângă sonerii, deși știam că clientul la care trebuia să ajung avea o casă întreagă doar pentru el. Erau afișate trei nume, dar nu l-am văzut pe cel al lui Přemysl, în caz că te întrebai. Am văzut numele J. Svoboda, dar voi vorbi despre asta mai târziu.

Ușa de la intrare era întredeschisă și cineva m-a strigat dinăuntru:

– Repede, repede!

Am intrat și holul era plin de fum. Netotul de mine și-a dat seama în sfârșit că treaba este serioasă. Era un bătrân acolo care n-ar fi trebuit să respire tot fumul ăla; tușea și era confuz și pentru o clipă a crezut că sunt pompier, că pompierii au ajuns deja, deși tocmai îi sunase. Mi-a spus să-l ajut pe fiul lui sau să-l opresc pe fiul lui, nu știu care dintre astea două. M-am întors afară, la aer, împingându-l pe bătrân în fața mea; am chemat salvarea pentru el și cât eram la telefon cu operatorul, m-am uitat la fereastră și Přemysl era tot acolo. Erau flăcări în spatele lui, destul de aproape. Nu le-am văzut efectiv, dar camera își schimba culoarea. Iar Přemysl se uita la mine. Era foarte, foarte speriat, dar hotărât să rămână pe loc. Bătrânul – Karel – tot încerca să meargă șontâc înapoi în clădire; trebuia să-l țin cu forța pe loc. Apoi bărbatul de la fereastră a dispărut și uite așa am ajuns în hol, apoi în capătul scărilor și am intrat pe ușa de la primul etaj. N-am decis eu nimic, s-a decis și s-a săvârșit. Cred că erau patru camere. Bucătăria era lângă intrare, plină de fum, dar nu în flăcări. Am udat un șervet și mi l-am pus peste față, apoi am intrat în camera următoare și, tot așa, în camerele în jurul cărora se agita focul. Nu știam că focul poate să se comporte ca o meduză turbată. Sau cel puțin așa mi se părea mie, pentru că eram amețit și mă sufocam. Oricum, am văzut tablouri arzând, pocnind pe șevalete lor. Sunt sigur că mi s-ar fi părut ceva macabru, dacă nu m-aș fi chinuit să respir. Tablourile alea ar fi putut foarte bine să fie sperietori de ciori care prinseseră viață. Dar, așa cum am mai discutat, Ava, nu era nimeni în apartament. În dormitor, hainele erau înșirate pe pat. Un tricou cu dungi albe și albastre, blugi, șosete în locul picioarelor. Am descris această imagine de o mie de ori (mie însumi, ascultătorilor îngrijorați, unii dintre ei fiind ascultători profesioniști), dar detaliile rămân aceleași. Îmi tot spuneam: *ieși afară, ieși afară, întoarce-te* și am căzut pe pat. Cred că am zis ceva de genul: „O, scuze!“ pentru că am avut impresia că am rănit pe cineva… de ce am crezut asta?… oare s-a auzit vreun sunet? Ca atunci când

tragi adânc aer în piept pentru că te-ai lovit la degetul de la picior, dar nu vrei să te dai în spectacol? Nu era nimeni acolo, dar înainte să leșin, am avut senzația că cineva m-a călcat. Da, m-a călcat. Nu ca să-mi producă durere – mai degrabă ca o manevră acrobatică… ca să atingă tavanul… Doamne, Ava, ce chestii îți spun! Un călcâi m-a apăsat pe piept și dus am fost.

Se pare că pompierii au dat buzna la câteva minute după mine – am scăpat ieftin în ce privește vătămarea fizică. Tot restul a fost ușor coșmaresc pentru o vreme, în timp ce se adunau faptele. Întreaga clădire fusese goală, nu doar apartamentul – ceilalți doi rezidenți erau plecați și nimeni nu a văzut cine a dat foc clădirii. Nu înțelegeam cum se poate așa ceva, dat fiind ceea ce văzusem în lumina clară a zilei. Karel a afirmat că fusese acolo ca să ia corespondența fiului său și că nu a văzut ce se întâmplase. Era clar că avea o boală terminală așa că orice suspiciune că el ar fi dat foc clădirii s-a evaporat repede. În ce mă privește pe mine, am dat impresia că am rămas intenționat în mijlocul focului sau că a fost ca și cum aș fi făcut-o. Prietena mea Spera aproape că s-a mutat cu mine în următoarele săptămâni și a avut grijă de noi, de toți trei Montague. Îngrijire paliativă pentru Árpád al XXIX-lea în ultimele zile ale lungii lui vieți, mâncare hrănitoare și giumbușlucuri pentru tânărul lui urmaș și o supraveghere atentă a mea. Slavă Domnului că a fost Spera acolo, deși a doua zi de stat cu mine a decis că mi s-a schimbat privirea. Acum aveam „ochii unei păsări Phoenix adormite". Mă tot fotografia la momente nepotrivite ca să-mi surprindă ceea ce ei i se părea a fi o expresie ingenuă. Am îndurat toate astea și am căutat tratamente împotriva insomniei. Unde erați tu și thereminul tău când aveam nevoie?

Una dintre prietenele mamei mele mi-a sugerat să apelez la hipnoză și mi-a recomandat un terapeut despre care era convinsă că o vindecase de insomnie. Clinica era pe Harley Street, iar mamele mele respectau acest lucru:

– Nu poți da greș apelând la cineva de pe Harley Street.

S-au oferit să plătească pentru câteva sesiuni cu hipnotizatorul, așa că mi-am făcut programare și m-am dus la clinică, foarte receptiv și optimist.

Era octombrie 2014. Tocmai se dăduse ora înapoi și am uitat să-mi informez și ceasul de acest lucru, iar telefonul era mort. Întârziasem o oră. Iar recepționistul de la clinică era un blond bine făcut și obraznic, care mi-a produs o erecție și m-a ținut așa. Părea să fie de-o vârstă cu mine. Un semn bun, pentru că înainte de el, diferența de vârstă mai mare de șapte ani îmi dădea dureri de cap când venea vorba să mă combin cu cineva. Ceva legat de a fi în stadii diferite ale vieții; cel puțin așa mi s-a spus atunci când am fost părăsit. Un alt semn bun: după câteva luni în care am fost prea tulburat ca Eros să se deranjeze să bată la ușa mea, fiecare cuvânt nu tocmai nevinovat pe care îl rostea recepționistul îmi stârnea dorința. Îl chema Jan,

dar mi-a spus că pot să-i spun Honza. Înainte să plec, i-am spus ceva de genul:

– Poate că mă înșel sau poate că ai pe cineva, dar iată numărul meu de telefon.

N-am sugerat ideea de prietenie, știind că, dacă voi mai petrece cinci minute singur cu el, nu voi mai fi în stare să mă prefac că îl vedeam ca pe un potențial prieten. Poate mai târziu, dar să începem cu începutul. A luat bucățica de hârtie, a luat telefonul din fața lui și a format numărul. Am ascultat amândoi cum a răspuns mesageria vocală și mi-a spus:

– Data viitoare răspunzi, da?

Niciodată nu mi-am ținut telefonul încărcat cu atâta conștiinciozitate ca în cele șapte luni în care am fost cu Honza Svoboda. Nu părea să fie conștient de faptul că aproape tuturor ființelor disponibile sexual cu care se întâlnea le curgeau balele după el. Poate că ocazional le accepta ofertele – nu petreceam noaptea împreună, deci n-am de unde să știu. A renunțat la jobul de recepționist și a devenit paznic de noapte. Singura activitate pe care o făceam cu el în timpul nopții era să-l conduc până la muncă; ajungeam la ora zece cel târziu, se schimba în uniformă și mă trimitea acasă. Asta se întâmpla după ce, de obicei, petrecuserăm ziua împreună, așa că mă întrebam dacă Honza apuca să doarmă vreodată.

Honza a fost cel care a inițiat discuția despre monogamie și a fost primul care a spus „Te iubesc". Nu l-a deranjat faptul că nu eram pregătit să-i răspund cu aceleași cuvinte, dar îl preocupa faptul că… nu-mi aduc aminte exact cuvintele folosite – fie că „nu este suficient pentru mine", fie că „nu era ce-mi doream eu". Mă acuza că mă uit în altă parte, când, de fapt, nu era adevărat. Eram cățelul lui fără serviciu care accepta orice ar fi avut să-mi ofere. Substanțe psihoactive, lenjerie de corp cu zilele săptămânii, lecții de hipnoză. Da, sunt hipnotizator datorită lui Honza. Îi spusesem că am nevoie să fac ceva… nu doar pentru bani, ci ceva care să mă ajute să las în urma mea incendiul și ce-o fi fost acel ceva care m-a îndemnat să mă bag în flăcări. Mi-a spus:

– Ah, dacă ești în căutarea unei distracții, am ceva pentru tine…

Și mi-a spus că era ușor de învățat. Poate că era ușor pentru Honza. E adevărat că nu sunt acreditat și că nu m-a învățat să aplic aceste metode în scop terapeutic, dar, exceptând-o pe mătușa partenerului meu, lucrurile pe care le-am învățat de la Honza Svoboda funcționează și m-au ajutat să am mulți clienți. Nu mi-am dat seama cât le aplica pe mine (probabil nu ar fi funcționat dacă mi-aș fi dat seama), dar Honza ăsta a făcut la fel de mult ca Spera – poate chiar mai mult – în ce privește recuperarea mea și mă simțeam chiar mai bine decât înainte. Probabil că am discutat cu Honza S. tot ceea ce mă îngrijorase vreodată sau îmi provocase vreo bucurie ascunsă. Era interesat, îi păsa, dar nu-și împărtășea propriile probleme. Nu i-am întâlnit niciodată pe prietenii lui și nici n-am apucat să-i fac cunoștință cu ai

mei; planurile erau anulate în ultima clipă. Árpád nu-l plăcea, dar, pe de altă parte, Xavier Shin este singurul meu iubit față de care Árpád a arătat entuziasm. Mi-am dat seama din prima seară în care a rămas Xavier la mine că intram într-o epocă a acceptării. Dimineață, pantofii lui Xavier erau exact acolo unde îi lăsase, lângă ușă, fără să fie roși și fără rahat în ei.

Nici lui Honza nu i-a plăcut Árpád. Îmi aduc aminte că nu-i spunea pe nume; mereu spunea: „prietenul tău blănos", „jderul ăla care aspiră la statutul de mangustă" sau „dihorul cel rău". Honza mi-a spus și că nu simte nevoia să-mi cunoască prietenii. Era fericit cu mine atât timp cât el era ce-mi doream. Sau poate că a spus că e fericit cu mine atât timp cât el e suficient pentru mine. Eram stânjenit când vorbea în felul ăsta, așa că-mi amintesc mai bine senzația de „O, nu, nu asta din nou" decât cuvintele pe care le-a rostit. Oricare ar fi fost acele cuvinte, asta m-a dezumflat. Am început să mă uit în altă parte. Mă rog, nu doar să mă uit. Honza a început să aducă în discuție inevitabilitatea acestui lucru, acum că am obținut ce-am vrut de la el. Îmi spunea că nu trebuie să fac asta și că pot mereu să-i cer mai mult. Mereu. Și când vorbea astfel, eram mai mult decât stânjenit… sentimentul descris de Zeinab Rashid, cum că ți se oferă „un cadou", mi-era cunoscut.

Dar nu de asta îl menționez pe Honza aici. Când te desparți, n-o faci dintr-un singur motiv, dar la începutul relației am avut o suspiciune în ceea ce-l privește care n-a dispărut niciodată. Nu era niciuna dintre problemele pe care le-am menționat deja… era ceva legat de incendiu. El știa despre incendiu. Se petrecuse în clădirea în care locuise. Honza era acel J. Svoboda al cărui nume îl văzusem lângă sonerie. Mi-a spus că în cartier circulase zvonul că cineva a fugit în flăcări. De ce ar face cineva așa ceva? Oricine ar fi fost persoana respectivă, el considera că tot ar fi trebuit răsplătită pentru ceea ce încercase să facă.

Te-ai gândi că asta m-ar face să-i spun lui Honza ce încercase să facă acel nebun eroic, dar m-am abținut să vorbesc despre asta vreo câteva luni. Apoi a devenit prea dificil să nu-i spun; până la urmă, vorbisem despre orice altceva.

Honza a fost nemulțumit de ceea ce i-am povestit, deși nu putea să explice de ce anume. Mă credea, și totuși…

I-am povestit de mai multe ori. Simțeam că-i datorez măcar atât. Honza era din ce în ce mai nemulțumit cu fiecare reiterare. În cele din urmă, aveam senzația că fiecare conversație pe care o purtam era un pretext ca el să-mi examineze amintirile despre incendiu. Interogatoriul lui nu omitea nimic. Întotdeauna era despre ceea ce îmi aminteam eu și niciodată despre ce-și amintea el. Am început să am niște gânduri stranii. El era cel care dăduse foc clădirii sau știa că fusese un bărbat în apartament și știa ce se întâmplase cu el, dar nu mă va susține niciodată,

prefera ca eu să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală… gânduri dintr-astea. Și, așa cum am spus, voiam să las incendiul în urmă. M-am întâlnit cu Honza și i-am spus asta față-n față, într-o cafenea, ca să existe destui martori, în caz că se întâmpla ceva. Nu știu ce credeam că s-ar putea întâmpla, dar aveam în minte acea senzație, care era mai mult decât o simplă jenă, când mi-a spus că pot să-i cer orice.

Honza n-a protestat. Am înțeles asta ca însemnând că nici eu nu eram ce-și dorea el. Mi-a mulțumit pentru onestitate și a plecat. Nu mai știu nimic de el de-atunci. Și mi-a fost dor de el, Ava, dar eram așa de fericit să pot să muncesc și să gândesc și să vorbesc fără să fiu nevoit să completez puzzle-ul ăla din care lipsea mereu aceeași piesă… În plus, aveam suspiciunea înnebunitoare că această persoană care-mi tot spunea că mă iubește avea piesa lipsă în buzunar. Numele „Stojaspal“ n-a fost rostit între noi. Deci presupun că depinde de tine dacă vei hotărî că toate astea au sau nu legătură cu Přemysl. Dar cred că trebuie să presupunem că acest Přemysl al tău își va face simțită prezența în curând. Nu mi-e clar care este motivația lui și, cu siguranță, nu vreau să te înspăimânt sau să te îngrijorez, dar nu pot să trec cu vederea posibila legătură dintre Přemysl al tău și Honza al meu. Sau cel puțin, legătura dintre dispariția lui Přemysl și apariția lui Honza. Te rog să mă crezi că astea sunt lucruri pe care le-aș admite doar față de un alt membru al clubului Camerei Goale. Avem nevoie de un semn al nostru.

Ava, ești aici cu cinci prieteni – Laura De Souza n-are decât să spună că n-ai genul ăsta de relație cu ea, dar minte – și doi dintre acești prieteni sunt manguste. Přem (sau cine o fi) n-are nicio șansă.

O.

XAVIER SHIN

Dragă Ava,

N-am auzit de Přemysl Stojaspal până să urc în acest tren. După ce am citit ce au scris ceilalți (în afară de Otto, căci nu cred că vom citi însemnările celuilalt), sunt de părere că „Přem“ se referă la o persoană care nu va mai fi văzută vreodată. Să spunem că l-a luat focul, incendiul pe care aproape toată lumea de aici îl menționează. Dar mi se pare evident că „Přem“ își dorea ceva. Poate că își mai dorește încă? Și dacă dorința îi supraviețuiește? Și dacă el era tocmai această dorință, o strategie în carne și oase de a o împlini?

Mă gândesc la felurile prin care Přem al vostru a împăcat cererea și oferta. Iată-l pe post de fiu care constituie un motiv de mândrie pentru tatăl său, un donator care nu ar fi putut să fie mai nimerit nici dacă era făcut la comandă. Iată-l ca paznic social al Allegrei Yu. Iată-l cum îl trimite pe domnul Lin Laurei în chiar momentul în care ea simțea că are nevoie să întâlnească pe cineva… ei bine, pe cineva exact ca domnul Lin. Și așa mai departe. Și când am început să văd lucrurile în această lumină… ca aranjamente și nu ca relații, motorul primordial începe să arate… familiar.

Acum patru ani, am cunoscut un bărbat deosebit de ispititor și ne-am combinat repede. Nu a existat îndeajuns de multă susținere reciprocă ca să fie numită o relație, dar nici nu avea nimic ilicit ca s-o numesc aventură. Oricum, am fost împreună timp de patru luni. Și, la câteva zile după ce ne-am despărțit, am cunoscut un alt bărbat – unul care era ademenitor prin drăgălășenie de data asta și am început o relație la fel de scurtă, dar intensă, care a durat patru luni. Nu mai avusesem niciodată un astfel de an și sper că nici nu voi mai avea vreodată… Când a venit Crăciunul, eram distrus emoțional și a trebuit să-mi acord în dar o perioadă de solitudine și de abstinență.

Ava, cred că cei doi bărbați care m-au făcut să ajung în starea aceea erau unul și același om.

Nu vorbesc aici despre un anumit tip de personalitate. Spun că al doilea bărbat era primul bărbat, care a revenit cu o abordare diferită. Până la proba contrarie, sincer, asta cred că s-a întâmplat.

L-am întâlnit pe primul dintre ei, Raúl Mateus, în prima zi din mai 2015. Era nunta unor prieteni, iar pentru unul dintre ei simțeam o dragoste neîmpărtășită, care dura de ani. Și mai minunat a fost că celălalt prieten, cel de care nu eram îndrăgostit, îmi ceruse să-l ajut cu discursul pe care urma să-l țină la nunta lor, dar am sfârșit prin a-l scrie eu în totalitate. Am privit cum îi spunea tot ce mi-aș fi dorit eu să-i spun singurului bărbat pe care îl voi iubi vreodată, iar ceilalți invitați au râs și s-au înduioșat la momentele potrivite. Cât despre nenorocitul care ar fi trebuit să se căsătorească cu mine, dar care în schimb se căsătorise cu un băiat de

treabă și grijuliu, care nici nu știa ce să-i spună în prima zi a vieții lor împreună și care doar era prezent și plănuia să fie acolo în continuare, încurajându-l în mod constant ca o majoretă… nici nu puteam să mă uit la fața mirelui care îmi fusese furat. Eram mai beat decât fusesem vreodată și îmi amintesc că mă consolam în mod fățiș spunându-mi: „E OK, Xavier, te descurci bine, totul se va rezolva în viața viitoare." Un bărbos scund, brunet și chipeș s-a așezat lângă mine, mi-a dat niște ceai de mentă și și-a ținut brațul pe spătarul scaunului meu cât am băut ceaiul și am început să mă trezesc din beție. Avea niște ochi căprui incredibili, pe care și-i scosese în evidență cu tuș turcoaz și rimel negru. Când se uita la mine, păsările, fluturii, dragonii, liliecii și toate creaturile înaripate se dădeau în spectacol în pieptul meu. Cred că-mi curgea vin din gură.

Raúl m-a întrebat dacă eu scrisesem discursul nupțial, iar eu nici n-am confirmat, nici n-am negat, ci m-am interesat de ce mă întreabă asta. Mi-a spus că la anumite pasaje mi se mișcase gura la unison cu a vorbitorului. Mi-a spus că sunt un scriitor talentat. L-am sfătuit să nu spună astfel de lucruri; i-am spus că, dacă mai spune așa ceva, s-ar putea să mă duc acasă cu el. Răspunsul lui:

– Am spus că ești un scriitor talentat? Voiam să spun că ești foarte talentat.

Câteva ore mai târziu, acasă la el, a continuat să mă consoleze în timp ce eu îmi scoteam costumul. Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine și avea un accent de Buenos Aires care făcea ca tot ce spune să aibă un ton de ironie bine intenționată. Dar nu mi-a servit gogoși spunând că pot să scriu. El scria biografii în numele altora și m-a pus în legătură cu un editor de la editura cu care colabora cel mai adesea. Krakamiche Press… editura întemeiată de Karel Stojaspal. I-am trimis un portofoliu de mostre de scris și am reușit în sfârșit să nu mai lucrez la compania lui Do Yeon-ssi, unde jucam rolul Nepotului Decorativ, jumătate secretar, jumătate ambasador. Încă mai lucrez cu editorul respectiv și cu personalități din lumea muzicii clasice cu care îmi face lipeala, deși Raúl nu mai lucrează acolo.

Raúl… relația cu el a ars repede. Am fost amândoi surprinși când mi-a ieșit pe gură faptul că-l iubesc. Cred că l-am iubit. Cel puțin, îmi amintesc motivele pentru care credeam asta. Când petreceam timp cu însurățeii care erau blestemul vieții mele, aproape că nu sufeream deloc și îi acordam mai toată atenția mea lui Raúl. Am considerat că asta dovedește existența unor sentimente profunde.

Raúl mi-a spus că și el mă iubește și m-a cerut imediat în căsătorie… ceea ce era un pic cam mult. I-am spus că o să mă gândesc și m-am aruncat în ceea ce consideram a fi viața scriitoricească. În mare, asta însemna că mă ascundeam în camera mea lucrând la propriul roman (foarte prost) și umblând cu ce oameni din lumea literară se nimereau prin preajmă. Aproape că neglijam proiectul pentru

care aveam contract, simulând interviuri mediocre cu o dirijoare de nouăzeci și ceva de ani, a cărei poveste de viață trebuia să o scriu. Eu și dirijoarea eram cam sătui unul de altul. Ea era frustrată că nu putea să-și organizeze gândurile îndeajuns de bine încât să scrie cartea ea însăși, iar eu aveam o imagine atât de infatuată despre capacitățile mele, încât credeam că le irosesc încercând să-i surprind vocea. În cele din urmă, cu termenul-limită apropiindu-se și cu editorul exprimându-și niște rezerve serioase în ce privește paginile trimise, Raúl a ascultat înregistrările cu interviurile și mi-a dat sugestii precise și răbdătoare. De fiecare dată când apelam la el, se gândea la întrebări pe care aș putea să le pun și la aluzii pe care aș putea să le observ. Dirijoarea și cu mine am început să vorbim, să vorbim cu adevărat. Proiectul a început să curgă și, printre e-mailurile primite de la noii mei prieteni scriitori și cele primite de la editorul de la Karakmiche, a venit și unul de la Raúl, care-mi spunea că nu mai poate să mai fie cu mine. N-a spus de ce. Apucasem să-i spun că nu pot să mă căsătoresc cu el, dar nu cred că ăsta a fost motivul. Am răspuns e-mailului lui Raúl – de șapte ori, de fapt – cerându-mi scuze că l-am neglijat, încercând să mă explic, promițându-i că mă voi comporta mai bine, cerându-i să ne vedem față-n față ca să ne lămurim. Nu mi-a răspuns. Doar după ce m-au întrebat ce s-a întâmplat cu partenerul meu de la nuntă, mi-am dat seama că toți prietenii mei credeau că eu îl invitasem la nunta lui Tom și a lui Thahan. Niciunul dintre ei nu-l cunoștea pe Raúl și nu-l întâlnise înainte de acea zi.

Poate că Raúl – sau, mă rog, „Raúl" – observase disperarea cu care mă raportam la Thahan și se gândise s-o recicleze. Sau s-o refolosească în scopuri mai nobile… chiar s-o supună unei alchimii. Credea că poate lua plumbul comun al suferinței care simțeam că mă omoară și să-l transforme în…

Ei, bine, aici am atins o limită. La orice s-ar fi gândit inițial, și-a dat seama imediat că eu nu le am cu miracolele și și-a redus repede din pierderi.

Și dacă așa stau lucrurile, ce sens a avut partea a doua? În luna septembrie a aceluiași an, 2015, am încercat să fac din romanul meu foarte prost un roman bunicel, schimbând decorul. L-am luat cu mine la bibliotecă și am lucrat acolo. Așa l-am cunoscut pe Tolay Gul, un bibliotecar. Și el tot scund și brunet era – presupun că ăsta era genul meu de bărbat pe vremea aceea, tipi pe care ai putea să-i confunzi cu Thahan din spate –, dar Tolay era mai zbârlit, mai pus pe șotii, cu un rânjet de *jolie laide* și cu un râs larg și zgomotos. Nu puteam prezice ce-l va amuza, uneori nu puteam prezice nici unde anume în casă va fi când mă voi trezi. Am trecut de la câteva luni petrecute dormind și trezindu-mă încolăcit cu Raúl, la a mă trezi într-un pat gol și a deschide precaut ușile dulapurilor în caz că Tolay se ascundea acolo. Dulapul de sub chiuvetă era preferatul lui – deschideam ușa și

Tolay ieșea rostogolindu-se și urlând: „*Ciiiiiaooo bambini!*"

Raúl părea că citește doar ziare, romane clasice englezești și sud-americane și manuale de scriere creativă. Era tipul care îmi făcuse rost de jobul de scris și căruia îi plăcea să discute aspecte practice în vreun colț de gastrobar. Pe de altă parte, Tolay citise toate textele avangardiste, făcea recomandări de carte spontane și, în general, aprecia circul și barurile unde se servesc cocktailuri. Barul lui preferat avea membre de păpuși Barbie atârnând din tavan. Leneveam bând și arătându-ne unul altuia pe telefon clipuri de pe YouTube. Iar în ceruri, niște pumni minusculi se loveau de niște genunchi minusculi și făceau coapsele să tremure de dorință, nefericire, voioșie…

În ciuda tuturor diferențelor dintre Raúl și Tolay, de la gusturi și interese la maniere și limbajul corpului, la exprimarea libidoului și la felul de a vorbi (oare nu cumva nu erau prea diferiți?), am ajuns să-i spun lui Tolay – Raúl. Am făcut asta fără să vreau, s-a întâmplat pur și simplu. Tolay nu m-a corectat și nici nu a părut surprins sau jignit. De vreo câteva ori, când eram acasă la Tolay, am început să-i explic cine e Raúl sau cine fusese pentru mine, dar de fiecare dată Tolay a dat drumul la muzică, a dat boxele la maximum și a început să sară cu mâinile și cu picioarele depărtate.

Am aruncat romanul la care lucram când ne-am întâlnit și am început unul nou – o poveste atât de departe de gândurile și de interesele mele cotidiene, încât părea inspirată – și în unele nopți am visat că Tolay îmi dicta pasaje întregi. Dimineața, găseam aceste scene de coșmar salvate în același document cu celelalte capitole. Era povestea unui preot care încearcă să construiască un nou fel de instrument. Un clavecin mut care atribuia o nuanță de culoare fiecărei note și afișa acele culori când era cântată o bucată muzicală. Experimentează cu panglici în culorile curcubeului care se învârt rapid și cu vitralii. Dar oamenii nu tolerau un astfel de instrument. Nici măcar la nivel de idee. O gașcă de filosofi îl atacă la nivel teoretic, iar muzicienii și melomanii îl critică pentru că nu este nici distractiv, nici plăcut simțurilor. De-a lungul vieții lui, preotul văzuse cum oamenii apăraseră și toleraseră concepte de zece ori mai malefice și de douăzeci de ori mai plictisitoare decât clavecinul ocular. Este uluit de rezistența față de gândul pe care încerca să-l ducă la capăt și este năpădit de o criză a credinței de care nu se va mai putea dezbăra niciodată.

Zeinab Rashid ar fi recunoscut imediat ce am scris eu drept nuvela scrisă de Karel Stojaspal. Nu aceeași poveste în alt stil, ci aceeași poveste în același stil, cuvânt cu cuvânt, doar că eu i-am găsit un final. Nici de asta nu pot fi mândru. Greu de crezut că finalul pe care credeam că mi-l imaginasem era de fapt al meu. N-am aflat de asta până ce n-am angajat un agent literar, iar acesta a vândut cartea

unei edituri… una chiar de renume. (Mă ia cu transpirație rece când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi arătat cartea „mea“ despre clavecin cuiva de la Krakamiche Press.) Apoi, Tolay Gul mi-a cumpărat un exemplar din cartea lui Karel și m-a întrebat râzând dacă am citit-o. Nu o citisem, dar cu toate acestea o plagiasem. A spune că am fost umilit, că Tolay m-a păzit ca nu cumva să o iau razna o lună după această descoperire reprezintă o bagatelizare a ceea ce s-a întâmplat în capul meu. Dar în cele din urmă, după ce am scăpat de contractele pe care le semnasem pentru cartea cu clavecinul, am reușit să mă întorc la jobul de scriitor din umbră, fără să-mi fac iluzii că aș putea urma și o altă cale. Și, de data aceasta, eu am fost cel care i-a spus lui Tolay că nu ne mai putem vedea. I-am trimis un e-mail foarte asemănător cu cel pe care mi-l trimisese Raúl. Un e-mail care conținea mai multe scuze, dar la fel de puține explicații. Doar nu era să-i spun că nu credeam că merit să beau apă, cu atât mai puțin să primesc afecțiune. Probabil aș fi dat impresia că îl acuz că mă împiedică să fac altceva decât să primesc – iar această acuzație stătea la pândă, undeva în mine. Dar, mă rog. Tolay mi-a răspuns în mai puțin de șaizeci de secunde, spunând că înțelege. Dar mai avea o singură favoare să-mi ceară.

Voia să mă duc la vernisajul unei expoziții de fotografie din Shoreditch. Artista, Esperanza Kendeffy, era cunoscută pentru faptul că nu-și vindea niciodată lucrările individual. A afirmat în interviuri că a izola o singură imagine perturba unitatea dintre lucrări. Din perspectiva cumpărătorului, asta însemna că trebuia să plătești pentru patru sau mai multe imagini pe care nu le voiai, pentru că artista insista că erau o parte esențială din acea imagine pe care ți-o doreai. Tolay mi-a cerut să fur o imagine din expoziție. Mi-a spus că este una minusculă și mi-a descris-o în detaliu.

– Nu te îngrijora dacă nu reușești. Dar mă bazez pe tine să faci un efort.

Dacă reușeam să obțin fotografia, trebuia să o las în apartamentul lui din Dulwich. Și mai curios – și poate ăsta a fost adevăratul motiv pentru care am făcut ce mi-a cerut – a fost că mi-a spus că s-ar putea să mă întâlnesc cu cineva pe nume Otto Montague și că ar trebui să stau departe de persoana aceea.

– Pentru că este al meu.

L-am întrebat ce-l făcea să spună asta. Presupun că adevărata mea întrebare era ceva de genul: „Cum de n-ai spus niciodată despre mine că sunt al tău?“ Nu că aș fi vrut s-o spună. Dar ești mereu curios când ești trecut cu vederea și este ales altcineva.

Răspunsul lui Tolay:

– Este sincer. Dar nu în ce privește cuvintele. Abuzează funcția lingvistică într-o manieră aproape demonică. Dar când văd ce face… nu mă încântă tot ce-am

văzut, dar da, este sincer. Nu poți să-i negi asta.

Am aflat în curând că Tolay avea dreptate într-o oarecare măsură. Ar fi stupid să iei tot ce spune Otto Shin ca atare. Partenerul meu de viață minte. Mult. Îl confrunt cât pot de mult. O face ca să se amuze? El zice că nu. Joacă vreun joc în care vrea să fie mereu cu un pas înaintea celorlalți din punct de vedere informațional? El neagă și asta:

– Uite, știu că e nasol să minți. De cele mai multe ori ar fi mai simplu să spui lucrurilor pe nume. Dar partea bună, Xavier, este că a minți este probabil cel mai uman gest pe care îl poate face cineva.

– Ce? Explică!

– Păi… ei zic una și fac alta. Fără excepție.

– Ei? Care ei?

– Oamenii. Evident.

– Așa. Ca să ne înțelegem, în acest context, folosești în mod intenționat „ei" în loc de „noi"?

– Cuvintele alese te deranjează? m-a întrebat atunci Otto.

– În mod ciudat, nu.

– Ce ușurare!

Am observat și că atunci când îl mint pe Otto, numai puțin, la intervale arbitrare, tinde să scoată ce e mai bun din el. Dar asta e altă poveste.

Să ne întoarcem la Tolay Gul.

Fotografia cu pricina era un prim-plan al unui ochi înroșit cu pupila neagră. O pată neagră despicată, ca o muscă nemișcată cu aripile împăturite peste corp. Tot ce a precedat furtului a fost dificil – un tip înalt și blond mă tot urmărea prin galerie cu un pahar de vin în mână și cu o haină pe braț. M-am uitat la el de câteva ori și probabil l-aș fi salutat sau ceva, dar l-ai văzut pe Otto, deci știi că arată ca un poet, ca și cum i s-ar potrivi mai bine pieptarul și colanții decât blugii și cămașa, lăsând impresia că e pe cale să cânte la lăută despre un trandafir pe care nimeni nu îndrăznește să-l culeagă. Am crezut că știa cumva că venisem acolo să fur și că-mi va spune să-mi schimb viața. Am petrecut cam douăzeci de minute stând lângă fotografia pe care Tolay voia s-o fur, în mare parte verificând mecanismul de prindere în perete. Otto s-a apropiat de mine. Mi-a spus:

– În ultima jumătate de oră m-am tot gândit la un mod spiritual de a-ți spune că nu sunt persoana care se ocupă de haine, dar nu m-am putut gândi la nimic. Eu sunt… nu sunt persoana care se ocupă de haine.

Am spus:

– Ce?

– Nu sunt aici ca să am grijă de hainele oamenilor.

Mi-a înmânat haina pe care o tot cărase după el. Era haina mea. Apoi mi-am adus aminte că îi dădusem haina când intrasem în galerie. Fusesem agitat din cauza misiunii mele secrete, iar el era persoana cea mai apropiată de ușă și este posibil să mi se fi părut mai servil decât ceilalți participanți la petrecere.

Tolay îmi ceruse ceva simplu, să stau departe de această persoană, și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i atrag atenția. Ceea ce făcea să fie și mai important să dovedesc că nu sunt incompetent. Trebuia să fur fotografia aceea. L-am întrebat pe Otto cum și-a petrecut ziua… Ah, Esperanza Kendeffy era o prietenă apropiată de-ale lui? Și făcea parte din gașca veselă care s-a asigurat că vernisajul merge bine? Am crezut (bine, am sperat) că nu observase când mi-am ținut haina aproape de perete și am furișat fotografia sub material – părea nepreocupat și chiar s-a îndepărtat după câteva minute ca să primească niște nou-veniți. („Nu fi neospitalier cu străinii, ca nu cumva să fie critici sub acoperire…")

Dar când să plec cu prada, un reprezentant al galeriei s-a apropiat de mine și mi-a cerut numărul de telefon, ca să aranjeze livrarea celorlalte patru fotografii în ziua următoare.

M-am oferit să pun fotografia la loc, dar reprezentatul a râs și a arătat spre Otto. Îmi cumpărase întreaga serie. El spune că a obținut o reducere considerabilă datorită prieteniei cu artista, dar, în caz că minte, de atunci îi tot cumpăr de băut.

Dimineață, am dus fotografia acasă la Tolay, dar cel mai apropiat vecin mi-a spus că se mutase. I-am scris e-mailuri și l-am sunat, dar nu mi-a mai dat niciun semn de viață.

Odată la câteva luni, trimit un mesaj la adresa de e-mail a lui Raúl și a lui Tolay. Îi salut. Le spun că încă mă mai gândesc la ei și că-mi pare rău. În legătură cu tot, de fapt. Am încercat din răsputeri să mențin relația cu Otto la nivel platonic, amintindu-mi adesea că este interzis, că fusese pus acolo de o persoană pe care o dezamăgisem destul. Otto m-a ajutat o vreme creându-mi impresia că poate fi un prieten bun, dar un partener romantic sau sexual crud. Înțeleg de ce i s-a părut incitant lui Tolay Gul cinismul lui de paradă, acea parte din el care mă incomodează ca o rană purulentă. Otto Shin fuge atât de mult – din fața conștiinței, din fața reflecției, din fața recunoașterii faptului că există un viitor la care speră sau ceva ce visează să devină –, încât am încercat să-i dau papucii când mi-am dat seama ce simt pentru el. E îndeajuns de frustrant să ai idealuri și fără să ai lângă tine pe cineva care își bate joc mereu de ele.

Dar, ca Tolay Gul înaintea mea, m-am trezit că sunt atent la ce face Otto Shin cu adevărat. Otto este bun, deși încearcă să fie malițios. Este empatic, deși se preface apatic. Nu poate să renunțe la demersurile pline de speranță. Demersuri care probabil nu vor schimba în bine lumea nimănui, dar care au o șansă s-o facă.

Otto Shin face tot ce poate, deși neagă cu vehemență că face ceva sau că poate face ceva.

Cât privește ochiul din fotografia pe care Tolay mi-a cerut s-o fur: s-a dovedit a fi al lui Otto. Fotografia face parte dintr-o serie realizată de Spera Kendeffy în timp ce Otto își revenea din ceva ce i s-a întâmplat. A fost implicat într-un incendiu. Spera a stat cu el și a avut grijă de el, dar s-a purtat și ca un paparazzo… Și acum stă aici lângă mine scriind, încruntându-se, mușcând capătul stiloului, numai bun de sărutat. Cred că e timpul să nu mai scriu despre el. E timpul să interacționez!

Încă niște gânduri.

Ava, încă se poate termina totul cu bine dacă aflăm ce vrea sau ce voia Přem al tău. Personajul despre care scriem în acest dosar s-ar putea (sau nu) să aducă lipitori, să ne îndemne să plagiem sau să facă cine știe ce lucruri care-l fac greu de dus în timpul nopții, dar… cred că ar trebui să vedem aceste izbucniri ca fiind legate de un entuziasm excesiv. Este ușor să exagerezi atunci când îți cauți sincer liniștea.

Însemnările tale îl leagă mereu de Karel, dar încearcă să-ți aduci aminte cum te simțeai când erați doar voi doi, tu și Přem. Oare nu caută și el ceva exact la fel?

X.

Era după-amiaza târziu când am terminat de scris însemnările în dosarul Avei despre Přemysl Stojaspal. Xavier s-a așezat pe o parte a vagonului, iar eu stăteam cu picioarele încrucișate pe cealaltă parte, amândoi ascunzându-ne propozițiile cu încheietura mâinii și aruncând priviri lungi spre celălalt, în timp ce ne redactam gândurile, amândoi uitându-ne pe fereastră în timpul unor lungi momente de reflecție, hotărând ce să spunem și ce să lăsăm nespus.

Ne treceam de la unul la altul paginile scrise de ceilalți, cele scrise de Allegra Yu și de Zeinab Rashid fiind cele mai cerute de Xavier. Nu credea relatările lor sau nu era de acord cu interpretările exagerate ale informațiilor pe care le aveau sau ceva de genul ăsta. La un moment dat, când era pe la a patra sau a cincea recitire, a observat că dădeau impresia că nu le convine faptul că văduvul lor singuratic are un urmaș. Că avusese unul sau că își dorise unul. Acest fiu misterios făcea să fie ciudată casa tatălui și comportamentul lui, și mai și.

– Am observat și eu ceva în tonul lor, am fost de acord. Un *uf* dacă vrei. Ceva ce sugerează că ar fi preferat ca a doua încercare a lui Karel de a avea o viață de familie să nu ia această formă particulară. Nu au înțeles apariția subită a fiului. Și nici Přem, nici Karel nu le-au dat vreo explicație.

– Corect, a spus Xavier. Tonul ăsta nu are legătură cu faptul că a existat un nou început, ci cu forma pe care ele două – a spus el și a arătat spre însemnările Allegrei și ale lui Zeinab – au considerat că a luat-o. Ambele s-au asigurat că forma – forma lui Přem – rămâne bine ascunsă. Rămâne doar o chestie vag scârboasă, ținută captivă de aversiunea lor față de presupusa lui funcție. Bam, A și Z îi iau insigna de șeful clasei lui Přem și i-o pun în piept Avei. Mesajul lor către Ava este: *Tu* ești protectoarea și beneficiara bunurilor lumești ale acestui om și prin urmare îți acordăm această poziție. Tu ești cea care se potrivește în povestea artistului care nu ignoră nimic având valoare artistică. Tu, Ava, ai văzut acest nimic. Acum, trebuie să-ți apropriezi acești bani și această putere. Viziunea e mai importantă decât sângele. Cu o doză suplimentară de amărăciune din partea Allegrei, pentru că inițial a încercat să urmeze rețeta lui Karel.

Am clipit.

– Încerci să spui că este o chestiune între bărbați și femei? Spui că femeile fără copii sunt înfuriate de bărbații care au doar copii de gen masculin, pentru că nu suportă să vadă cu ochii lor cum are loc transferul de putere de natură patriarhală? Sau spui că femeile sunt enervate de bărbații care se comportă ca și cum ar fi în stare să se reproducă asexuat? *Îngenunchează în fața uterului*? Sau ce vrei să spui?

Xavier a băut niște apă și apoi s-a strâmbat la mine.

– Eu am spus „bani și putere" și tu ai auzit „bărbați și femei". Cum se corelează cuvintele în capul tău înfierbântat? Chiar mă întreb. Nu, mișcarea pe care cred că o fac Zeinab și Allegra în aceste relatări este mișcarea numită: *Arta este făcută de alți oameni*. Sau

poate chiar: *Arta se face* din *alți oameni*. Avem o profesoară care, poate inconștient, exprimă și transmite un criteriu nenegociabil pentru artă… respectiv că aceasta se raportează la posteritate. Se naște în izolare, cu alte cuvinte, departe de grijile contemporane. Din acest motiv și din alte motive – și da, unele au legătură cu accesul istoric – profesoara n-are nici abilitatea, nici permisiunea de a face genul de artă pe care îl respectă. Studenții ei impresionabili spicuiesc aceste concepții de la ea și unii dintre ei sunt răniți în același loc în care este rănită și Zeinab. Allegra, de exemplu. Dar alții – de exemplu, Karel – nu simt niciun fel de constrângere. El are resursele să ajungă în Olimp, dar în cele din urmă se dovedește că nu poate duce lucrurile până la capăt. Chiar sub nasul lui A și Z, renunță la izolare și la dialogul cu posteritatea și alege o situație domestică enigmatică, niște coloane sonore așa și așa și o proză pe care nici măcar nu o termină… Impardonabil, a spus Xavier. Și personajul fiului devine o problemă pentru ele. O problemă personală.

Ascultam, dar priveam în lateral în timp ce mă gândeam la ce spunea. Treceam pe lângă un panou publicitar; de fapt treceam pe lângă el de treizeci de minute și, din când în când, ne dădeam cu părerea la ce ar putea să facă reclamă. Xavier a privit și el în lateral. Panoul publicitar (care avea cam patru metri înălțime și cine știe câți kilometri lățime) conținea în întregime un „LOL" repetat implacabil cu litere cursive. *LOLOLOLOLOLOLOLOLOL…* Ah, și niște punctuație apărea în mijlocul fiecărui *O*, așa că înfățișa uneori fețe zâmbitoare și alteori fețe încruntate sau care țipau, care păreau să fie copleșite de emoții sau incapabile de a simți plăcerea. Am permis panoului să râdă de noi o vreme.

Xavier s-a dezmeticit primul.

– Otto. Ce spuneam?

– *Arta e făcută din alți oameni*…

Trenul a încetinit și apoi s-a oprit cu totul. Am garat într-un depou din cărămizi roșii. Am privit cum negustorii urcă în tren, cărând cu ei accesorii de bazar – coșuri, steaguri, coșnițe din care se revărsau eșarfe cu paiete, covoare rulate. Allegra și alți membri ai echipei de mentenanță făceau pe controlorii de tren, verificând pașapoartele și bifând numele fiecărui nou pasager care urca pe scările trenului. După câteva minute, li s-a alăturat și Laura.

– Să vă întreb ceva repede, băieți, ne-a spus Ava de pe coridor.

Am țipat amândoi. Își împletise părul din față într-o coadă lucioasă care se legăna când își mișca capul – mi-o puteam imagina pe Allegra legând o panglică lila la capătul ei și decretând că trebuia purtată până la căderea nopții. Era ceva asemănător inimilor negre desenate pe pomeții Allegrei: chiar dacă erau mici plăceri făcute pentru sine, păreau cumva de dragul celeilalte. Ava își legăna coada și ținea în mână un plic, nefiind deloc o apariție înspăimântătoare. Pur și simplu, nu ne așteptaserăm s-o vedem; se furișa repede prin

vagon, cu pașii acoperiți de zarva bazarului. S-a repetat odată ce ne-am potolit.

– Să vă întreb repede ceva. Vă spun ceva numele – a aruncat o privire spre cele două șiruri de text scris cu negru pe palma stângă – Honza Svoboda și Raúl Mateus?

Fără niciun cuvânt, i-am înmânat însemnările noastre, alături de celelalte patru.

– Mersi, a spus Ava, punându-le în dosar și apoi băgând dosarul sub pulover. Tocmai am fost în Vagonul Poștă, vedeți…

Mi-a dat plicul și, făcându-i un semn lui Xavier, s-a aplecat peste umărul meu în timp ce-l examinam. Numele Avei era scris pe partea din față și, acolo unde ar fi trebuit să fie timbrul, era ștampilat cu cerneală roșie*: Agenția pentru introducerea simțului proporției în scrierea romanului*.

În plic, erau trei foi de hârtie. Scrisori, toate trei cu aproximativ același scris de mână. Le-am scos și le-am citit pe rând.

Prima:

Dragă Ava,

Ai face bine să nu-i asculți. Sunt o influență negativă.

Cu sinceritate,
Honza Svoboda

A doua:

Dragă Ava,

Ai face bine să nu mai vorbești cu ei. Ești o influență negativă.

Cu sinceritate,
Raúl Mateus

A treia era nesemnată.

Nimic de adăugat. Mai puțin: Ciiiiiaooo bambini!

Ceva în mine s-a încolăcit și s-a coagulat, iar Xavier a șoptit că probabil ne vom pierde mințile înaintea Avei.

Am încercat să returnez scrisorile, dar ea nu voia să le ia.

– A, nu… păstrează-le, te rog. Eu… Stai așa, a spus ea și a ridicat o mână,

încruntându-se. Vin. Trei… doi… unu…

Ușile de la ambele capete ale vagonului s-au deschis. Allegra se apropia de noi dinspre bibliotecă și Laura din direcția cămării. Nu zâmbeau, nu tocmai, dar erau binedispuse și liniștite. Într-un mod cam uniform.

– Sunteți gata de cumpărături? a întrebat Laura, agitând niște imaginare pompoane de majoretă.

– Grăbește-te, Ava! a spus Allegra. Toate astea sunt pentru tine. Poate găsești un cadou frumos pentru doctorul Zachariah. Care ni se alătură mâine. N-ai uitat, nu?

Laura și Allegra s-au uitat vesele una la alta, apoi la noi, apoi la cel mai important pasager al lor, ignorând senine umflătura în formă de documente de la pieptul ei.

M-am ridicat în picioare și mi-am verificat portofelul, nesigur de ce era în aer sau de ce se întâmpla la noi în Vagonul Ceasului, dar pregătit să le las în pace. Țineam încă în mână documentul de la așa-zisa *Agenție pentru introducerea simțului proporției în scrierea romanului* și după ce am deliberat câteva momente, am aruncat plicul și conținutul lui pe cel mai apropiat geam.

– Acest… bazar… acceptă plata cu cardul, nu? a întrebat Xavier.

– A, da, doctorul Zachariah! Ce credeți că ar trebui să-i cumpăr doctorului care m-a sprijinit în toți acești ani?

Ava s-a întors spre noi cu brațele deschise, de parcă ar fi fost o ingenuă pe scenă.

Xavier a început să se furișeze tiptil din compartiment, fără să-și întrerupă cugetările despre opțiunile financiare pentru bazar.

– Am niște bani cash – euro și lire, și întotdeauna am la mine niște woni coreeni, din motive sentimentale…

Laura și Allegra se mișcaseră deja din calea noastră și eu l-aș fi urmat pe Xavier dacă Ava nu s-ar fi uitat la noi cu… nu sunt sigur ce anume, ceva precum uimirea omului beat. Ca și cum s-ar fi străduit să ne focalizeze, dar situația nu era, de fapt, în mâinile ei și prin urmare depindea de noi. *Rămâneți acolo… adică aici… vă rog să rămâneți.*

– Dar plata cu cardul ar fi probabil o idee mai bună, pentru că s-ar putea să nu fim într-un loc unde se folosesc lire sau euro sau woni coreeni, a murmurat Xavier.

El a rămas unde era, pe coridor, cu Laura și Allegra, iar eu am rămas unde eram, cu Ava, care s-a clătinat și a spus:

– Cred că suntem cu toții obosiți, nu-i așa? Crezi că i-ar deranja pe negustori dacă aș face cumpărăturile stând jos?

Laura a răspuns:

– E bazarul dumneavoastră, domnișoară Kapoor. Dacă pe negustori îi deranjează că stați jos, n-au decât să se care…

Allegra și-a înclinat capul, scrutătoare, și apoi a trecut pe lângă Xavier și a ajuns la Ava. Nu eram sigur de intențiile ei – probabil erau problematice? Dar era clar că Ava se

împotrivește, așa că am lovit-o ușor cu cotul pe Allegra ca s-o țin departe. A urmat următoarea reacție în lanț: Allegra s-a dat înapoi până s-a ciocnit de perete. Laura a țâțâit cu dezgust și a pășit în față ca să mă lovească în gât. Xavier, considerând probabil că ăsta e un răspuns disproporționat la ceea ce făcusem, a prins-o strâns pe Laura de încheietură. Am ridicat și eu mâna, prefăcându-mă cât am putut de bine că n-aș avea scrupule să-mi lovesc agresoarea. Xavier m-a apucat de mână cu cealaltă mână. Laura, Xavier și cu mine ne-am încrucișat brațele și palmele într-o poziție de dans baroc, dar uitându-ne urât unii la alții. Ava a încercat, dar nu a reușit, să se abțină să nu se hlizească. Laura s-a uitat la ea, apoi s-a dat în spate și a ridicat din umeri. Și apoi ne-am dat cu toții din calea Avei și a Allegrei.

Allegra și-a dres glasul:

– Ava… suntem așa de aproape, a spus în cele din urmă. Încă o zi. Ai putea să…

Râsul Avei a devenit și mai zgomotos, iar dosarul despre Přem i-a alunecat de sub pulover, împrăștiindu-se peste tot. Hârtiile i-au căzut și i-au acoperit labele picioarelor. Allegra s-a uitat în jos și a citit câteva dintre propriile ei cuvinte. În cele din urmă, s-a uitat la fața Avei, dar a fost un proces foarte greoi.

– Ar fi fost OK dacă nu ai fi menționat doctorul, a spus Ava. Doamne! Pare că ești obsedată de felul în care este percepută din exterior starea mea mintală.

A îngenunchеat și a strâns foile. S-au împrăștiat încă și mai multe. Și-a scuturat puloverul și a luat-o de la capăt. Respira adânc; îi pierise râsul.

– Și oricum, nu mai trebuie să-ți faci griji pentru mine. Am trecut evaluarea.

Allegra s-a apropiat din nou de ea, obrazul Avei a zvâcnit, dar a rămas calmă, concentrându-se să repună în ordine dosarul.

Foarte încet, Allegra a spus:

– Ava? Ce faci, iubito? Poți să-mi spui ce se întâmplă?

– Se va întâmpla tot ce ne-am dorit, a spus Ava. Tot ce ne-am dorit. Vom fi bogate. Doctorul Zachariah a urcat în tren acum câteva ore… am vorbit o grămadă… întreab-o…

Allegra și-a întors privirea spre Laura, care și-a ridicat plăcuța de scris, a răsfoit niște pagini, apoi a spus:

– Nu. Doctorul ni se va alătura mâine la ora zece dimineața.

– Cum adică mâine la ora zece dimineața? s-a hlizit Ava. Iat-o!

– Unde?

– Acolo. În spatele Laurei.

Ne-am uitat în direcția indicată de Ava: ne-am uitat la umbra Laurei care creștea și descrește printre fărâmele de lumină care sclipeau de-a lungul coridorului de altfel gol. Ne-am uitat unii la alții uitându-ne la umbra Laurei și ne-am asigurat că există un noi, un noi pentru care coridorul era gol. Un noi din care Ava Kapoor nu făcea parte, cel puțin deocamdată. Și, pe durata acestei iluminări care a cuprins mintea grupului, am rămas

tăcuți, niciunul dintre noi neavând nici cea mai vagă idee ce să facă.

– Ei bine? a întrebat Ava, continuând să arate în aceeași direcție.

Allegra a înghițit cu greu.

– Ăsta e un doctor diferit, a spus ea, întorcându-se cu spatele la noi, ca s-o vadă doar pe Ava.

– Diferit? În ce sens diferit?

Allegra a dat din cap, refuzând să se uite la noi. O altă liniște s-a lăsat peste noi, apoi Laura a îndrăznit să spună:

– Ca să fim mai exacți, domnișoară Kapoor – e un alt doctor Zachariah.

– Mă repet… cum adică altul?

– Partea importantă, a intervenit Allegra, partea importantă este că nu mai ești presată, iubito. Planul nostru a fost prea… greu. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Putem să…

Ava a pufnit din greu, ca un cal.

– Ah… nu mai pot să continui în felul ăsta. Făceam mișto de voi, dragilor. Dar ce fețe ați făcut! Dacă ați putea să vă vedeți în oglindă…

Zâmbetul i s-a șters de pe față chiar în fracțiunea de secundă în care Allegra și-a luat avânt spre ea. Primul pumn a făcut o boltă amplă, dar al doilea i-a atins tâmpla, așa că s-a ridicat brusc în picioare și a urmat sfaturile pe care Allegra le împărțea odată cu loviturile:

– Fugi, Ava! FUGI! Dispari naibii din fața mea în clipa asta. Dacă te prind, am să te leg de șinele trenului.

Ava a luat-o la fugă spre Vagonul Bibliotecă, cu coada și cu panglica fluturându-i la urechi. Am auzit niște răcnete nestăvilite odată ce a ajuns la o distanță sigură. Și:

– Nu, nu mă mai urmări! Pleacă!

Cuvintele acestea erau pentru Xavier, dar el nu le-a ascultat. Vom reveni ulterior asupra subiectului, dar eu eram destul de sigur de interpretarea lui asupra farsei Avei: pe de o parte o făcuse pentru amuzament (al ei, dacă nu și al celorlalți) și pe de altă parte, nu era chiar așa. Acum știam și noi măcar un pic ce înseamnă ca toată lumea din jurul tău să o ardă cu: „Bună, Přem“ și: „Care-i treaba, Přem?“ vorbind cu un scaun, un cadru de ușă, un poster de pe perete.

Laura a imobilizat-o pe Allegra în Vagonul Ceasului, trăgând-o de pumnii udați de lacrimi până când i-a lăsat în jos și a putut fi îmbrățișată și consolată.

Iar eu? Eu m-am dus la cumpărături. Cineva trebuia s-o facă și pe asta.

Bazarul era un tărâm îndepărtat și mi-a luat o veșnicie să ajung la el. Prin Vagonul Cămară, și Vagonul cu Duș, și Vagonul Poștă, și Vagonul Galerie. Autoportretul lui Přem m-a ignorat și podeaua îmi lingea picioarele până când am lăsat senzația aia de bandă rulantă să mă propulseze în Vagonul de Dormit, cu multele lui șiruri de paturi suprapuse, fiecare saltea fiind un altar imaculat închinat inocenței sau încarcerării. Mi s-au năzărit idei; majoritatea aveau legătură cu Honza Svoboda. Nu le voi pune în cuvinte, dar unele dintre aceste idei aveau atâta forță, încât mă luau din Vagonul de Dormit și mă făceau să aterizez fix în brațele lui Honza. Sângele îmi oscila și șerpuia în mine până când am fost nevoit să mă așez pe unul dintre paturi și să-mi încleștez mâna pe pulsul ușor convulsiv de la gât. Am încercat să mă gândesc la niște ofrande pe care aș putea să le fac ca să termin treaba asta cu Honza. Nu pretind că merit să trec prin viață având pe buze și în suflet strofe din poemul care este Xavier Shin. Nu se pune problema de merit… acest miracol este posibil pentru că lui Xavier îi place să mă aibă în preajmă. Cine știe, poate ăsta este hobby-ul lui preferat: să se intersecteze cu cineva care s-a resemnat, să ia persoana aia de mână și s-o scalde într-o lumină așa de abundentă, încât cel cu care este să înceapă să observe dovezi pe care le-a trecut cu vederea când a evaluat această lume ponosită. Dovezi care să arate că verdictul era nedrept.

– Honza! am spus, în caz că putea să mă audă (dacă putea, ar fi fost în stare să-mi scrie o scrisoare sarcastică pe acest subiect). Lasă-ne în pace!

Toate ofrandele care mi-au trecut prin minte aveau legătură cu fluidele vitale. Dacă aș fi avut la îndemână un obiect potrivit, m-aș fi tăiat. O voce interioară – una destul de obscenă – m-a întrebat cât de adânc intenționez să mă tai și a insistat că dacă vreau să închin o ofrandă din sânge ar trebui s-o fac așa cum trebuie și să mă asigur că-mi tai gâtul de la o ureche la alta. A încetat să mă șicaneze doar când am recunoscut că, și dacă aș fi avut un cuțit la dispoziție, tot nu m-aș fi tăiat. Dar exista o ofrandă de rezervă, un fel de negociere cu amintirea corpurilor noastre împreună, al meu și al lui Honza. Am închis ochii și am văzut combinațiile: îngenuncheam în fața lui, îngenuncheam peste el, îl călăream, mă întindeam în fața lui, atârnam de scărițele paturilor supraetajate. Participam la un turnir de masturbare ritualică și probabil că acele rânduri de paturi supraetajate nu mai văzuseră niciodată o asemenea dezlănțuire. Sau cel puțin așa îmi plăcea să cred. Am pictat cearșafurile, alb pe alb, la fel ca pânzele lui Přem și mă ascundeam tremurând sub pături de fiecare dată când mi se părea că îi aud pe ceilalți apropiindu-se de Vagonul de Dormit. Nu puteam să las pe nimeni să mă prindă făcând asta. Chiar dacă ar fi venit însuși Honza, ofranda tot ar fi fost distrusă.

În plenitudinea timpului, ritualul a luat sfârșit, lăsându-l pe subsemnatul epuizat fizic. Am ațipit pe patul de deasupra și este posibil ca niște oameni să fi trecut prin vagon sau poate se auzea zarvă din Vagonul Galerie de alături. Am auzit oameni vorbind, dar nimeni nu a încercat să mă trezească.

Când m-am trezit, de bunăvoie, mi-a trecut prin cap că în situația de față, fluidele vitale nu ar aduce pe nimeni la sentimente mai bune. Singura ofrandă pe care o voia Honza era un răspuns la întrebarea referitoare la ce am încercat să fac pentru fiul bătrânului. Dacă i-aș spune asta, ar accepta despărțirea noastră și ar dispărea.

De ce am alergat în flăcări pentru această persoană pe care am văzut-o sau pe care mi s-a părut că o văd? (Ce a fost asta? A fost iubire? *Agape*, *philia* sau o pasiune la prima – sau ultima – vedere?)

Dar întrebarea lui Honza nu poate primi răspuns. Este o întrebare-capcană și el știe asta. A-i răspunde înseamnă a invalida totul. La ce mă refer când spun „totul"? Totul-totul.

M-am dat jos din patul supraetajat, mi-am adunat hainele aruncate în toate colțurile, m-am îmbrăcat și am trecut în Vagonul cu Bazarul, cu creierul prea în ceață ca să-mi fie rușine. Eram sigur că echipa de mentenanță va vorbi despre petele pe care le-am lăsat în dormitor. Dacă am noroc, n-o să-i raporteze Avei. Am încercat să-mi aduc aminte cum îl chema pe bărbatul din echipă care vorbise cu Allegra prin walkie-talkie. Edwin? Oliver? Nu eram sigur cum arată (erau vreo opt sau nouă candidați), dar aveam de gând să dau vina pe el. „Mă tem că nu știu nimic despre asta, dar de ce nu-l întrebi pe Edwin sau Oliver?" voi spune. „Poate că știe el ceva."

La bazar nu se putea plăti cu cardul. Am știut asta înainte să mi se spună. Unii dintre vânzătorii de la tarabe păreau resemnați că nu au clienți și stăteau pe scăunele, bârfind la o ceașcă de ceai sau un păhărel de vodcă. Vânzătorii ăia nu s-au uitat la mine și nici cei care își vopseau unghiile unii altora și-și făceau masaj. Chiar lângă intrare, o fată de culoare, adolescentă, se ocupa de o roată hidraulică fixată într-un bol de piatră de mărimea unui cerc hula-hoop. Fata, vopsită în auriu din cap până-n picioare, reprezenta începutul oficial al bazarului. Transmitea un mesaj foarte clar oricărei persoane care intra întrebându-se dacă se poate plăti cu cardul, această fată vopsită în auriu, cu un costum auriu mulat pe corp și cu șosete aurii care se potriveau cu pantofii ei cu baretă. Deasupra codițelor spic avea o scufie făcută din fire de aur și din perle, iar roata hidraulică cânta pentru sine cât ea vărsa apă dintr-un urcior auriu. Varia forța cu care vărsa apa. Aici mângâia, dincolo rănea. Când spițele roții încetineau și scoteau un clichet posac, fata turna fără ezitare din două urcioare deodată și cânta la unison cu roata, adăugând cuvinte zornăitului ei vesel.

– Bună, a spus ea când m-a observat.

– Bună. Eu sunt Otto.

Am dat mâna. Fata a spus că o cheamă Paz. Și m-a întrebat dacă vreau să cumpăr roata hidraulică.

– Ești unul dintre cei doi care se află în luna de miere care nu e tocmai o lună de miere, nu? Nu crezi că ar fi un cadou romantic? E foarte simplu s-o pui în funcțiune și să cânți la ea, așa cum ai văzut.

Prezentarea roții a spus tot ce trebuie să știi despre ea. Era genul de obiect care putea fi cumpărat doar cu dubloni scoși dintr-un cufăr smuls din mâinile unui schelet aflat pe fundul mării.

– Ă… de fapt n-am bani cash, dar poate Xavier…

– Nu vrei să știi cât costă?

– Hai, atunci. Spune-mi!

Mi-a șoptit prețul la ureche, a făcut o pauză și apoi mi-a șoptit un preț ajustat care lua în calcul o plată în rate de șapte ani. M-am uitat din nou la roată.

– Nu cred că o să te scape nimeni de această roată, Paz, am spus eu.

– Ce păcat! a zis ea bucuroasă, apoi a băgat cele două urcioare aurii în apa de la baza roții și mi-a făcut semn să înaintez, adăugând peste umăr: Acceptăm cecuri.

Mergând de la tarabă la tarabă, am băut ceai, am urmărit o cursă cu melci, am devenit arbitru la o cursă cu melci și am mediat un scandal legat de dopare, am băut vodcă, am băut ceai îndoit cu vodcă, am tot uitat că nu am cecuri. M-am tocmit fără convingere pentru o cameră obscură care credeam că i-ar plăcea lui Spera și aproape că am cumpărat pentru mamele mele niște bulgări de piatra lunii și labrador, în care se ghicește viitorul. Nu că mamele mele ar fi interesate în mod deosebit de ghicitul viitorului sau de meditație, ci pentru că Dean, proprietarul tarabei, își dăduse toată osteneala să obțină piesele pe care le avea expuse. Allegra îi scrisese cu câteva luni în urmă, cerându-i să pregătească o selecție de obiecte de ghicit pentru Ava. Acum că Ava părea să nu mai fie interesată să privească în viitor, consideram că Dean trebuie să se aleagă cu ceva pentru timpul și grija cu care a adunat aceste globuri. Fiecare dintre ele era recipientul imperfect al unei furtuni perfecte. Însă Dean mi-a spus să nu-mi fac griji. Ținuse clienții la distanță luni de zile. Dar a vrut să-mi dea un pont pentru cadourile de Crăciun sau așa ceva:

– Să aduci un glob de cristal în casa cuiva care nu-și cunoaște propria clarviziune? Asta înseamnă s-o cauți cu lumânarea. Gândește-te, amice. Știi că am dreptate.

– Tu, cel cu luna de miere neoficială! s-a năpustit Paz cea Aurie înainte să mă duc la taraba următoare. Tot n-ai cumpărat nimic, a spus ea și mi-a arătat o mână de smaralde. Ce zici de astea?

Smaralde…

A învârtit pietrele și culoarea lor a explodat. Mi-am imaginat astfel de pietre când am auzit prima oară un prieten care s-a referit la o vânătă ca la un ou de grădină. Niște coji verzi din care ieșeau niște vrejuri lungi.

M-am dat în spate fără să știu de ce și am întrebat răstit, prea răstit, de unde le are. Abătută, Paz a ridicat un braț scânteietor și mi-a arătat o tarabă la capătul vagonului. Proprietarul tarabei abia dacă se vedea de după un șir de cuști. Purta multe bijuterii ieftine.

– Ce e în cușcile alea, Paz? Nu văd de aici.

– Animale împăiate, a spus Paz. Sunt specialitatea lui.

– Tipul ăsta vinde smaralde și animale împăiate?

– Corect. Are un papagal imens care arată de parcă ar avea un coșmar nesfârșit.

A reflectat o clipă.

– Mie, de fapt, nu-mi place papagalul. Dar poate ți-ar plăcea ție? Din moment ce ție nu-ți plac smaraldele și mie îmi plac?

– Merită încercat, am spus eu. Fă-ne cunoștință, Paz, vrei?

– Așa te vreau! Fii drăguț cu mine, însurățelule. Îți va face o reducere substanțială dacă crede că suntem prieteni.

Ar fi trebuit să mă uit în față în timp ce Paz cea Aurie m-a luat de mână și m-a condus printre alte tarabe, dar treceam pe lângă oameni și situații la care nu puteam să nu mă uit. A trebuit să mă întorc și să cert un tarabagiu care mi-a pus cu japca pe cap un coif în stilul Atenei Pallas. A trebuit să mă întorc și să-i mulțumesc persoanei care mi-a luat coiful de pe cap și mi-a uns încheietura cu ulei de iasomie. A trebuit să mă întorc și să cer mai multe informații despre bucățelele crocante, condimentate și/sau îngrijorător de moi pe care tarabagii mi le băgau în gură. Bazarul din tren se dădea peste cap pentru singurul lui client. Și apoi iată-ne la taraba cu smaralde și cu animale împăiate, Paz a pus mâna de smaralde în săculețul de catifea care fusese lăsat lângă semn, iar eu am dat nas în nas cu o mangustă împăiată într-o cușcă. Cu două manguste, de fapt. Fuseseră tăiate în jumătate și cusute la loc.

Nu se poate, nu se poate, nu se poate.

Nas în nas, ochi în ochi. Pe Chela să zicem că n-o știam așa bine, nu știam cum se simte când îi aveam lăbuța în palmă. Dar îl știu pe Árpád Montague al XXX-lea, din vârful pufos al urechilor până la crupa grațioasă și la degetele ca de balerin. El era. Ei erau.

Mi s-a părut că n-am vorbit minute întregi, dar probabil nu s-au scurs decât câteva secunde.

Odată ce am fost sigur că nu o să vomit, am spus:

– De ce sunt în cuștile astea?

Paz a arătat cu degetul spre semnul care spunea: „CINCISPREZECE MINUTE PAUZĂ“ și a spus despre bărbatul care lăsase semnul acolo:

– El zice că uneori se mișcă. Mușcă chiar!

Mi-am băgat degetele printre zăbrelele cuștii ca să încerc să mângâi blana. Paz a tăcut, dar din felul în care a oftat părea că a înțeles că probabil nu-i voi fi client.

Am mângâiat, am bătut ușor cu degetul și apoi am dat un bobârnac în spatele mangustei. *Papier mâché* și fibre sintetice, atât de prost prinse, încât le puteai distruge cu un deget. Asta explica cuștile. Ha! Am avut doar o clipă la dispoziție ca să internalizez asta, înainte să-i aud vocea lui Xavier venind din mulțimea din spatele meu, dar retrospectiv, cred că atunci a fost momentul în care mi-am pierdut credința în Árpád, în toți Árpázii

care au trăit și au murit în preajma familiei Montague. În momentul în care m-am uitat la o figurină executată nu tocmai bine și am confundat-o cu Árpád și cu Chela. Nu există scuze pentru așa ceva.

M-am dus în direcția lui Xavier, ascultând ce le spunea tarabagiilor. Elibera locul, îndrumând pe toată lumea din vagon pe peron, răspunzând deopotrivă întrebărilor și plângerilor cu: „Scuze… îmi pare rău… Toată lumea trebuie să coboare din tren… da, și echipa de la mentenanță… Scuze…“

Le spunea tarabagiilor că domnișoara Kapoor îl rugase să-i asigure că-și vor primi obiectele în stare bună. Că va cumpăra orice obiect deteriorat. Da, orice obiect. Garanta acest lucru.

L-am găsit pe Xavier în mijlocul mulțimii și l-am prins de mână.

– Ooo, să-i aplaudăm pe însurățeii neoficiali, a strigat Dean de la taraba cu globurile de cristal.

Mulțimea s-a supus. Ura pentru dragoste! Și apoi, amândoi („Repede“, a bombănit Xavier, „Repede, repede, repede…“) am ajutat-o pe Paz să-și mute roata hidraulică pe peronul depoului. Tot timpul a explicat că, de fapt, este mai bine să ia roata cu ea. Sigur domnișoara Kapoor nu-și permitea s-o cumpere.

Paz cea Aurie a fost ultima care a coborât din tren. Ne-a făcut semn cu ambele mâini și am văzut că palma dreaptă, cea în care ținuse smaraldele, era verde ca She-Hulk. A spus ceva ce n-am auzit și nici nu mai puteam sta pe loc, căci Xavier a trântit ușa trenului și a luat-o la fugă în fața mea prin Vagonul de Dormit, strigând că venise Yuri. Árpád și Chela l-au prins și ni l-au adus.

Când am ajuns în Vagonul Saună, Xavier se repeta în buclă: *A venit Yuri, Árpád și Chela l-au prins*… Iar eu încercam să întreb:

– Ava a… Poate Ava să…?

Dar era ca și cum această știre ne-a lăsat fără cuvinte.

Cabina a treia era ocupată; am văzut amândoi asta destul de clar când am trecut pe lângă ea. Unul după altul, am spus:

– Ava?

Ea a oftat, dar nu a răspuns, ne-a lăsat să plecăm fără să ne adreseze vreun cuvânt.

Aș vrea să pot să vi-l descriu pe Yuri, dar nici eu n-am aflat prea multe. Nici măcar nu i-am auzit vocea clar. Cu tot ce știa și Xavier, am obținut următoarele informații. Înălțime: aproximativ un metru optzeci. Păr: șaten. Conformație: dreptunghiul topit al unui luptător care nu mai e în formă. Și cam atât ne amintim. Asta era varianta atenuată a problemei pe care o avusesem cu el mai înainte, când l-am găsit în tren în pijama. Dar mai era și faptul că de data asta purta o mască de scafandru care-i acoperea toată fața. Fiecare trăsătură era strivită sub plasticul transparent și sticla călită, așa că fața îi arăta ca un șablon mai mult decât orice altceva. Ar trebui cel puțin să pot să-i descriu ochii, căci m-am uitat în ochii lui destul de mult. Mi-a plăcut mult să mă uit în ochii lui. Deosebit de nuanțați. Ca într-un film de artă. Totuși, ce culoare au ochii lui Yuri? N-am nicio idee.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și apoi l-am întrebat dacă vrea să mă întrebe ceva.

– Nu vreau să te întreb nimic, a spus el. Tu?

Eu aveam întrebări. M-am uitat la Xavier, Laura și Allegra și l-am întrebat pe Yuri dacă are de gând să ne omoare. Ceea ce a părut să-l șocheze.

– Ce? a spus el. Te-ai schimbat, Otto. Înainte nu dramatizai situațiile în felul ăsta.

A fost întrebarea mea chiar așa de surprinzătoare? Toți patru stăteam cu spatele la perete, cu picioarele legate la glezne și cu mâinile legate la încheieturi. Era opera lui Yuri. Laura avea un ochi vânăt, iar Allegrei îi curgea sânge din nas. Tot opera lui Yuri.

Ce prostie din partea noastră să ne ambalăm din cauza unor astfel de detalii! Yuri ne-a explicat că, de fapt, îi plăcem. Unii mai mult decât alții, dar oricum ne va pune pe toți patru în pericol.

– Acești copii născuți în anii ’80 au parte de vremuri interesante, bravo generației voastre, a spus el, lovindu-l cu piciorul pe Xavier, apoi pe mine, apoi pe Xavier, apoi pe mine. Raționalizați intimitatea ca și cum ar fi unt pe timp de război. Tolay era singur, tu erai singur, v-ați plăcut unul pe altul, aveați interese comune, Honza avea nevoie de ajutor ca să creadă în el însuși, tu aveai nevoie de ajutor ca să crezi în tine însuți…

(Zbang, zbang.)

– Ați fi putut să-i întremați pe Honza și pe Tolay, ați fi putut avea ceva frumos cu ei, să creșteți împreună…

(Zbang, zbang.)

– Dar nuuuuu, ați avut impresia că meritați mai mult, nu-i așa, Otto și Xavier?

(Zbang, zbang, plus un zigzag agil printre picioarele noastre în timp ce noi ne rostogoleam, încercând să-i punem piedică.)

– Și așa s-a întâmplat? *Ați avut* parte de ceva mai bun? Unul cu altul?

(Zbang. Văzând că Yuri s-a lăsat dus cu totul de cuvântarea lui înăbușită de mască și că nu se va opri din lovit, n-am mai avut putere să mă opun. Am încercat să leșin din nou.)

– Asta e pe măsura standardelor voastre înalte?

(Zbang, zbang. Tot nu reușisem să leșin. Deci îmi amintesc foarte clar că Xavier a urlat

că-l va pârî pe Yuri lui Do Yeon-ssi.[1])

Stați așa un pic.

Ar trebui să mă întorc puțin la momentul în care eu și Xavier am fugit în vagonul din fața trenului. Acela pe care Ava îl împărțea cu Allegra și cu Laura.

Încetinind un pic ritmul pentru voi, iată observațiile mele, în ordine: Allegra și Laura beau ceai la masa din bucătărie; s-au ridicat în picioare când am intrat. Pe masă erau împrăștiate pagini din dosarul colectiv despre Přemysl Stojaspal, alături de niște markere. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple cât era Xavier de pază și am și spus-o. („*Aigoo*", a zis Xavier, sărutând două degete și atingându-le de buzele mele.) Apoi am aruncat o privire spre compartimentul în care dormea Ava, deși știam că nu este acolo. Thereminul era pregătit. Chela deschidea și închidea ochii într-o secvență rapidă; un salut afectuos și auriu în codul Morse. Iar Árpád, care nu se dădea în vânt după discursurile de revedere, n-a făcut decât să dea din coadă în direcția noastră. Laura a prezis că vor aduce pe lume niște urmași șmecheri, iar Allegra a fost de acord:

– Începând cu Chela Kapoor a II-a.

Of! Epoca Árpázilor nu poate dura la nesfârșit.

Am lăsat la urmă cel mai absurd element al acestei scene din tren: o siluetă pe care n-aș fi identificat-o imediat ca prada lui Árpád și a lui Chela dacă aceștia nu s-ar fi agitat de fiecare dată când se agita el. Stătea în zona de relaxare, purtând o mască de scafandru, labe de înot galbene și un costum de cauciuc turcoaz. Cilindrul de oxigen era prins în spate, iar în mâna stângă avea un balon alb legat cu o ață.

– O ofertă de pace, a spus el.

Deci ăsta era Yuri. M-am abținut de la comentarii până ce l-am examinat din cap până-n picioare. Mi-a spus să nu mă grăbesc, ceea ce am și făcut, împăcându-mă încet cu prezența acestei ființe din care picura apă pe covor, în timp ce balonul lui alb se mișca dintr-o parte în alta. Și ceilalți îi acceptaseră prezența; vedeam asta în ochii lor.

Întrebându-se cu voce tare de ce întârzie Ava așa de mult, Laura a bătut cu degetele în masă, și-a băut ceaiul apoi s-a întors spre Yuri.

– Ei bine, Yuri. Mangustele ni te-au adus pentru că…

Toți eram foarte curioși să auzim concluzia acestei fraze. Nu știam motivul. Oare Laura? Ce? Cum? Dar Yuri a întrerupt-o cu propria lui declarație.

– Eu v-am adus pe toți în acest tren, bineînțeles. Și mult după ce v-ați dat seama că nu ați fost aduși laolaltă ca să fiți premiați pentru bună purtare, tot ați rămas în tren. Pentru că eu v-am ținut aici. Mă rog, v-ați ținut unii pe alții aici, fiind dornici să formați o gașcă de oameni cărora li se întâmplă ceva extraordinar. Joburi plictisitoare și luni de miere demne de a fi postate pe Instagram? O, nu, așa ceva nu e pentru noi. *Noi* călătorim cu *Ziua Norocoasă*… hei… mă ascultați?

Toți patru vorbeam unii cu alții în șoaptă, schimbând impresii dacă acest Yuri seamănă

vreun pic cu ce ne aduceam noi aminte despre el… „el“ fiind Přemysl, Honza, Raúl, Tolay. Spunea că ne-a adus pe toți aici, dar eu personal nu simțeam că îmi este cunoscută această persoană. Mi se părea că ne vedem pentru prima oară. Ceilalți păreau să fie de acord. Pe tortul consensului era bomboana ușurării. Honza nu venise după mine până la urmă… acum nimeni nu va afla ce treabă proastă am făcut în relația cu el. Aveam o presimțire că Allegra îmi împărtășea ușurarea (cu propria ei variațiune pe aceeași temă), dar nu și Xavier. În ce o privește pe Laura, și-a băgat picioarele în confuzie și s-a rededicat unei aparente ordini.

– Scuzați-mă… domnule, a zis Laura. Care ați spus că este numele dumneavoastră de familie?

Yuri și-a desfăcut fermoarul costumului de cauciuc și și-a trecut mâna peste piept timp de câteva secunde. Părea că se bucură de propria lui masculinitate păroasă și simplă, dar apoi a tresărit.

– L-am găsit…

Și-a tras colierul peste cap – era un ac prin gaura căruia era trecută o ață.

A respirat adânc, apoi a spart balonul alb cu acul.

Aerul… s-a atomizat…

…și fiecare particulă a început să zvâcnească.

Nu era genul de situație căreia conștiința să-i facă față în vreun fel sau altul, așa că sinele meu a dispărut peste dealuri, departe, cântând ca tirolezii.

S-a întors odată ce și-a dat seama că nu are unde să se ducă. De ce altceva ai reveni la o situație care este doar insignifiant mai puțin stresantă? Muchiile peretelui din compartiment îmi intrau în spate, aveam mâinile încrucișate pe piept ca mortul pe cale să fie coborât în mormânt, Árpád și Chela își arătau colții din cuștile lor, Yuri era lăsat pe vine în fața mea cât să-mi desfacă fermoarul de la blugi și să observe că nu port chiloții cu zilele săptămânii în cehă.

– Ha! Știam eu că Svoboda se amăgea crezând că-ți plac boxerii ăia!

Xavier era în stânga mea, cu Laura lângă el și Allegra lângă Laura. Yuri a pășit prin fața noastră cât ne-a spus povestea lui. Ne-a spus că nici nu putem să ne imaginăm ce i s-a întâmplat lui Přemysl Stojaspal, ce s-a întâmplat cu adevărul vieții omului acela din momentul în care Ava Kapoor intrase în casa tatălui lui și-l ne-văzuse.

– Bine, deci Přem nu învățase încă stabilitatea. În regulă, deci Přem era în esență un fel de autostopist… de fapt, nu, știți ce, Přem și-a plătit partea lui. Putem să-l comparăm cu o persoană care folosește Uberul pentru prima dată, un pasager ușor stânjenit, care nu a învățat încă să folosească sistemul. Și apoi Ava Kappor îl ne-vede și nu îi mai este acceptată plata, iar contul îi este dezactivat. Normal că va încerca din nou cu un alt cont. Normal că va încerca alte opțiuni de transport! Normal că va încerca totul până când i se vor împlini visurile! Ce visuri? Visul de a avea o existență prozaică, prieteni. Fantastic de prozaică. A, și

să apară în fotografii. Poți să pictezi câte portrete vrei, dar fotografiile îți confirmă prezența la întâlnirile oamenilor. Fotografiile sunt cele care îți fac legăturile irefutabile. A, da, râzi, Otto? Mai râzi o dată… te provoc.

N-am acceptat provocarea.

Cu toții am pus întrebări bâlbâite, dar Yuri le-a ignorat. Nu venise ca să lămurească aspectele tehnice ale ne-văzutului lui Přem și nici ca să aflăm noi dacă Ava o făcuse intenționat. Era acolo tocmai ca să ne oblige să reflectăm la consecințele ne-văzutului. Conform lui Yuri, Přem nu era nici pe departe singura persoană care trecuse printr-un astfel de proces și nici Ava nu era singura care făcuse asta.

– Încercăm să ne susținem unul pe altul, a spus Yuri. Încercăm să reintrăm în joc. Împreună. Așa că nu mă întrebați naibii care e numele meu de familie. Sunt aici pentru Přem și Raúl și Tolay și poveștile lor cu ne-văzutul, despre care nu veți afla nici acum, nici altcândva. Pentru că așa sunteți voi, vă intră pe o ureche și vă iese pe alta, asta până când nu sunteți afectați personal. Atunci o să căutați pe Google grupuri de întrajutorare și așa mai departe.

V-ați gândi că după-amiaza petrecută cu Yuri a fost mult mai stresantă în sine decât ar putea să fie vreodată amintirea ei, dar de fapt a trebuit să abandonez această relatare de câteva ori. A trebuit să las stiloul din mână și să mă ascund de foaia de hârtie, furișându-mă înapoi doar când Xavier îmi dădea semnalul că pericolul a trecut.

Dar la momentul respectiv…

Când Yuri ne-a interzis să mai vorbim, s-a oprit în fața Laurei și a Allegrei și le-a mângâiat scalpurile înainte să le dea cap în cap. Niciuna dintre femei nu a țipat, dar Allegra a murmurat ceva. Mi s-a părut că am auzit: „Ava."

– Ce-ai spus? Ce-ai spus, târfă trădătoare care a văzut ce i se întâmplă lui Přem și n-a intervenit în numele lui nici măcar o dată?

Allegra a închis ochii, dar nu s-a dat înapoi din fața lui Yuri. A spus:

– Nu înțeleg sensul.

Felul în care a formulat… nu-i spunea că nu înțelege ce vrea să spună, ci că nu-i poate găsi sensul.

Eu pot să fiu atât de precis pentru că priveam cu spasme în stomac. Niște spasme ușoare și doar atât. Am menționat deja asumpția mea de bază: nimic nu este niciodată OK. Chiar și într-o zi bună îmi iau doza de nimic-nu-este-niciodată-OK, ca să mă asigur că ziua următoare este acoperită. E un fel de mitridatism. Odată ce ai luat otravă, tot mai simți frică, dar speri că nu este la fel de intensă precum ar fi putut să fie. Cealaltă posibilitate este că tensiunea a devenit atât de rigidă, încât s-a înțepenit. Frica fie îți cauzează diaree, fie îți cauzează o constipație oribilă. Ceva de felul ăsta…

Îmi aduc aminte că l-am auzit pe Xavier spunându-i lui Yuri că e un gunoi, un gunoi care nu poate fi reciclat și îmi aduc aminte că Xavier a aterizat în poala Laurei, în

încercarea eșuată de a se arunca în fața ei, iar Yuri le-a mai dat de câteva ori cap în cap pe Laura și pe Allegra, ca să ne arate că vorbele lui Xavier nu contau.

Îmi amintesc că am vorbit cu o voce joasă și liniștitoare. Nu ca să mă liniștesc pe mine, vorbeam cu Xavier. Îi spuneam:

– Xavier, a fost odată ca niciodată un tren care a aparținut unor traficanți de ceai și se chema *Ziua Norocoasă*. De pe peronul gării arăta ca o sabie de tăiat șampania supradimensionată; un obiect de anticariat din alamă și argint cu o înclinație arogantă a gâtului. Înăuntru… ei bine, nu era nimeni înăuntru. N-a fost niciodată. La fiecare stație, călătorii ajungeau prea târziu pentru *Ziua Norocoasă*. Acum trenul a plecat din nou… a așteptat cât de mult a putut, dar n-a venit nimeni.

Xavier își lăsase capul pe umărul meu și când am tăcut, și-a frecat obrazul de clavicula mea și mi-a spus că nu înțelege niciun cuvânt, că la un moment dat va trebui să vorbim despre episoadele în care vorbeam în cehă, dar că pe moment ar trebui să continui. Poate că am continuat, dar dacă am făcut-o, eu n-am auzit. Ce-am auzit în schimb, un pic mai târziu, a fost numele meu. Poate că ceilalți îl rostiseră și îl șoptiseră intermitent de o veșnicie. Laura și-a pus dinții la treabă și a ros legăturile cu care era legată la mâini, așa că vocea Allegrei era cea mai puțin deformată.

– Otto… Otto. Ce naiba! Nu ești hipnotizator?! Cum de ai permis să se ajungă aici? Hipnotizează-l sau ceva!

– OK, nicio problemă, am spus.

M-am uitat în sus, în jos, în stânga, în dreapta și nu l-am văzut pe Yuri nicăieri. Câteva secunde, îngerii au cântat: *Yuri a dispărut, Yuri a fost învins, tu l-ai ne-văzut pe Yuri*, dar apoi bărbatul în costum de scafandru a intrat din nou în compartiment. Avea o sabie de pirat, ceea ce însemna că fusese în Vagonul cu Bazar. Și fierbea din nou. De data asta, din cauza Avei. Se dusese în Vagonul Saună ca să vadă de ce durează atât și a descoperit că se mutase în Vagonul Seră. Așa că a stat prin preajmă cât a grădinărit ea puțin de plăcere, gândindu-se că va începe să se îngrijoreze în legătură cu prietenii ei („Mi s-a părut mie sau am auzit un țipăt?“ etc.), dar se pare că Ava se săturase de-a binelea de noi. Fără să se uite în spatele ei, s-a dus în Vagonul Bibliotecă, unde se relaxa printre cărți. În ritmul ăsta, n-avea să se întoarcă în direcția asta ore întregi. Dar trebuia s-o facă. El nu mai avea nimic să ne spună nouă…

Lui Yuri i se aburise masca. A tăiat aerul cu sabia lui de pirat de câteva ori.

Xavier a lăsat să-i scape o sugestie:

– Trimite-l pe Árpád. Sau pe Chela. Sau pe amândoi. Poate că e îndeajuns de vicleană cât să scape de o mangustă, dar nu poate scăpa de amândouă.

Yuri s-a uitat în tavan pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri și a deschis cuștile. Árpád și nora noastră s-au clătinat pe picioare câteva momente, dar odată ce și-au recâștigat echilibrul, Yuri de-abia a putut să le ademenească în vagonul următor fără să

aibă loc un accident mortal (al lui). Doar sabia de pirat l-a salvat.

A intrat din nou în vagonul nostru, corul de îngeri a tăcut din nou și apoi, înainte să reînceapă să taie aerul cu sabia, am spus:

– De ce nu mă lași să te hipnotizez cât așteptăm?

– Hipnotizează-mă, Otto, a spus el și apoi s-a apropiat să-mi ofere privirea.

Acea privire nuanțată despre care v-am vorbit deja. Privirea care a sfârșit prin a mă hipnotiza pe mine. Ascultați, cred că Honza era acolo, în privirea aceea. Mă privea adesea în felul acela. Cu o privire care spunea: *Doamne, ce jalnic ești și mi-e dragă chestia asta de nu mai pot*. De parcă am fi făcut echipă la o cursă cu trei picioare și am fi avut șansa deosebită de a trece linia de sosire în urma tuturor oamenilor de pe planetă. Da, Honza a fost acolo. Doar pentru o fracțiune de secundă. Căci nu cred că Honza Svoboda „al meu" ne-ar fi lovit cum a făcut-o Yuri-Nu-Mă-Întreba-Cum-Mă-Cheamă.

Imediat după aceste lovituri, a venit și Ava Kapoor din Vagonul Saună, cu câte o mangustă pe fiecare umăr.

---

1 Xavier își amintește altfel lucrurile. Totuși, dat fiind că Yuri nu ne-a mai lovit după ce a fost făcută această afirmație, o să păstrez această parte până când Xavier va fi în stare să ofere o explicație diferită, dar la fel de convingătoare. (*N. a.*)

Stătea lângă ușă, apăsând butonul care o ținea deschisă și toți patru ne-am răsucit către ea, ferindu-ne de loviturile cu sabia de pirat ale lui Yuri, pe care o folosea ca pe o bâtă de crichet, fluturând-o spre capetele noastre.

– Ava, uite…

– Ava, trebuie să…

– Domnișoara Kapoor, trebuie să vedeți asta, trebuie să vedeți ce face…

– *Ava…*

Oare cum se vedeau lucrurile din perspectiva ei? Probabil că păream a fi un pandemoniu de papagali care fuseseră închiși în cuști săptămâni întregi. Contorsiunile noastre cârâitoare. Cuvintele noastre amestecate cu sânge.

În acel punct, chiar dacă fusese atât de insensibilă, făcând baie și citind în timp ce Yuri ne agresa, tot credeam că Ava îl va învinge pe Yuri sau că ne va apăra cauza într-un fel sau altul. Așa că ne-am agitat în continuare, gata să ne aruncăm la picioarele ei până când se înmuia. Dar Árpád și Chela ne țineau la distanță, iar Ava s-a îndreptat spre Vagonul de Dormit, evitându-ne cât se putea de mult. Yuri a lăsat sabia în jos și a încurajat-o în timp ce se îndepărta.

– Îmi place această nouă atitudine, care nu înghite prostiile, i-a spus. Ava Kapoor, Ava Kapoor, cea mai rațională fată din oraș!

Ea a ezitat înainte de a intra în compartimentul ei.

– N-aveți de gând să vă ridicați în picioare? ne-a spus.

Mie și lui Xavier ne-a aruncat niște priviri ucigătoare, dar nu era așa sigură de ce se întâmpla cu Laura și Allegra. Privirea îi tremura peste și în jurul rănilor lor.

Xavier și-a ridicat în aer mâinile legate.

– Bine, dar dacă ați putea să…

– Nu, v-ați dat în spectacol, ați stricat bazarul și acum e clar ce urmează să-i spun doctorului Zachariah mâine…

(„Ce urmează să-i spui doctorului Zachariah?!“ am spus cu toții, aproape într-un glas, inclusiv Yuri.)

– Așa că hai, toată lumea în picioare și să continuăm. Cât despre voi doi din familia Shin! Să vă fie rușine! Am văzut în ce stare e Vagonul de Dormit și mă aștept să schimbați cearșafurile până coborâți din tren. Vorbesc serios. Ați avut la dispoziție două compartimente pentru uzul vostru privat și tot n-a fost de-ajuns…

– O, dar ăștia doi vor întotdeauna mai mult, Ava, a zis Yuri, dând din cap atoateștiutor.

S-a îndreptat spre zona de relaxare și s-a așezat. Árpád și Chela erau cu ochii pe el, evaluându-și șansele de a-l ataca, dar el nu a lăsat din mână sabia de pirat.

Xavier s-a uitat la mine și m-a întrebat fără cuvinte: „Ce?“ Eu l-am imitat, iar Allegra și-a odihnit fruntea zgâriată pe mâinile unite, în timp ce Laura a rugat-o încă o dată pe

Ava să se uite peste umăr – chiar acolo, la scaunul care era acum cu fața la compartimentul de dormit al Avei. Laura a început să descrie detaliile pentru Ava. Costumul de scafandru, masca, sabia de pirat. Vocea i s-a stins treptat, în timp ce asculta propria ei descriere. Dar reușise să-i suscite interesul Avei pentru o clipă:

– Vezi toate astea acolo?

I-a aruncat o privire scurtă lui Yuri. Vreau să spun, direct spre Yuri. Am văzut cu toții asta. Deconcertat, el i-a făcut un semn cu mâna. Dar oare a existat contact vizual? Asta nu era sigur. Ava s-a întors spre noi.

– Haideți, dragilor. Îmi pare rău dacă v-am îngrijorat mai devreme. Și asta – e aproape flatant că ați făcut tot acest efort, dar ar fi drăguț dacă v-ați ridica și am putea să lăsăm toate astea în urmă.

Allegra, cu capul atingându-i vârful degetelor, a spus cu voce slabă:

– Ava. Iubito. Nu știu cum să descriu situația în așa fel încât să nu te enervezi, dar dacă dezlegi mâinile măcar unuia dintre noi, nici măcar nu contează pe ale cui, vom fi cu toții liberi în curând și… și apoi putem să ne ducem la doctor… în…

Ava era deja lângă ea, cu un braț în jurul ei în timp ce cotrobăia prin sertare, în căutarea unui cuțit cu care să poată tăia frânghia. Am văzut cum îi treceau o mulțime de întrebări prin cap în timp ce tăia frânghia, dar pentru moment s-a mulțumit cu una singură.

– Allegra, cine a făcut asta?

Yuri a sărit în picioare, încântat.

– Přem! Spune-i că a fost Přem. Spune-i: „Îți trimite salutări“ și apoi izbucnește în lacrimi. Haide! Îți voi da zece lire.

Ava și-a lipit fruntea de fruntea Allegrei.

– Allegra.

– Allegra, a spus Yuri. Pssst, Allegra. Îți dau douăzeci de lire în mână dacă îi spui că e din vina ei.

Apoi m-a întrebat dacă pot să-i împrumut douăzeci de lire. Ava s-a întors când l-am înjurat.

– Cineva pe nume Yuri, a spus Allegra, luând cuțitul.

A încercat, dar nu a reușit să taie frânghiile de la picioare.

– Yuri? a întrebat Ava și s-a uitat la noi pentru confirmare.

– Yuri, a declarat Laura, cu mâinile întinse răbdător ca să i se taie și ei frânghiile. Da, el a fost.

Xavier a spus același lucru și apoi și eu la fel. Yuri, Yuri a fost.

Partea cea mai exasperantă era că avea dreptate să folosească numele Přem. Când am băgat mâna-n foc pentru acest nou nume, Yuri, probabil că a părut că încercăm să populăm trenul cu tot felul de spirite malefice. Dar eu chiar nu știu.

Am încercat să iau în considerare dubiile pe care Ava pesemne că le-a avut, dar tot cred că în locul ei ne-aș fi ascultat și ne-aș fi crezut, pur și simplu, ne-aș fi crezut. Aș fi făcut asta mai întâi și aș fi obținut detaliile la timpul potrivit.

Totuși, așa cum a observat Laura mai târziu, chiar dacă Ava ne-ar fi crezut, ce ar fi putut să facă? Tot nu putea să-l vadă pe nenorocit. Și deja spusese în scris că atunci când încerca să se comporte ca și cum el era vizibil, acest lucru nu funcționa deloc.

După ce am fost eliberați toți patru, Laura a luat-o șchiopătând spre bucătărie, ca să-și recupereze walkie-talkie-ul. După câteva minute de zgomot alb, a întrebat-o pe Ava:

– Dar unde e echipa de mentenanță?

– Au spus ceva despre o plimbare de-a lungul coastei. E de înțeles că nu le-a convenit că i-ai dat afară din tren fără să le spui de ce.

– OK, dar chiar toată echipa?

– E o echipă strânsă, Laura.

Au fost scoase din dulap kiturile de prim-ajutor, s-a băut ceai și s-au pus la punct strategii din priviri. Din zona de relaxare, Yuri ne supraveghea – mă rog, nu i se vedea expresia din cauza măștii. Dar a scos un mârâit de mulțumire. Plus că, din cauza costumului de scafandru, se vedea tot: avea o erecție.

Ava ne privea și ea. A privit cum ne roteam gleznele și ne scuturam degetele. Și deja nu mai era supărată pe noi – de fapt, nu cred că exagerez când spun că arăta jalnic.

Cele două manguste au urmat-o pe Ava în compartimentul de dormit. Allegra dădea semne că ar fi vrut să meargă cu ele… în așa măsură încât a început să se târâie în patru labe în direcția aceea. Dar Xavier i-a șoptit că ar trebui să aștepte echipa de mentenanță. Și apoi Ava, care se pare că nu se băgase totuși în pat, a început să cânte „Pentru Přemysl, noaptea".

Cânta diferit; de data asta, notele erau granulare și le auzeam ca pe niște hoarde. O furie a pământului care ne îngropa de vii. Cu toate acestea, ne afundam cu brațele unii în jurul celorlalți. Allegra, Laura, Xavier și cu mine. Cu cât Ava ne simpatiza mai puțin ca grup, cu atât ne strângeam mai mult în brațe. După câteva momente, Allegra a spus: „Au." Se putea referi la mai multe lucruri, dar principala problemă era că walkie-talkie îi intra în spate.

Ava s-a oprit din cântat.

– Ce e? Ce șoptiți între voi? a strigat ea.

– Nimic, Ava. Scuze.

A urmat o tăcere aspră și pentru câteva minute a părut că Ava o să lase tăcerea așa cum era. Și-a pus o mască pentru somn. Am văzut asta în geamul compartimentului de vizavi de cabina ei și mi s-a părut un semn rău. N-aș ști să spun de ce…

Parțial, din cauza expresiei pe care o avea Ava. Linia îndârjită pe care o forma gura ei în timp ce își trăgea masca de mătase peste pleoapele închise. Parțial, din cauza reacției lui

Yuri, felul în care își freca palmele. După vreun minut în care a stat tăcută cu mâinile pe coapse, Ava și-a ridicat brațele și a început să cânte din memorie, luând-o de la capăt.

A urmat un amalgam de chestiuni interioare și exterioare. Zgomotul ușii exterioare, când echipa de mentenanță a încercat să intre în vagon de pe peron. Ava terminându-și numărul și mergând cu ochii acoperiți printre noi, în timp ce noi încercam să ne ridicăm în picioare, prea timizi să ne satisfacem dorința de a o prinde de haine. Cu excepția Laurei, am murmurat:

– Frumos… Ava, a fost foarte frumos.

Îmi amintesc că m-am întrebat, în genunchi fiind, de ce ne purtam așa, dar cred că în punctul acela știam deja ce se întâmplase și că speram, în ciuda probabilităților, că situația putea fi remediată.

Echipa de mentenanță a ciocănit și mai tare, dar Ava s-a oprit în drum spre ușă și s-a întors înspre noi.

– Dragilor? a spus ea. Și-a dus mâna la mască, apoi s-a încruntat. Acum ce mai e? Au fugit cât cântam eu?

– Domnișoară Kapoor, a spus Laura, cu o voce tare și fermă. Am fost aici, ascultând, domnișoară Kapoor. Vă asigur că aș fi fugit dacă aș fi avut forța necesară.

– Nepoliticos, a zis Ava. Al naibii de nepoliticos!

Ne-am relaxat. Apoi ne-a strigat din nou.

– Serios? Aveți trei secunde să-mi răspundeți. N-am chef să mă joc de-a v-ați ascunselea acum. Trei…

Yuri s-a pus pe chicotit.

– A, deci așa se întâmplă, a spus el, ridicându-se și îndreptându-se spre Ava.

S-a întors cu fața la noi, la fel ca Ava.

– Doi, a spus Ava.

Am zbierat la unison, din toate puterile:

– AVAAAAAA….

– DOMNIȘOARĂ KAAAAPOOOR…

Allegra Yu nu ni s-a alăturat. Se uita pe fereastră, în transă, ca și cum eram deja în drum spre casă.

– Unu.

Ava și-a scos masca și Yuri a spus:

– *Ciao, bambini*. Ați belit-o cu toții.

A fost ultima oară când l-am văzut. O situație din aceea în care omul dispare cât clipești. La propriu.

Am strigat și am dat din mâini (nu cu prea multă convingere) în timp ce Ava mergea înapoi, verificându-și compartimentul de dormit. Acolo erau două manguste adormite, dar atât. A verificat compartimentul Laurei și al Allegrei, răscolind chiar pernele de pe

paturi. De câteva ori am dat ochi în ochi, dar nu, niciun semn că ne-ar recunoaște.

– Ce naiba, Ava…

– AVA, TE ROOOG! Te rog.

– Patru ani am locuit împreună, domnișoară Kapoor. Patru ani.

– Aș fi auzit dacă ar fi plecat… aș fi auzit, nu-i așa? a spus ea, prăbușindu-se pe podea, lângă Allegra.

Fără să scoată o vorbă, Allegra s-a întors spre ea. Aproape c-au dat nas în nas. Fără să scoată o vorbă, Allegra i-a luat fața în mâini, privirea alunecându-i ca un val de miere. O privire de rămas-bun. Ava a sărutat-o; apoi, în timp ce bătaia în ușă devenise frenetică, a sărit în picioare ca să lase echipa de mentenanță să intre.

Allegra s-a ridicat și ea în picioare:

– Ce? Ava? Poți să…?

Ava i-a zâmbit. Au zâmbit amândouă minunat.

– Pot să ce?

Putea și chiar o făcea. Ne ne-văzuse pe noi. Dar nu și pe Allegra.

De ce eu (sau Laura sau Xavier) n-am forțat contactul corporal? De ce niciunul dintre noi n-a bătut-o pe umăr pe Ava, de exemplu, sau nu i-a stat în cale, insistând să ne observe? N-am îndrăznit. Cât despre motivul pentru care n-am îndrăznit… nici voi nu ați fi îndrăznit! Cum ar fi ca degetul să-ți treacă prin umărul pe care vrei să-l bați, direct prin el, ca și cum ar fi o hologramă? Sau cum ar fi ca o senzație covârșitor de antimagnetică să te împiedice să te apropii de umăr? Să facem presupuneri peste presupuneri și să nu descoperim niciodată în ce se transformă viața după acel moment decisiv în care nu reușești să stabilești legătura cu celălalt…

Când *Ziua Norocoasă* s-a pornit din nou, a răsunat pe șinele întunecate ca și cum am fi fost în plină evadare.

Toate sfaturile legate de despărțire pe care le-am citit spun că trebuie să-ți stabilești propriile limite. La un moment dat, trebuie să devii la fel de indisponibil ca cel care te-a respins. Iată limitele mele:

N-am să mă gândesc la Vagonul Infirmerie care se afla la capătul trenului, dincolo de Vagonul cu Bazar. Mă debarasez de amintirea în care stăteam acolo în noaptea aceea cu Xavier, cu Laura și cu Allegra, doi câte doi, bând în eterul acelui adăpost antiseptic și încercând să nu ne gândim la ce se va întâmpla cu noi acum, că fuseserăm ne-văzuți. N-am să-mi amintesc felul în care Allegra s-a oferit să ne lase să plângem pe umărul ei, noi fiind prea ursuzi ca să acceptăm. N-am să precizez care dintre noi i-a spus:

– Tu n-ai de ce să-ți faci griji, Allegra. Nu încă.

N-are rost să evoc expresia aproape fericită a Allegrei când a fost de acord cu noi asupra părții cu „Nu încă"; n-am să mă întreb dacă considera lipsa certitudinii un avantaj.

Și nici n-am de gând să vorbesc despre cum Ava a primit moștenirea Stojaspal a doua

zi. Conjectura este aproape prea tentantă. Dacă totuși cedez și o fac, ipoteza mea este că nici nu s-a adus în discuție chestiunea fiului lui Karel Stojaspal. Capcana, aș putea paria, era ca Ava însăși să o aducă în discuție. Din moment ce n-a făcut-o, totul s-a desfășurat conform propriei percepții. Adică de parcă acest Přem nici nu existase vreodată.

Și în niciun caz n-am să mă vait în legătură cu Árpád Montague al XXX-lea și cu felul în care a pretins că nu ne vede – parcă cerându-și vag scuze, dar asumat. A făcut-o doar pentru că o făcea Chela. Ultima oară când l-am văzut pe Árpád este un moment la care nu voi mai reveni niciodată...

S-a întâmplat în Vagonul Infirmerie. Ava tocmai o vizitase pe Allegra cu un pachet de îngrijire: supă de pui, o pereche de tenișI albi etc. Noi, cei lipsiți de supă și de tenișI albi, am privit și ne-am încruntat pe tot parcursul vizitei, fără vreun efect în afară de acela că am scăpat de sentimentele de prisos. Îți imaginezi mereu că lucrurile spuse pe la spatele tău vor avea o oarecare intensitate, dar Ava a vorbit atât de nonșalant despre plecarea noastră, încât a fost deosebit de nesatisfăcător să auzim vorbindu-se despre noi. Mangustele erau în așteptare; se pare că trebuia ca favorita Avei să fie omagiată… iar Árpád mi-a aruncat o singură privire peste umăr în timp ce plecau din vagon. O singură privire înainte să o prindă din urmă pe Chela Kapoor. Era ținut sub papuc. Era îngrozitor de ținut sub papuc.

Ce vreau să-mi amintesc este felul în care Do Yeon-ssi ne-a așteptat în gară, bând un milkshake cu soju și având ochelari de soare la ochi. Stătea așezată pe valiza pe care o uitasem în gară și când ne-a văzut venind, clătinându-ne pe peron cu valiza lui Xavier, ne-a spus:

– Nepoții mei s-au întors. Nepoții mei și mai cine?

Laura s-a așezat lângă ea.

– Shin Do Yeon, fă cunoștință cu Laura De Souza, a spus Xavier. Nepoata ta, până una alta.

Am privit-o pe Do Yeon-ssi cum privește ochiul negru al Laurei, machiat profesionist. Sprâncenele mătușii s-au ridicat o fracțiune dintr-un milimetru și și-a suflecat mânecile.

După trei runde de piatră, foarfecă, hârtie, în care atât ea, cât și Laura au ales fără ezitare foarfeca, Do Yeon-ssi a spus:

– Ei bine, această mătușă te-a așteptat de mult, nepoată. Dar… fără Árpád? Fără Yuri?

Eu, Xavier și Laura am votat rapid din priviri. Laura a fost aleasă purtătoarea noastră de cuvânt.

– Păi, domnișoară Shin, va trebui să vă povestim mai târziu, bucată cu bucată.

Do Yeon-ssi s-a uitat la noi, apoi la *Ziua Norocoasă*, care se îndepărta în viteză.

– Înțeleg…

Cred că, într-adevăr, înțelegea.

Afară era soare, așa că am luat-o pe străduțele înverzite. Vremea bună este un motiv de bucurie pentru cei sociabili, dar timizi; este o șansă de a discuta ceva pozitiv fără a da impresia că te lauzi sau că-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Laura De Souza ne-a surprins cu câte avea de spus despre vreme. Cred că ne-am surprins și pe noi înșine.

Încă nesiguri dacă chiar am reușit să terminăm cu luna aceea de miere, am schimbat glume despre vreme cu toată lumea.

Ne preocupau lucrurile triviale: și eu, și Xavier tocmai descoperiserăm că ni se blocaseră conturile de Instagram. Probabil o acțiune a hackerilor, fără nicio legătură cu cele întâmplate...

Suntem încă la început: n-a trecut decât o lună de când am fost ne-văzuți. Și deocamdată totul – chiar și exilul de pe Instagram – a fost deosebit de prozaic. Eu, personal, mă bucur de ploile nesfârșite. Când mă plimb prin sat, nu mă mai satur să văd că las urme în noroi.

14 aprilie 2019 – 23 noiembrie 2019
Praga, Cehia

Mulțumiri

Mulțumesc, doctor Cieplak.
Mulțumesc, Tracy Bohan.
Mulțumesc, Petr Onufer.
Mulțumesc, Jin Auh.
Mulțumesc, Mike Baugh.
Mulțumesc, Alison Fairbrother.
Și Sarah McGrath, mulțumesc.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.